

Studii biblice • Comentarii Ellen White

Cerul unit cu pământul: Domnul Hristos în Filipeni și Coloseni

ianuarie, februarie, martie 2026

© 2025 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Isus*, este o altă lucrare.

ISSN 3061 – 6603 ISSN-L 3061 – 6603

ISBN 978-606-087-755-4

Cuprins

1. Persecutați, dar nu uitați	5
2. Motive de mulțumire și de rugăciune	13
3. Viața și moartea	21
4. Unitate prin smerenie	30
5. Ca niște lumini în noapte	38
6. Încredere numai în Hristos	47
7. Cetățenia cerească	55
8. Întâietatea lui Hristos	64
9. Împăcare și speranță	72
10. Desăvârșiți în Hristos	80
11. Viața împreună cu Hristos	88
12. Viața împreună cu oamenii	96
13. Să perseverăm în voia lui Dumnezeu!	104

Persecutați, dar nu uitați

Sabat după-amiază, 17 decembrie

Apostolul Pavel simțea o mare responsabilitate pentru cei convertiți prin lucrarea sa. Mai presus de toate, dorea ca ei să fie credincioși, „ca, în ziua lui Hristos”, spunea el, „să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Filipeni 2:16). El se cutremura gândindu-se la rezultatul lucrării sale. El simțea că însăși mântuirea sa ar fi putut fi primejduită dacă ar fi dat greș în a-și împlini datoria și bisericile nu ar fi ajuns să conlucreze cu el în lucrarea de salvare a sufletelor. El știa că numai predicarea nu era de ajuns pentru formarea credincioșilor ca să poată ține sus cuvântul vieții. Știa, de asemenea, că, rând cu rând, învățătură după învățătură, puțin aici și puțin dincolo, ei trebuiau să fie învățați să ducă mai departe lucrarea lui Hristos.

Este un principiu universal acela că, oricând cineva refuză să folosească puterile date lui de Dumnezeu, aceste puteri slăbesc și dispar. Adevărul care nu este trăit și nu este împărtășit și altora își pierde puterea dătătoare de viață și însușirile vindecătoare. De aici și temerea apostolului ca nu cumva el să nu reușească să-l înfățișeze pe fiecare om desăvârșit în Hristos. La Pavel, nădejdea de a fi în cer scădea când se gândea că s-ar putea ca vreo lipsă din partea sa să aibă drept urmare modelarea bisericii după chip omenesc, în loc de a fi modelată după chipul dumnezeiesc. Cunoștința sa, elocvența sa, minunile sale, viziunea scenelor veșnice atunci când a fost răpit în al treilea cer – toate ar fi fost fără folos dacă, prin necredincioșie în lucrarea sa, aceia pentru care el a lucrat ar fi fost lipsiți de harul lui Dumnezeu. Și astfel, prin viu grai și prin scris, el a stăruit pe lângă cei care Îl primiseră pe Hristos să aibă o umblare care să-i facă în stare să fie „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, ... ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2:15,16).

Fiecare adevărat slujitor al Evangheliei simte o mare răspundere pentru creșterea spirituală a credincioșilor încredințați grijii lui, o

dorință arzătoare ca ei să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu. El își dă seama că bunăstarea bisericii depinde în mare măsură de credincioasa împlinire a lucrării date lui de Dumnezeu. Sânguincios și neobosit, el caută să le inspire credincioșilor dorința de a câștiga suflete pentru Hristos, amintindu-și că fiecare nou suflet adăugat bisericii va fi încă o unealtă pentru împlinirea planului de mântuire. – *Faptele apostolilor*, p. 206, 207

Duminică, 28 decembrie

Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos

Faptul că bogățiile harului lui Dumnezeu nu se revarsă asupra oamenilor de pe pământ nu se datorează vreunei restricții din partea Sa. Dacă ar dori să-L primească, toți oamenii ar fi plini de Duhul Său.

Fiecare suflet are privilegiul de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să-i poată transmite lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos mai mult decât să aibă slujitori care să reprezinte în lume spiritul și caracterul Său. De nimic nu are nevoie lumea mai mult decât de manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Tot cerul așteaptă să existe canale prin care uleiul sfânt să poată fi revărsat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inima oamenilor.

„Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să se arate în veacurile viitoare *nemărginita bogăție* a harului Său, în bunățatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2:4-7, subliniere adăugată).

Acestea sunt cuvintele în care „bătrânul Pavel”, „întemnițat pentru Hristos Isus”, scriind din casa în care era întemnițat în Roma, s-a străduit să pună înaintea fraților săi, într-un limbaj în care n-a putut să exprime pe deplin, „bogățiile necuprinse ale lui Hristos” – comoara harului oferit fără plată copiilor oamenilor, păcătoșilor.

Când sufletul vostru suspină după Dumnezeu, veți găsi mai mult și tot mai mult din bogățiile nepătrunse ale harului Său. Contemplând aceste bogății, veți ajunge să le stăpâniți și veți descoperi meritele jertfei Mântuitorului, ocrotirea neprihănirii Sale, plinătatea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a vă înfățișa înaintea Tatălui „fără prihană, fără vină” (2 Petru 3:14). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 28 iunie, p. 187

Astfel, deși în mod vădit era împiedicat de la lucrarea activă, Pavel exercita o influență mai întinsă și mai dăinuitoare decât dacă ar fi fost liber să călătorească prin biserici ca în anii de mai înainte. Ca întemnițat al Domnului, el a avut o influență mai trainică asupra iubirii fraților lui, iar cuvintele sale, scrise de unul care se găsea în lanțuri pentru Hristos, impuneau o mai mare atenție și un mai mare respect decât au avut atunci când el se găsea personal printre ei. Numai după ce Pavel a fost luat dintre ei, credincioșii și-au dat seama cât de grele au fost poverile pe care el le purtase pentru ei. Până aici, în mare măsură ei se dăduseră înapoi de la purtarea de răspunderi și sarcini, scuzându-se că nu au înțelepciunea, tactul și energia lui neînfrântă; acum însă, lăsați în lipsa lor de experiență să învețe lecțiile de care se feriseră, ei au prețuit avertizările, sfaturile și îndrumările lui, deși nu prețuiseră lucrarea lui personală. Și, aflând despre curajul și credința lui în timpul îndelungatei sale întemnițări, au fost încurajați să aibă o mai mare credincioșie și mai mult zel pentru lucrarea lui Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 454

Luni, 29 decembrie

Pavel în lanțuri

Cu toată dezvoltarea nelegiurii, a existat totuși un șir de bărbați sfinți care, înălțați și înnoiți prin comuniunea lor cu Dumnezeu, au trăit ca în compania cerului. Ei au fost oameni de o impresionantă putere intelectuală și ai unor minunate realizări. Ei au avut o misiune mare și sfântă – aceea de a dezvolta un caracter neprihănit, de a-i învăța pe ceilalți lecția sfințeniei, și aceasta nu numai pe cei din timpul lor, ci și pe cei din generațiile ce aveau să vină după ei. Dintre aceștia, numai puțini dintre cei mai proeminenți sunt menționați în Sfintele Scripturi, dar, în toate timpurile, Dumnezeu a avut martori credincioși și închinători cu inima curată.

Cât de adesea, cei care s-au încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu, deși total neajutorăți ei înșiși, au făcut față puterii lumii întregi – Enoh, cu o inimă curată, cu o viață sfântă, ținându-și ferm credința în triumful neprihănirii împotriva unei generații stricate și batjocoritoare; Noe și familia sa împotriva oamenilor din vremea lui, oameni cu cea mai mare putere fizică și intelectuală, dar complet imorali; copiii lui Israel la Marea Roșie, o mulțime de robi neajutorăți, îngroziți, împotriva celei mai puternice armate a celei mai tari națiuni de pe glob; David, un

păstoraș care avea făgăduința lui Dumnezeu că va urca pe tron, împotriva lui Saul, monarhul ales care era hotărât să nu dea drumul din mână puterii; Șadrac și tovarășii lui în foc, iar Nebucadnețar pe tron; Daniel printre lei, iar vrăjmașii lui în locurile înalte ale împărăției; Isus pe cruce, iar preoții și conducătorii iudei forțându-l chiar și pe guvernatorul roman să le împlinească voia; Pavel în lanțuri, împins către o moarte ce se cuvenea unui criminal, iar Nero ca despot al unui imperiu mondial.

Asemenea exemple nu se găsesc numai în Biblie. Ele abundă în orice raport al dezvoltării umanității. Valdezii și hughenotii, Wycliffe și Hus, Ieronim și Luther, Tyndale și Knox, Zinzendorf și Wesley, alături de mulți, mulți alții, au dat mărturie despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu împotriva puterii și politicii omenești, care sprijină răul. Aceștia sunt adevărații nobili ai lumii. Aceasta este linia princiară. În această linie sunt chemați să-și ocupe locurile tinereții de astăzi. – *Conflict and Courage*, p. 9

Să ne gândim puțin la experiența lui Pavel. Chiar în momentul în care se părea că era cea mai mare nevoie de activitatea apostolului pentru întărirea bisericii încercate și persecutate, libertatea i-a fost restrânsă și a fost pus în lanțuri. Însă acela era momentul potrivit ca Domnul să lucreze și au fost câștigate victorii prețioase.

Când, după toate aparențele, Pavel nu mai putea să facă mare lucru, tocmai atunci, adevărul a găsit o cale de intrare în palatul regal. Atenția acestor oameni mari nu a fost atrasă de predicile remarcabile ale lui Pavel, ci de lanțurile lui. Prin întemnițare, el a devenit un biruitor pentru Hristos. Răbdarea și smerenia cu care s-a supus lungii perioade de nedreaptă întemnițare i-au determinat pe acești oameni să îi evalueze caracterul. În ultimul mesaj trimis fraților săi de credință iubiți, Pavel își unește cuvintele cu salutările din partea acestor sfinți din casa cezarului, pentru sfinții din alte cetăți. – *Asemenea lui Hristos*, 10 decembrie, p. 358

Marti, 30 decembrie

Pavel în Filipi

Cel mai mare învățător dintre oameni, Pavel, a acceptat atât îndatoririle umile, cât și pe cele înalte. El a recunoscut necesitatea de a munci atât fizic, cât și intelectual și a lucrat cu propriile mâini pentru a se întreține material. El continua să-și practice meșteșugul – acela de a

face corturi – în timp ce predica zilnic Evanghelia în marile centre ale civilizației. „Mâinile acestea”, a spus el când s-a despărțit de frunțașii comunității din Efes, „au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine” (Faptele 20:34).

Viața lui Pavel a descoperit, pe lângă înalte înzestrări intelectuale, și puterea unei rare înțelepciuni. Principii de cea mai mare însemnătate, principii de care cei mai mari gânditori ai timpului său erau total străini, sunt dezvăluite în învățăturile lui și dovedite practic în viața sa. Avea acea înțelepciune, mai presus de oricare alta, care manifestă o înțelegere rapidă a situației și o inimă plină de compasiune, care îl aduce pe om în contact cu ceilalți oameni și îi permite să scoată tot ce este mai bun din ei și să îi inspire în vederea unei vieți mai înalte. ...

Priviți-l în temnița din Filipi, unde, în ciuda trupului său sfâșiat de durere, cântecul lui de laudă rupe tăcerea miezului de noapte. După ce cutremurul a deschis ușile temniței, vocea lui se face din nou auzită, rostind cuvinte de încurajare pentru temnicerul păgân: „Să nu-ți faci niciun rău, căci suntem toți aici” (Faptele 16:28) – fiecare om era la locul lui, constrâns de prezența unui singur tovarăș de carceră. Iar temnicerul, convins de realitatea acelei credințe care-l susținea pe Pavel, întreabă care este calea către mântuire și, alături de toți cei din casa lui, se alătură grupului prigonit al ucenicilor lui Hristos. ...

Așa a trecut viața lui, după cum este descris în propriile-i cuvinte: „Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustiu, în primejdii pe mare, în primejdii între frați mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte” (2 Corinteni 11:26,27). „Când suntem ocărăți”, a spus el, „binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm” (1 Corinteni 4:12,13). „Ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 6:10).

În slujire și-a aflat bucuria, iar la încheierea vieții sale pline de trudă, privind înapoi la luptele și victoriile ei, el a putut spune: „M-am luptat lupta cea bună” (2 Timotei 4:7). – *Educație*, p. 66-68

Miercuri, 31 decembrie

Pavel și Colose

Înconjurați de practicile și de influențele păgânismului, credincioșii coloseni erau în primejdia de a fi abătuți de la simplitatea Evangheliei, iar Pavel, avertizându-i împotriva acestui lucru, le îndreaptă atenția către Hristos, ca singura Călăuză sigură. ... „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri.” ...

Hristos profetizase că se vor ridica mulți amăgitori, prin a căror influență fărădelegea se va înmulți și „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). El îi avertizase pe ucenici că biserica va fi într-o mai mare primejdie din cauza acestui rău decât din pricina prigoanei din partea vrăjmașilor lor. În repetate rânduri, Pavel i-a avertizat pe credincioși împotriva acestor învățători falși. Ei trebuiau să se păzească de această primejdie mai mult decât de oricare alta, căci, prin primirea învățătorilor falși, ei aveau să deschidă ușa rătăcirilor prin care vrăjmașul avea să întunece simțul spiritual și să clatine încrederea celor de curând veniți la credința Evangheliei.

Hristos era măsura prin care ei trebuiau să probeze învățăturile care li se aduceau. Ei trebuiau să respingă tot ce nu era în armonie cu învățăturile Lui. Hristos răstignit pentru păcat, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat în slavă – aceasta era știința mântuirii pe care trebuiau să o învețe și să o predice ei.

Avertizările Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la primejdiile care înconjurau biserica creștină sunt și pentru noi astăzi. Ca și în zilele apostolilor, oamenii încercă azi ca, prin tradiție și filozofie, să nimicească credința în Scripturi, iar prin simțămintele plăcute ale „înaltei critici”, evoluției, spiritismului, teosofiei și panteismului, vrăjmașul neprihănirii caută să îndrume suflete spre cărări oprite. Pentru mulți, Biblia este o candelă fără untdelemn, pentru că ei și-au îndreptat mintea spre căile credinței speculative, care aduce ca roade o greșită înțelegere și confuzie.

Lucrarea „înaltei critici”, disecând, presupunând și reclădind, nimicește credința în Biblie ca descoperire divină. Ea jefuiește Cuvântul lui Dumnezeu de puterea de a-i călăuzi, înălța și inspira pe oameni. Prin spiritism, mulțimi de oameni sunt învățați să creadă că

dorința este legea cea mai înaltă, că desfrâul este libertate și că omul este răspunzător numai față de sine însuși. ... Puterea unei vieți mai înalte, mai curate și mai nobile este lucrul de care avem cea mai mare nevoie. – *Asemenea lui Hristos*, 26 noiembrie, p. 344

Epistola către coloseni este plină de cele mai valoroase lecții pentru toți aceia care sunt angajați în slujirea lui Hristos, lecții care arată unicitatea țintei și înălțimea scopului care va fi văzut în viața aceluia care Îl reprezintă corect pe Mântuitorul. Renunțând la tot ce l-ar împiedica să înainteze pe calea propășirii sau care ar abate picioarele altora de pe calea cea strâmtă, credinciosul va dovedi în viața sa zilnică îndurare, bunătate, blândețe, îngăduință și iubirea lui Hristos. ...

În strădaniile sale de a atinge idealul lui Dumnezeu, creștinul nu are niciun motiv să dispere. Prin harul și puterea lui Hristos, desăvârșirea morală și spirituală le este făgăduită tuturor. Isus este Izvorul puterii, Fântâna vieții. El ne duce la Cuvântul Său și, din primul vieții, ne pune înaintea frunze pentru vindecarea sufletelor bolnave de păcat. El ne conduce la tronul lui Dumnezeu și ne pune în gură o rugăciune prin care suntem aduși într-o mai strânsă legătură cu Sine. Spre binele nostru, El pune la lucru mijloacele atotputernice ale Cerului. La fiecare pas, noi venim în contact cu puterea Sa vie. – *Lift Him Up*, p. 264

Joi, 1 ianuarie

Biserica din Filipi și cea din Colose

În Epistola către coloseni, Pavel menționează binecuvântările bogate care le sunt oferite copiilor lui Dumnezeu. El spune: „Nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu, întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie” (Coloseni 1:9-11).

Apoi, el scrie despre dorința sa ca frații din Efes să ajungă să înțeleagă măreția privilegiului de a fi creștin. El le descrie, în limbajul cel mai amplu, puterea minunată și cunoștințele pe care le-ar putea avea ca fii și fiice ale Celui Preaînalt. Era privilegiul lor să fie „întăriți

în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru... pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să [poată] pricepe, împreună cu toți sfinții, care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să [cunoască] dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință”. Și rugăciunea apostolului atinge apogeul când se roagă ca ei să ajungă „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:16-19).

Aici sunt descoperite realizările înalte pe care le putem atinge prin credința în promisiunile Tatălui nostru ceresc, când împlinim cerințele Sale. Prin meritele lui Hristos, noi avem acces la tronul Puterii Infinite. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da, fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32). Tatăl I-a dat Fiului Său Duhul fără măsură, iar noi, de asemenea, ne putem împărtăși de plinătatea Lui. ...

Prin Isus, fiii căzuți ai lui Adam devin „fii ai lui Dumnezeu”. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, de biruință și de bucurie în Dumnezeu. ... Bine a spus Neemia, slujitorul Domnului: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10). Pavel, de asemenea, spune: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4). „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:16-18). ...

Numai când Legea lui Dumnezeu va fi repusă în poziția ei de drept, se va produce o redeșteptare a credinței și a evlaviei de la început în mijlocul celor care se declară copiii Săi. – *Asemenea lui Hristos*, 20 iulie, p. 215

Vineri, 2 ianuarie

Studiu suplimentar

În locurile cerești, „Binecuvântări nelimitate”, 31 mai, p. 158; *Cugetări de pe Muntele Ferișirilor*, „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări...” p. 31-35.

Motive de mulțumire și de rugăciune

Sabat după-amiază, 3 ianuarie

Stăruința în rugăciune a fost făcută o condiție a ascultării rugăciunii. Dacă dorim să creștem în credința și în experiența creștină, trebuie să ne rugăm neîncetat: „Stăruiți în rugăciune!”, „Vegheați în ea cu mulțumiri” (Romani 12:12; Coloseni 4:2). Apostolul Petru îi sfătuia pe credincioși: „Fiți înțelepți și vegheați în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7). Pavel sfătuia: „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6). „Dar voi, preaiubiților”, spunea apostolul Iuda, „... rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 20,21). Rugăciunea continuă este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, pentru ca viața care vine de la Dumnezeu să se reverse în viața noastră și, ca răspuns, din viața noastră să se înalțe spre Dumnezeu dovada sfințirii și a curăției morale.

În ce privește rugăciunea, este necesar să fim consecvenți – nimeni și nimic să nu ne împiedice de la rugăciune. Trebuie să depunem orice efort pentru a menține o comuniune permanentă între noi și Domnul Hristos. Caută să folosești orice ocazie de a merge acolo unde rugăciunea este dorită. Cei care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici să adune toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au pentru a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești.

Trebuie să ne rugăm în cercul familiei și, mai presus de toate, nu trebuie să neglijăm rugăciunea în taină, pentru că aceasta este viața sufletului. Este imposibil să creștem în cele spirituale dacă rugăciunea este neglijată. Rugăciunea înălțată doar în familie sau în public nu este suficientă. Deschide-ți inima înaintea ochiului cercetător al

lui Dumnezeu, în liniște, când ești doar tu cu El. Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu. Nicio ureche curioasă nu trebuie să se încarce cu povara unor astfel de cereri. În rugăciunea tainică, mintea este ferită de influențele înconjurătoare și este eliberată de agitație. Astfel, rugăciunea se va înălța la Dumnezeu în mod liniștit, dar fierbinte. De la Acela care vede în ascuns și a Cărui ureche este deschisă ca să audă rugăciunea pornită din inimă, vor veni o putere durabilă și o influență plăcută. Printr-o credință simplă și liniștită, sufletul păstrează comuniunea cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască, pentru a fi întărit și susținut în conflictul cu Satana. Dumnezeu este cetățuia puterii noastre.

Roagă-te în cămăruța ta și, în timp ce mergi la lucrul tău zilnic, inima ta să fie mereu înălțată spre Dumnezeu. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului ca parfumul prețios al jertfei de tămâie. Satana nu poate să-l înfrângă pe acela a cărui inimă se sprijină în felul acesta pe Dumnezeu. – *Calea către Hristos*, p. 97, 98

Duminică, 4 ianuarie

Părtășie în Evanghelie

Lucrarea lui Pavel la Filipi a avut ca urmare întemeierea unei biserici care avea tot mai mulți membri. Zelul și devotamentul lui și, mai presus de toate, spiritul lui gata de a suferi pentru Hristos au exercitat o influență profundă și dăinuitoare asupra convertiților. Ei au prețuit adevărurile scumpe pentru care apostolii jertfiseră atât de mult și s-au predat într-o deplină consacrare lucrării Mântuitorului lor.

Că această biserică nu a scăpat de prigoniri este arătat de unele cuvinte din epistola lui Pavel către ei. El spune: „Cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine.” Totuși, atât de mare era statornicia lor în credință, încât el spunea: „Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie din cea dintâi zi până acum” (Filipeni 1:29,30,3-5).

Grozavă este lupta care are loc între puterile binelui și ale răului în centrele importante unde solii adevărului sunt chemați să lucreze.

„Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui”, spunea Pavel, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac” (Efeseni 6:12). Până la încheierea vremii va dăinui conflictul dintre biserica lui Dumnezeu și aceia care se găsesc sub stăpânirea îngerilor răi.

Primii creștini erau deseori chemați să întâmpine puterile întunericului față către față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El născocеște multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut necesare mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sânguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru pentru a introduce elemente de confuzie și răscoală, iar oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoștința pe care o au.

Păcătoșenia atinge o culme nemaiaținsă vreodată mai înainte și totuși mulți slujitori ai Evangheliei strigă: „Pace și liniște!” Dar solii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte cu lucrarea lor. Îmbrăcați cu întreaga armură a Cerului, ei trebuie să înainteze fără teamă și biruitori, neîncetând niciodată lupta până când solia adevărului pentru timpul acesta n-a ajuns până la ultimul suflet la care se putea ajunge. – *Faptele apostolilor*, p. 218-220

Luni, 5 ianuarie

Cererile de rugăciune ale lui Pavel

Prin Epafrodit, Pavel le-a trimis credincioșilor filipeni o epistolă în care le mulțumea pentru darurile trimise lui. Dintre toate bisericile, cea din Filipi fusese cea mai darnică în aprovizionarea lui Pavel cu ceea ce-i lipsea. „Știți voi înșivă, filipenilor”, spunea apostolul în epistola sa, „că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio biserică n-a avut legătură cu mine în ce privește «darea» și «primirea» afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic, o dată, și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisosește în folosul vostru. Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis – un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu.”

„Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelia din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Este drept să gândesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea, întrucât, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi sunteți toți părtași aceluiasi har. Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți. ... Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de rodul neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.”

Harul lui Dumnezeu l-a susținut pe Pavel în timpul înmăștișării sale, făcându-l în stare să se bucure în necaz. Plin de încredere și sigur, el le-a scris fraților filipeni că înmăștișarea sa a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei. „Vreau să știți, fraților”, declara el, „că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.”

Această experiență a lui Pavel este o lecție pentru noi, căci ea descoperă calea lui Dumnezeu de a lucra. Domnul poate scoate o biruință din ceea ce nouă ni s-ar părea că este un obstacol și o înfrângere. Noi suntem în primejdie de a-L uita pe Dumnezeu, de a privi la lucrurile care se văd în loc să ne ațintim ochiul credinței la lucrurile care nu se văd. Când vine nenorocirea sau restrîștea, suntem gata să-L învinuim pe Dumnezeu de neglijență sau cruzime. Dacă El socotește de folos să întrerupă activitatea noastră folositoare în unele domenii, murmurăm fără să stăm să ne gândim că, poate, în felul acesta, Dumnezeu lucrează spre binele nostru. Trebuie să învățăm că pedeapsa face parte din marele Său plan și că, sub toiajul întristării, creștinul poate face uneori mult mai mult pentru Domnul decât atunci când este angajat în slujirea activă.

Fiind pentru ei o pildă de viață creștină, Pavel îndreaptă atenția filipenilor spre Hristos, care, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu,

totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” – *Faptele apostolilor*, p. 479-481

Marti, 6 ianuarie

Discernământul spiritual aplicat

Noi ar trebui să ne rugăm mult. Revărsarea Duhului lui Dumnezeu a venit ca răspuns la rugăciunea stăruitoare. Dar rețineți acest fapt referitor la ucenici. Raportul sfânt spune despre ei că „erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt” (Faptele 2:1-4).

Nu erau adunați să discute despre bârfe picante. Nu căutau să expună fiecare pată pe care o puteau găsi pe caracterul unui frate. Își simțeau nevoia spirituală și Îl implorau pe Domnul să le dea sfânta ungere care să-i ajute să-și depășească propriile slăbiciuni și să-i pregătească pentru lucrarea de a-i aduce pe alții la mântuire. Se rugau cu o stăruință intensă ca dragostea lui Hristos să fie revărsată în inimile lor.

Aceasta este marea noastră nevoie astăzi, în fiecare biserică din țara noastră. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură (sau: zidire) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Ceea ce era inacceptabil în caracter este purificat din suflet prin dragostea lui Isus. Orice fel de egoism este alungat, orice invidie, orice vorbire de rău sunt dezrădăcinate și în inimă are loc o transformare radicală. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22,23). „Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace” (Iacov 3:18).

Pavel spune că „în ce privește legea” – în ce privește faptele exterioare – el era „fără prihană”, dar când a înțeles caracterul spiritual al legii, când s-a uitat în oglinda sfântă, s-a văzut pe sine păcătos. Judecat după un standard omenesc, se abținuse de la păcat, dar, când a privit în profunzimile Legii lui Dumnezeu și s-a văzut așa cum îl vedea Dumnezeu, s-a plecat umilit și și-a mărturisit vina. – *Ye Shall Receive Power*, p. 289

Fraților din Corint, Pavel le scria: „Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” Minții stăpânite de invidie și de luptă îi este imposibil să înțeleagă profundele adevăruri spirituale ale Cuvântului lui Dumnezeu. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.” Noi nu putem înțelege sau aprecia corect revelația divină fără ajutorul aceluiași Duh prin care a fost dat Cuvântul.

Cei care sunt desemnați să apere interesele spirituale ale bisericii trebuie să fie atenți să ofere un exemplu bun, să nu dea ocazie pentru invidie, gelozie sau suspiciune, manifestând întotdeauna același spirit de iubire, de respect și de amabilitate pe care doresc să-l încurajeze în frații lor. Trebuie să se dea ascultare în mod stăruitor sfaturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Orice manifestare de ostilitate sau orice lipsă de amabilitate trebuie să fie ținută sub control; orice rădăcină de dușmănie trebuie îndepărtată. Când apar tulburări între frați, trebuie să fie urmată cu strictețe regula dată de Mântuitorul. Trebuie să fie făcute toate eforturile posibile pentru a se realiza reconcilierea, dar, dacă cei implicați persistă cu încăpățănare să rămână în conflict, ei trebuie să fie suspendați până când se vor putea armoniza. – *Mărturii*, vol. 5, p. 241

Miercuri, 7 ianuarie

Rodul Evangheliei

Experiența apostolului Pavel la întâlnirea sa cu filozofii din Atena reprezintă o lecție pentru noi. Prezentând Evanghelia înaintea adunării din Areopag, Pavel a întâmpinat cu logică logica, știința, cu știință, filozofia, cu filozofie. Cei mai înțelepți ascultători ai săi au fost uimiți și reduși la tăcere. Cuvintele sale nu admiteau replică. Dar efortul acesta a adus puține roade. Puțini au fost convinși să accepte Evanghelia. Din acel moment, Pavel a adoptat o manieră diferită de lucru. El a evitat argumentele sofisticate și expunerile teoretice și i-a îndreptat pe oameni cu simplitate, către Hristos ca Mântuitor al păcătoșilor. Scriindu-le corintenilor despre lucrarea lui printre ei, a zis: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit. ... Și învățătura

mea și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:1-5). Și iarăși, în scrisoarea sa către romani, spune: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului” (Romani 1:16).

Cei care lucrează pentru clasele sociale superioare să se poarte cu demnitate, amintindu-și că tovarășii lor sunt îngerii. Vistieria minții și a inimii lor să fie plină de „stă scris”. Expuneți în sala memoriei cuvintele prețioase ale lui Hristos. Ele trebuie prețuite cu mult mai mult decât aurul sau argintul. ...

Se vor face minuni prin convertiri sincere, minuni pe care acum nu le bănuim. Cei mai mari oameni de pe pământ nu se află dincolo de puterea unui Dumnezeu făcător de minuni. Dacă aceia care sunt împreună-lucrători cu El își vor face datoria cu credincioșie și curaj, Dumnezeu va converti oameni care ocupă locuri de răspundere, oameni cu influență și intelect strălucit. Prin puterea Duhului Sfânt, mulți vor fi conduși să accepte principiile divine. ...

Convertiți la Hristos, mulți vor deveni unelte în mâna lui Dumnezeu pentru a lucra pentru alții din aceeași clasă socială. Ei vor simți că li s-a oferit harul de a le vesti Evanghelia acelora care și-au făcut din această lume un scop unic. Timp și bani vor fi consacrați lui Dumnezeu, talent și influență vor fi devotate lucrării de câștigare de vieți pentru Hristos.

Numai veșnicia va descoperi ce s-a realizat prin acest tip de lucrare – câte suflete doborâte de îndoieli și obosite de lumesc și neliniște au fost aduse la Marele Restaurator, care dorește mult să-i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El. Hristos este un Mântuitor înviat din morți și sub aripile Lui este vindecare. – *Divina vindecare*, p. 214-216

Joi, 9 ianuarie

Puterea rugăciunii

Marele apostol Pavel a fost ferm acolo unde datoria și principiile erau în joc, dar curtoazia era o trăsătură pronunțată a caracterului său, iar acest lucru i-a oferit acces la cea mai înaltă clasă a societății. Pavel nu s-a îndoit niciodată de capacitatea lui Dumnezeu sau de dorința Lui de a-i da harul de care avea nevoie pentru a trăi o viață

de creștin. ... Creștinul nu trăiește sub un nor de îndoială, bâjbâind în ceața și întunericul incertitudinii, plângându-se de greutate și încercări. Un glas de bucurie, plin de puterea speranței și de curaj, răzbate până în zilele noastre. Pavel a avut o experiență religioasă sănătoasă. Dragostea lui Hristos a fost marea sa temă și puterea constrângătoare care l-a condus.

Când se află în cele mai descurajatoare împrejurări, care ar fi avut o influență deprimantă asupra celor care sunt doar pe jumătate creștini, el este tare cu inima, plin de curaj, speranță și bucurie. ... Aceeași speranță și veselie se observă și atunci când se află pe puntea navei, în mijlocul furtunii care urlă și când vasul urmează să se sfărâme. El îi dă ordine comandantului navei și păstrează viețile tuturor celor aflați la bord. Deși prizonier, el este de fapt căpitanul navei, cel mai liber și mai fericit om de la bord. ...

Când s-a aflat în fața regilor și demnitarilor pământului, care îi țineau viața în mâini, nu a tremurat, pentru că el își pusese viața în mâna lui Dumnezeu și viața lui era ascunsă în Hristos. Prin curtoazia sa, a înmuiat inimile acestor oameni aflați la putere, oameni cu un temperament aprig, răi și corupți în inimă și în viață. ... Corectitudinea comportamentului și harul adevăratei politeți i-au marcat toată conduita. Când și-a întins mâna, așa cum obișnuia să facă atunci când vorbea, lanțurile zăngănitore nu l-au făcut să-i fie rușine sau jenă. Le-a considerat ca pe niște însemne de onoare și s-a bucurat că putea suferi pentru cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos. ... Raționamentul său a fost atât de clar și convingător încât l-a făcut pe regele desfrânat să tremure. ... Harul, ca un înger al milei, își face vocea auzită dulce și clar, repetând istoria crucii, dragostea de neegalat a lui Isus. – *Conflict and Courage*, p. 352

Pavel știa că biruințele creștine cele mai înalte pot fi ajunse numai prin multă rugăciune și continuă veghere, lucru pe care el căuta să-l întipărească în mintea lor. Dar el mai știa, de asemenea, că în Hristos Cel răstignit, li se punea la îndemână o putere îndestulătoare pentru a converti sufletul și putere dumnezeiască potrivită pentru a-i face în stare să țină piept oricărei ispitiri la rău. Având credința în Dumnezeu drept armură și Cuvântul Său drept armă de luptă, ei aveau să fie îndestulați cu o putere lăuntrică ce avea să-i facă în stare să respingă atacurile vrăjmașului. – *Faptele apostolilor*, p. 307

Viața și moartea

Sabat după-amiază, 10 ianuarie

Unica posibilitate de a fi în siguranță împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră din cauza egoismului care există în inimă. Dar, când contemplăm marea iubire a lui Dumnezeu, egoismul ni se înfățișează în caracterul lui hidos și respingător și dorim să fie alungat din suflet. Când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inima noastră este sensibilizată și cucerită, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleșit de ispită și Îl părăsește pe Hristos, El nu Se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. Dacă ochii noștri spirituali s-ar deschide, am vedea sufletele oprite cum gem ca un car încărcat sub greutatea snopilor și sunt aproape să moară din cauza descurajării. Am vedea îngerii care zboară repede pentru a veni în ajutorul celor ispitiți, care sunt pe marginea prăpastiei. Îngerii cerului resping cu putere oștirile răului care împresoară aceste suflete și tot ei le călăuzesc pașii spre temelia cea sigură. Luptele care au loc între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca bătăliile dintre armatele de pe pământul aceasta, iar destinul veșnic al tuturor depinde de deznodământul acestui conflict spiritual.

Cuvintele adresate lui Petru ne sunt adresate și nouă: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat... să nu se piardă credința ta” (Luca 22:31,32). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Acela care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16), nu ne va lăsa singuri în lupta cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. „Iată”, zice El, „că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea

vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma” (Luca 10:19). Trăiți în legătură cu Hristos cel viu, iar El vă va ține de mână cu putere și nu vă va lăsa niciodată să cădeți. Căutați să cunoașteți și să credeți în iubirea lui Dumnezeu față de voi și veți fi în siguranță; această iubire este o fortăreață de neînving pentru toate atacurile și amăgirile lui Satana. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 118, 119

Pentru întoarcerea unui păcătos, slujitorul Evangheliei trebuie să-și folosească la maximum toate posibilitățile. Sufletul pe care Dumnezeu l-a creat și pe care Hristos l-a răscumpărat este de mare valoare datorită posibilităților care îi stau înainte, a foloaselor spirituale care i-au fost puse la îndemână, a capacităților pe care le poate avea dacă va fi însuflețit de Cuvântul lui Dumnezeu, cum și datorită faptului că poate dobândi nemurirea prin nădejdea prezentată în Evanghelie, iar dacă Hristos a lăsat nouăzeci și nouă de oi pentru a merge să caute și să salveze acea singură oaie pierdută, oare suntem noi îndreptățiți să facem mai puțin? Oare neglijența de a lucra așa cum a lucrat Hristos, de a sacrifica așa cum a sacrificat El nu este o trădare a adevărilor sacre, o insultă adusă lui Dumnezeu?

Inima adevăratului slujitor al Evangheliei este plină de o arzătoare dorință de a salva suflete. Se cheltuiesc timp și putere, nu sunt cruțate eforturi obositoare, pentru că și alții trebuie să audă adevărurile care au adus sufletului său atâta fericire, pace și bucurie. Duhul lui Hristos este asupra lui. El veghează asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală. Cu ochii ațintiți la crucea de pe Golgota, privindu-L pe Mântuitorul înălțat pe ea, încrezându-se în harul Său, crezând că Domnul va fi cu el până la sfârșit, fiind scutul, tăria și destoinicia lui, el lucrează pentru Dumnezeu. Prin invitații și rugăminți stăruitoare, amestecate cu asigurările iubirii lui Dumnezeu, el caută să câștige suflete pentru Isus și, în ceruri, el este numărat printre aceia care sunt „chemați, aleși și credincioși” (Apocalipsa 17:14). – *Faptele apostolor*, p. 370, 371

Duminică, 11 ianuarie

„Hristos va fi proslăvit”

Biblia are puține cuvinte de spus pentru a-i lăuda pe oameni. Puțin spațiu se ia pentru a povesti chiar virtuțile celor mai buni oameni care

au trăit vreodată. Tăcerea aceasta nu este fără un scop anume și nu este lipsită de învățătură. Toate însușirile bune pe care le au oamenii sunt darul lui Dumnezeu; faptele lor bune sunt făcute prin harul lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos. Întrucât Îi datorează totul lui Dumnezeu, slava pentru tot ce sunt sau fac Îi aparține Lui, ei sunt doar instrumente în mâna Lui. Mai mult decât atât, așa cum ne învață toate lecțiile din Biblie, este periculos să-i lăudăm sau să-i înălțăm pe oameni, căci, dacă cineva ajunge să creadă că nu mai depinde în totul de Dumnezeu, ci, dimpotrivă, se încrede în propria putere, este lucru sigur că va cădea. Omul se luptă cu vrăjmași mai puternici decât el. ... Este cu neputință ca noi să ducem lupta prin puterea noastră, iar tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălțare de sine sau încredere în sine pregătește în mod sigur calea pentru înfrângere. Cuvântul Scripturii imprimă în inima oamenilor lipsă de încredere în puterea omenească și încurajează încrederea în puterea divină.

Sufletul cu adevărat convertit este iluminat de sus. Cuvintele, motivele și acțiunile lui pot să fie interpretate greșit și falsificate, dar lui nu îi pasă, deoarece sunt în joc interese mai mari. El ... nu are ambiția să se etaleze, nu râvnește după lauda oamenilor. Speranța lui este în cer și el ține drumul drept, cu privirea ațintită la Isus. El face binele pentru că este bine.

Urmașii lui Hristos nu fac fapte bune pentru gloria personală, ci pentru slava Aceluia prin puterea și harul căruia au reușit să le facă. Orice faptă bună este făcută prin puterea Duhului Sfânt, iar Duhul nu este dat pentru glorificarea celui ce L-a primit, ci pentru proslăvirea Celui care L-a dat. Când lumina lui Hristos strălucește în suflet, buzele vor fi pline de laudă și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu. Rugăciunea, îndeplinirea datoriei, bunăvoința și renunțarea la sine nu vor mai constitui niște subiecte de meditație sau de conversație. Eul va fi ascuns, iar Isus Hristos va fi înălțat și Se va arăta ca fiind totul în toate. – *Conflict and Courage*, p. 365

Atunci când oamenii vor putea înțelege mai profund dimensiunea mărețului sacrificiu care a fost făcut de Maiestatea cerului, murind în locul omului, atunci planul de mântuire va fi preamărit și gândul Calvarului va trezi în inimile creștinilor sentimente duioase, sfinte și însuflețitoare. În inima și pe buzele lor, se vor afla laude la adresa lui

Dumnezeu și a Mielului. Mândria și îngâmfarea nu se pot dezvolta în inima care păstrează vii în memorie scenele de pe Calvar. Lumea aceasta li se va părea fără valoare celor care apreciază marele preț plătit pentru răscumpărarea omului – sângele prețios al iubitului Fiul al lui Dumnezeu. Toate bogățiile lumii nu au o valoare suficientă pentru a răscumpăra nici măcar un suflet care piere. Cine poate măsura iubirea pe care a simțit-o Hristos pentru o lume pierdută, în timp ce atârna pe cruce, suferind pentru păcatele oamenilor vinovați? Această dragoste este infinită, nu poate fi măsurată. – *Lift Him Up*, p. 43

Luni, 12 ianuarie

„A muri e un câștig”

De câți ani suntem în grădina Domnului? Și ce profit I-am adus Stăpânului? Cum ne înfățișăm noi înaintea ochiului pătrunzător al lui Dumnezeu? Creștem în respect, dragoste, smerenie și încredere în Dumnezeu? Cultivăm noi recunoștință pentru toate îndurările Sale? Căutăm să aducem binecuvântare celor din jurul nostru? Manifestăm spiritul lui Isus în familiile noastre? Îi învățăm pe copiii noștri Cuvântul Său și le facem cunoscute lucrările minunate ale lui Dumnezeu? Creștinul trebuie să-L reprezinte pe Isus atât fiind el însuși bun, cât și făcând bine. Atunci vor exista un parfum al vieții sale și o frumusețe de caracter care vor dezvălui faptul că el este un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al cerului.

Fraților, nu mai fiți niște slujitori leneși! Fiecare suflet trebuie să lupte împotriva acestei înclinații. Hristos nu a venit să mântuiască oamenii în păcatele lor, ci de păcatele lor. El a făcut posibil ca noi să avem un caracter sfânt; așadar, nu vă mulțumiți cu defecte și diformități. Dar, deși trebuie să căutăm cu ardoare desăvârșirea caracterului, trebuie să ne amintim că sfințirea nu este lucrarea unei clipe, ci a unei vieți întregi. Pavel a spus: „În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte (în engl.: mor)” (1 Corinteni 15:31). Zi de zi, lucrarea de biruință trebuie să înainteze. În fiecare zi trebuie să rezistăm ispitei și să obținem victoria asupra egoismului în toate formele sale.

Zi de zi ar trebui să cultivăm dragostea, smerenia și toate acele trăsături frumoase de caracter care Îi sunt plăcute lui Dumnezeu și ne vor pregăti pentru societatea binecuvântată a cerului. Pentru toți cei care caută să îndeplinească această lucrare, promisiunea este foarte

prețioasă: „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:5). – *Ye Shall Receive Power*, p. 353

Cel mai aproape de Hristos va sta acela care pe pământ a fost pătruns cel mai mult de spiritul iubirii Sale pline de jertfire, iubirea care „nu se laudă, nu se umflă de mândrie ... nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău” (1 Corinteni 13:4,5), iubire care îl în-deamnă pe ucenic, așa cum L-a îndemnat și pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască, să lucreze și să se sacrifice, chiar până la moarte, pentru mântuirea oamenilor. Spiritul acesta s-a manifestat în viața lui Pavel. El spunea: „Pentru mine, a trăi este Hristos”, deoarece viața lui Îl descoperea oamenilor pe Hristos, „și a muri este un câștig”, câștig pentru Hristos; moartea însăși urma să dea pe față puterea harului Său și să adune suflete pentru El. „Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu”, a spus el, „fie prin viața mea, fie prin moartea mea” (Filipeni 1:21,20). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 549

Mărti, 13 ianuarie

Încrederea

Pentru Pavel, crucea era singurul obiect de interes suprem. Încă de când fusese oprit în persecuția sa împotriva urmașilor Nazarineanului răstignit, nu încetase niciodată să se laude cu crucea. În acel moment, i se dăduse o revelație a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperită în moartea lui Hristos, iar în viața sa avusese loc o transformare minunată, aducând toate planurile și scopurile sale în armonie cu cerul. Din acel moment, el fusese un om nou în Hristos. Știa din experiență personală că, odată ce păcătosul vede iubirea Tatălui, așa cum este arătată în jertfa Fiului Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și, de atunci încolo, Hristos este totul în toți.

În momentul convertirii sale, Pavel a fost inspirat de o dorință arzătoare de a-și ajuta semenii să-L vadă pe Isus din Nazaret ca Fiul Dumnezeului celui viu, care poate să transforme și să mântuiască. De atunci încolo, viața sa a fost dedicată în întregime efortului de a prezenta dragostea și puterea Celui Răstignit. Marea sa inimă plină de iubire cuprindea toate clasele sociale. „Eu sunt dator”, a declarat el,

„și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați” (Romani 1:14). Dragostea pentru Domnul slavei, pe care Îl persecutasese atât de neobosit în persoana sfinților Săi, era principiul activ al conduitei sale, puterea sa motrice. Dacă vreodată ardoarea sa pe calea datoriei slăbea, o singură privire la cruce și dragostea uimitoare revelată acolo era suficientă pentru a-l face să-și încingă coapsele minții și să pornească înainte, pe calea lepădării de sine. ...

În puterea Duhului, Pavel a relatat povestea convertirii sale miraculoase și a încrederii sale în Scripturile Vechiului Testament. ... Cuvintele sale erau rostite cu o seriozitate solemnă... arătând că Îl iubea din toată inima pe Mântuitorul răstignit și înviat. Ascultătorii săi au văzut că mintea lui era concentrată asupra lui Hristos, că întreaga sa viață era legată de Domnul său. ...

Pavel și-a dat seama că prin el însuși nu putea face nimic, ci numai prin prezența Duhului Sfânt, a cărui influență plină de har i-a umplut inima, aducând fiecare gând în supunere față de Hristos. El spunea, referindu-se și la sine: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Corinteni 4:10). În învățăturile apostolului, Hristos era figura centrală. „Trăiesc”, a declarat el, „dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Eul era ascuns, iar Hristos era descoperit și înălțat. – *Lift Him Up*, p. 246

Miercuri, 14 ianuarie

În unire stă puterea

În epistola sa către biserica din Efes, Pavel pune înaintea credincioșilor „taina Evangheliei” (Efeseni 6:19), „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3:8), și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicând: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:14-19).

Tot așa le scrie și fraților din Corint, celor „ce au fost sfințiți în Hristos Isus: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru, așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1:2-7).

Aceste cuvinte nu îi sunt adresate numai bisericii din Corint, ci și poporului lui Dumnezeu până la încheierea timpului. Orice creștin se poate bucura de binecuvântarea sfințirii.

Apostolul continuă apoi cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (vers. 10). Pavel nu le cerea să facă ceva ce era cu neputință. Unitatea este un rod sigur al desăvârșirii creștine. ...

Apostolul însuși se străduia să ajungă standardul de sfințenie pe care îl punea în fața fraților săi. ... Pavel nu a ezitat să sublinieze, în orice ocazie potrivită, însemnătatea sfințirii biblice. El zice: „Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4:2,3).

„Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. ... Faceți toate lucrurile fără cârtire și fără șovăieli ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:12-15).

– *Asemenea lui Hristos*, 25 martie, p. 98

Joi, 15 ianuarie

Uniți și fără teamă

Felix nu auzise niciodată mai înainte despre adevăr și, când Duhul lui Dumnezeu a făcut să pătrundă convingerea în sufletul său, în el s-a produs o adâncă frământare. Conștiința, acum trezită, făcea să i se audă glasul, și Felix și-a dat seama că toate cuvintele lui Pavel erau adevărate. Mintea l-a dus înapoi, la trecutul lui vinovat. Cu o înfricoșătoare claritate i-au apărut în față tainele vieții sale de mai

înainte, pline de nelegiuire și vărsare de sânge, cum și raportul întunecos al ultimilor săi ani. El s-a văzut pe sine destrăbălat, crud și hrăpăreț. Niciodată mai înainte sufletul său nu fusese cuprins de o așa groază. Gândul că toate tainele vieții sale de crime erau dezvăluite înaintea ochilor lui Dumnezeu și că urma să fie judecat potrivit faptelor sale l-a făcut să se cutremure de spaimă.

Dar, în loc să îngăduie convingerilor sale să-l ducă la pocăință, el a căutat să risipească aceste gânduri neplăcute. Convorbirea cu Pavel a fost curmată brusc. „De astă dată, du-te, a zis el; când voi mai avea prilej, te voi chema.”

Cât de mare este deosebirea dintre atitudinea lui Felix și cea a temnicerului din Filipi! Servii Domnului au fost aduși legați în lanțuri înaintea temnicerului, așa cum fusese adus Pavel și la Felix. Dovada pe care au dat-o, că ei erau sprijiniți de o putere divină, bucuria lor în timp de suferință și înjosire, neînfricarea lor atunci când pământul s-a clătinat din pricina cutremurului, cum și spiritul lor de iertare creștină au adus convingere în inima temnicerului care, tremurând, și-a mărturisit păcatele și a găsit iertare. Și Felix a tremurat, însă nu s-a pocăit. Temnicerul a primit cu bucurie Duhul lui Dumnezeu în inima și în casa sa; Felix i-a poruncit solului divin să se îndepărteze. Unul a ales să devină copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului; celălalt și-a aruncat sorțul și a ales să rămână împreună cu cei ce săvârșesc nelegiuirea. – *Faptele apostolilor*, p. 425, 426

„De aceea, vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.” Nici teama că ar putea supăra, nici dorința după prietenie sau aplauze nu puteau să-l facă pe Pavel să rețină cuvintele pe care Dumnezeu i le dăduse pentru învățarea, avertizarea și îndreptarea lor. Din partea servilor Săi de astăzi, Dumnezeu cere curaj în predicarea Cuvântului și în vestirea învățăturilor Lui. Slujitorul lui Hristos nu trebuie să le prezinte oamenilor numai adevăruri plăcute, reținându-le pe cele care ar cauza durere. El trebuie să vegheze cu deplină grijă asupra dezvoltării caracterului. Dacă vede că unii din turmă nutresc păcatul, ca un păstor credincios, el trebuie să le dea Cuvântul lui Dumnezeu, învățătura care se potrivește situației lor. Dacă le-ar îngădui ca, după găsirea lor cu cale, să meargă neavertizați, el ar urma să fie făcut răspunzător

pentru sufletele lor. Pastorul care își împlinește înalta sa însărcinare trebuie să dea cu credincioșie poporului său învățătură cu privire la fiecare punct al credinței creștine, arătându-le cum ar trebui să fie și ce ar trebui să facă ei pentru a sta desăvârșiți în ziua lui Dumnezeu. Numai acela care este un învățător credincios al adevărului va fi în stare ca, la încheierea lucrării sale, să poată spune împreună cu Pavel: „Sunt curat de sângele tuturor.” – *Faptele apostolilor*, p. 393

Vineri, 16 ianuarie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Mărturia triumfătoare a lui Pavel”, 28 decembrie, p. 376.

Unitate prin smerenie

Sabat după-amiază, 17 ianuarie

Îi îndemn pe cei din poporul nostru să pună capăt criticilor și vorbirii de rău și să meargă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune serioasă, cerându-I să le dea putere ca să le fie de ajutor celor greșiți. Să își dea mâna unul cu altul și cu Hristos. Să studieze capitolul 17 din Ioan, să învețe cum să se roage și cum să trăiască rugăciunea lui Hristos. El este Mângâietorul. El va rămâne în inima lor, făcându-le bucuria deplină. Cuvintele Sale vor fi pentru ei ca pâinea vieții și, prin puterea obținută astfel, ei vor fi ajutați să-și formeze un caracter care să îi aducă slavă lui Dumnezeu. Între ei va exista o părtășie creștină desăvârșită. În viața lor se va vedea rodul care apare întotdeauna ca rezultat al ascultării de adevăr.

Să facem din rugăciunea lui Hristos regula vieții noastre, pentru a ne forma caractere care să îi facă lumii cunoscută puterea harului lui Dumnezeu. Să fie mai puține discuții despre micile deosebiri și un studiu mult mai sânguincios despre ce înseamnă rugăciunea lui Hristos pentru cei care cred în Numele Său. Noi trebuie să ne rugăm pentru unitate și apoi să trăim într-un mod în care Dumnezeu să poată răspunde rugăciunilor noastre.

Unirea desăvârșită, o unitate la fel de strânsă ca aceea care există între Tatăl și Fiul, este cea care va asigura succesul eforturilor lucrătorilor lui Dumnezeu. Unitatea desăvârșită cu Hristos și unul cu altul este absolut necesară pentru desăvârșirea credincioșilor. Prezența lui Hristos prin credință în inimile credincioșilor este puterea lor, viața lor. Ea aduce unitatea cu Dumnezeu. „Tu în mine.” Unitatea cu Dumnezeu prin Hristos face biserica desăvârșită.

Cel care caută să le slujească altora prin renunțare la sine și prin jertfire de sine va primi atributele caracterului care îl vor recomanda înaintea lui Dumnezeu și va dobândi înțelepciune, adevărată răbdare,

îngăduință, bunătate, compasiune. Acestea îi vor oferi locul cel mai de seamă în Împărăția lui Dumnezeu.

Numai un spirit de îngăduință creștină poate realiza unitatea desăvârșită în biserică. Satana poate semăna neînțelegere; numai Hristos poate aduce armonie între cei care nu se înțeleg între ei... Când voi, ca lucrători individuali ai bisericii, Îl iubiți pe Dumnezeu mai mult decât orice și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, atunci nu se vor depune eforturi artificiale pentru a fi una, ci va exista unitate în Hristos; urechile gata să afle greșeli vor fi închise și nimeni nu va aduce ocară asupra aproapelui său. Membrii bisericii vor nutri dragostea și vor fi uniți, vor fi ca o mare familie. Atunci vom prezenta lumii dovada că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume. Hristos a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” – *Asemenea lui Hristos*, 5 iulie, p. 200

Duminică, 18 ianuarie

Dezbinare în Filipi

Dumnezeu îi poate face pe cei mai umili urmași ai lui Hristos mai prețioși decât aurul curat, chiar decât aurul din Ofir, dacă se supun mâinii Sale transformatoare. Ei ar trebui să fie hotărâți să folosească fiecare capacitate și oportunitate în modul cel mai nobil. Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie studiul și călăuza lor atunci când trebuie să hotărască ce este cel mai înalt și mai bun în toate cazurile. Singurul caracter fără cusur, Modelul perfect pus înaintea lor în Evanghelie, ar trebui studiat cu cel mai profund interes. Lecția numărul unu, lecția esențială de învățat este că numai în bunătate se află adevărata măreție. ...

Cel mai slab urmaș al lui Hristos a intrat într-o alianță cu Puterea Infinită. În multe cazuri, Dumnezeu poate face puțin cu cei învățați, pentru că ei nu simt nevoia să se sprijine pe El, care este sursa oricărei înțelepciuni. ... Dacă te încrezi în propria putere și în înțelepciunea ta, cu siguranță vei da greș. Dumnezeu cheamă la o consacrare completă, deplină, și nu va accepta mai puțin de atât. Cu cât poziția în care te afli este mai dificilă, cu atât ai mai mult nevoie de Isus. Dragostea și temerea de Dumnezeu l-au păstrat pe Iosif curat și nepătat la curtea regală. ...

Este imposibil să te afli sus și să nu fii în pericol. Furtuna lasă nevătămată floarea modestă din vale, dar se luptă cu copacul semeț de pe

vârful muntelui. Există mulți oameni pe care Dumnezeu i-ar fi putut folosi în sărăcie – i-ar fi putut face utili acolo și i-ar fi încoronat apoi cu glorie –, dar prosperitatea i-a ruinat. Au fost trași în jos, în groapă, pentru că au uitat să fie smeriți, au uitat că Dumnezeu era puterea lor, și au devenit independenți și mulțumiți de ei înșiși.

Iosif și-a susținut testul caracterului în condiții de ispitire și aurul nu a fost afectat de prosperitate. El a arătat aceeași considerație sacră pentru voia lui Dumnezeu atunci când a stat lângă tron, ca și atunci când a fost în celula închisorii. Iosif și-a trăit religia peste tot, iar acesta a fost secretul fidelității sale neclintite. Ca reprezentant al lui Hristos, trebuie să ai puterea evlaviei care cuprinde toate aspectele vieții. Trebuie să fii ascuns în Isus. Nu ești în siguranță dacă nu te ții de mâna lui Hristos. Trebuie să te ferești de orice formă de îngâmfare și să nutrești acel spirit dispus mai degrabă să sufere decât să păcătuiască. Nicio victorie pe care o poți obține nu va fi atât de prețioasă ca biruința asupra sinelui. Ambiția egoistă și dorința de supremație vor muri atunci când Hristos va lua în stăpânire sentimentele. – *Hristos, Biruitorul*, 28 martie, p. 94

Luni, 19 ianuarie

Sursa unității

Ce realizări mărețe sunt puse înaintea creștinului pentru a fi atinse de el, dar cât de departe sunt practicile noastre! Dacă practicile noastre ar fi în armonie cu porunca Domnului, rezultatul ar fi glorios. El spune: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:20, 21). ...

Domnul Isus nu S-a rugat pentru ceva ce noi nu putem atinge și atunci, dacă această unitate este posibilă, de ce aceia care se declară urmași ai lui Hristos nu se străduiesc mai mult să ajungă la această stare de har? Când suntem una cu Hristos, vom fi una cu urmașii Săi. Marea nevoie a sufletului este Isus, nădejdea slavei. Prin Duhul Sfânt, această unitate poate fi atinsă, dragostea de frați va fi din belșug, iar oamenii vor înțelege că am fost cu Isus și am învățat de la El. Viața noastră va fi o reflectare a caracterului Său sfânt. Ca unii care credem în El, vom reprezenta blândețea Sa și smerenia inimii Sale, delicatețea

Sa în comportament. Fiecare membru al bisericii lui Dumnezeu trebuie să răspundă la rugăciunea lui Hristos până când vom ajunge toți la unirea Duhului.

Care este cauza neînțelegerilor și a discordiei? Aceste stări sunt urmarea îndepărtării de Hristos. Când nu mai suntem lângă El, ne pierdem dragostea pentru El și ne răcim față de urmașii Săi. Cu cât razele de lumină se îndepărtează mai mult de centru, cu atât sunt mai departe una de alta. Fiecare credincios este ca o rază de lumină de la Hristos, Soarele neprihănirii. Cu cât umblăm mai aproape de Hristos, centrul oricărei iubiri și lumini, cu atât mai mare va fi afecțiunea noastră pentru purtătorii Săi de lumină. Când sfinții sunt apropiați de Hristos, neapărat vor fi apropiați și unii de alții, căci harul sfințitor al lui Hristos le va lega inimile împreună. Nu poți să-L iubești pe Dumnezeu, și totuși să nu-ți iubești frații. – *Ye Shall Receive Power*, p. 87

Ușa inimii trebuie deschisă înaintea Duhului Sfânt, pentru că El este Cel care sfințește și face lucrul acesta prin adevăr. Noi trebuie să acceptăm adevărul așa cum este el în Isus. Aceasta este singura sfințire autentică: „Cuvântul Tău este adevărul”. O, citiți rugăciunea lui Hristos pentru unitate: „Păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi.” Rugăciunea lui Hristos nu este doar pentru cei care sunt acum ucenicii Săi, ci pentru toți cei care vor crede în Hristos prin cuvintele ucenicilor Săi, până la sfârșitul lumii. ...

Domnul a avut o biserică chiar încă din acele zile, care a rezistat prin toate schimbările istoriei până în vremea de acum. ... Biblia ne pune înaintea un model de biserică. Membrii ei trebuie să fie uniți unul cu altul și să fie una cu Dumnezeu. Când credincioșii sunt una în Hristos, Viața, ei vor fi asemenea Lui, plini de înțelegere, bunătate și iubire. – *Asemenea lui Hristos*, 4 iulie, p. 199

Mărti, 20 ianuarie

Implant în minte sau operație?

Gândurile trebuie să fie aduse la supunere față de voința lui Dumnezeu și simțămintele, sub controlul rațiunii și religiei. Imaginația nu ne-a fost dată ca să-i permitem să o ia razna pe calea ei, fără să facem

niciun efort de înfrânare și disciplină. Dacă gândurile sunt greșite, simțămintele vor fi greșite, iar gândurile și simțămintele combinate constituie caracterul moral.

Puterea unei gândiri corecte este mai prețioasă decât aurul din Ofir. ... Trebuie să punem mare preț pe controlul adecvat asupra gândurilor noastre, pentru că acest control pregătește mintea și sufletul să lucreze armonios pentru Maestru. Pentru pacea și fericirea noastră în această viață, este nevoie ca gândurile noastre să se concentreze asupra Domnului Hristos. Cum gândește omul așa și este. Creșterea purității noastre morale depinde de gândirea și de acționarea corectă. ... Gândurile rele distrug sufletul. Puterea de convertire a lui Dumnezeu schimbă inima prin rafinarea și purificarea gândurilor. Dacă nu există un efort hotărât în direcția menținerii gândurilor îndreptate spre Hristos, harul nu se poate manifesta în viața omului. Mintea trebuie angajată în războiul spiritual. Fiecare gând trebuie adus sub stăpânirea lui Hristos și la supunere față de El. Toate obiceiurile trebuie aduse sub controlul lui Dumnezeu.

Avem nevoie să simțim în permanență puterea înnobilitoare a gândurilor curate, precum și influența distrugătoare a gândurilor rele. Să ne îndreptăm gândurile spre lucruri sfinte! Să fie curate și adevărate, deoarece singurul mijloc prin care sufletul va fi în siguranță este o gândire corectă. Să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu l-a pus la dispoziția noastră ca să ne stăpânim gândurile și să le cultivăm pe cele bune! Să ne aducem gândirea în armonie cu gândirea Lui! Adevărul Lui ne va sfinți corp, suflet și duh, și vom fi făcuți în stare să ne ridicăm deasupra ispitei. Controlul asupra gândurilor, în cooperare cu Duhul Sfânt, va oferi control asupra cuvintelor. Aceasta este adevărata înțelepciune, care va asigura liniștea minții, satisfacție și pace. Va fi bucurie în contemplarea bogățiilor harului lui Dumnezeu. – *În locurile cerești*, 6 iunie, p. 164

Începutul cedării în fața ispitei constă în păcatul de a-i permite minții să ezite, de a fi inconsecvent în încrederea ta în Dumnezeu. Cel rău caută mereu o ocazie de a-L reprezenta greșit pe Dumnezeu și de a atrage mintea către ce este interzis. Dacă poate, va fixa mintea asupra lucrurilor lumii. El va încerca să stârnească emoțiile, să trezească pasiunile, să lege sentimentele de lucrurile care nu sunt spre binele

tău, dar este datoria ta să ții sub control fiecare emoție și pasiune, în supunerea calmă față de rațiune și conștiință. Atunci Satana își pierde puterea de a controla mintea. Lucrarea la care ne cheamă Hristos este lucrarea de biruire progresivă a răului spiritual din caracterele noastre. Tendințele naturale trebuie învinse. ... Pofta și pasiunea trebuie învinse, iar voința trebuie pusă în întregime de partea lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 87

Miercuri, 21 ianuarie

Gândirea lui Hristos

Cuvântul lui Dumnezeu este instrumentul măreț care îi convinge pe cei neconvertiți de nevoia lor de un Mântuitor care iartă păcatele.

Planul de mântuire combină influențele sfinte ale luminii primite în trecut cu cea din prezent. Aceste influențe sunt legate prin lanțul de aur al ascultării din iubire. Primirea lui Hristos prin credință și plecarea în supunere față de voința lui Dumnezeu îi face pe oameni, bărbați și femei, să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. Prin puterea pe care numai Mântuitorul o poate da, ei sunt făcuți membri ai familiei regale, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. ...

A-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, a fi părtaș cu Hristos la umilința și suferința Lui, înseamnă mai mult decât înțeleg mulți. Ispășirea lui Hristos este marele adevăr central în jurul căruia se adună toate adevărurile care aparțin mării lucrări de răscumpărare. Gândurile omului trebuie să se împletească cu gândul care era în Hristos. Această unire sfintește înțelegerea, dând gândurilor claritate și forță. ... Lumea este câmpul nostru de lucrare misionară și noi trebuie să mergem înainte la lucrul nostru înconjurați de atmosfera din Ghetsimani și de la Calvar. – *Lift Him Up*, p. 229

Cât de glorioase sunt posibilitățile puse înaintea rasei decăzute! Prin Fiul Său, Dumnezeu a descoperit excelența la care poate să ajungă omul. Prin meritele lui Hristos, omul este ridicat din starea sa decăzută, este curățit și făcut mai prețios decât aurul din Ofir. Este posibil ca el să devină un împreună-lucrător cu îngerii în glorie și să reflecte chipul lui Isus Hristos. ... Totuși, cât de rar își dă seama omul ce înălțimi ar putea atinge dacă I-ar permite lui Dumnezeu să-i îndrume fiecare pas!

Dumnezeu îi permite fiecărei ființe umane să-și exercite individualitatea. El dorește ca nimeni să nu își supună mintea minții unui alt muritor. Cei care doresc să fie transformați în minte și caracter nu trebuie să se uite la oameni, ci la Exemplul divin. Dumnezeu face invitația: „Să aveți în voi gândul care era și în Hristos Isus!” Prin convertire și transformare, oamenii trebuie să primească felul de a gândi al Domnului Hristos. Fiecare trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu cu o credință individuală, o experiență individuală, știind pentru sine că Hristos, nădejdea slavei, trăiește în el. ...

Noi Îl avem ca exemplu pe Acela care este totul în toți, Cel care Se deosebește dintre zece mii, Cel a cărui măreție este fără comparație. El Și-a adaptat cu har viața pentru ca oricine să o poată imita. În Hristos se uneau bogăția și sărăcia, măreția și umilința, puterea nelimitată, blândețea și smerenia, care se vor reflecta în fiecare suflet care Îl primește. ...

O, dacă am putea aprecia mai mult valoarea pe care ne-o conferă Hristos! Purtând jugul Său și învățând despre El, devenim asemenea Lui în aspirații, în blândețe și smerenie, în frumusețea caracterului și ne unim cu El în a-I aduce laudă, onoare și glorie lui Dumnezeu ca fiind mai presus de oricine. Cei care trăiesc la înălțimea privilegiilor lor înalte în această viață vor primi o răsplată veșnică în viața viitoare. Dacă suntem credincioși, ne vom alătura muzicienilor cerești cântând în acorduri minunate imnuri de laudă lui Dumnezeu și Mielului. – *That I May Know Him*, p. 134

Joi, 22 ianuarie

Taina evlaviei

Când a fost oferit acest Dar minunat, neprețuit, întregul univers ceresc s-a cutremurat în efortul de a înțelege dragostea de nepătruns a lui Dumnezeu și de a trezi în inimile oamenilor o recunoștință pe măsura valorii Darului primit. Oare noi, cei pentru care Hristos Și-a dat viața, vom oscila între două păreri? Îi vom înapoia lui Dumnezeu doar o fărâamă neînsemnată din capacitățile și puterile pe care El ni le-a dat cu împrumut? Cum putem face astfel, când știm că Acela care era Comandantul întregului cer Și-a lăsat deoparte veșmântul regal și coroana regală și, văzând cât de lipsit de ajutor era neamul omenească decăzut, a venit pe acest pământ în natura noastră omenească pentru a face posibilă unirea naturii noastre omenești cu divinitatea Sa?

El S-a făcut sărac pentru ca noi să putem intra în posesia como-rii cerești – „o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4:17). Pentru a ne salva, a coborât de la o umilință la alta, până când El, Hristos, Suferindul divino-uman, a fost înălțat pe cruce, ca să-i atragă la Sine pe toți oamenii. Fiul lui Dumnezeu n-ar fi putut să ne arate mai multă bunăvoință decât ne-a arătat, nu S-ar fi putut coborî mai jos.

Aceasta este taina evlaviei, taina care a inspirat puterile cerești să lucreze în așa fel prin oameni decăzuți, încât să trezească în lume un puternic interes pentru planul de mântuire. Aceasta este taina care a pus în mișcare tot cerul pentru a se uni cu omul în realizarea marelui plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea unei lumi aflate în ruină, pentru ca oamenii, bărbați și femei, să fie conduși, prin semne arătate în cer și pe pământ, să se pregătească pentru a doua venire a Domnului nostru. ...

În calitate de Cap al bisericii, Hristos cheamă cu autoritate fiecare om care pretinde a crede în El să-I urmeze exemplul de abnegație și sacrificiu de sine. ... Toți sunt chemați să se adune fără întârziere sub steagul pătat de sânge al lui Hristos Isus. Fără a ascunde nimic, ei trebuie să aducă o jertfă întreagă pentru atingerea unor rezultate veșnice care nu pot fi măsurate – mântuirea sufletelor. – *That I May Know Him*, p. 81

Divinitatea lui Hristos trebuie susținută cu tărie. Când Mântuitorul le-a pus ucenicilor Săi întrebarea: „Voi cine ziceți că sunt Eu?”, Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:15,16). Hristos a spus: „Pe această piatră”, nu pe Petru, ci pe Fiul lui Dumnezeu, „voi zidi biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (versetul 18).

Mare este taina evlaviei. Există taine în viața lui Hristos care trebuie crezute, chiar dacă nu pot fi explicate. – *The Upward Look*, p. 58

Vineri, 23 ianuarie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Pierdere veșnică”, 7 decembrie, p. 350.

Ca niște lumini în noapte

Sabat după-amiază, 24 ianuarie

În parabolă, fecioarele înțelepte aveau untdelemn în vasele de rezervă ale candelor. Candelor lor au rămas aprinse cu o flacără neîntreruptă pe întregul parcurs al nopții de veghere. Ele au contribuit la creșterea luminii aprinse în onoarea mirelui. Strălucind în întuneric, candelor lor au luminat calea mirelui spre casa unde a avut loc ospățul de nuntă.

Tot astfel trebuie să lumineze și urmașii Domnului Hristos în întunericul lumii. Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină care devine o putere transformatoare în viața celui ce îl primește. Sădind în inima oamenilor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă în ei atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale, caracterul Său, trebuie să lumineze pretutindeni prin urmașii Săi. În felul acesta, ei trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea Mirelui spre casă, spre cetatea lui Dumnezeu și spre locul unde are loc ospățul nunții Mielului.

Venirea mirelui a avut loc la miezul nopții, la ora cea mai întunecată. Tot așa, venirea Domnului Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecată a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot au descris starea care va fi în lume chiar înainte de venirea Fiului omului. Indicând spre acest timp, Sfintele Scripturi declară că Satana va lucra cu toată puterea „și cu toate amăgirile nelegiurii” (2 Tesaloniceni 2:9,10). Lucrarea lui este arătată clar de creșterea rapidă a întunericului, a greșelilor și ereziilor nenumărate și felurite și a amăgirilor acestor zile din urmă. Satana nu ține în captivitate doar lumea, ci amăgirile lui există și dăspesc și în bisericile care declară că sunt ale Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie se va transforma într-un întuneric adânc, ca la miezul nopții, un întuneric de nepătruns, negru ca un sac de păr. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi

o noapte a încercării, o noapte a plânsului și a persecuției pentru cauza adevărului. Dar, dincolo de această noapte a întunericii, va străluci lumina lui Dumnezeu.

El face „să lumineze lumina din întuneric” (2 Corinteni 4:6). Când „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!» Și a fost lumină” (Geneza 1:2,3). Tot așa, în noaptea întunericii spiritual, se va auzi cuvântul lui Dumnezeu: „Să fie lumină!” El îi spune poporului Său: „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60:1).

„Căci iată”, spune Scriptura, „întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine” (Isaia 60:2). – *Asemenea lui Hristos*, 16 iulie, p. 211

Duminică, 25 ianuarie

Dumnezeu – în interior, noi – în exterior

În timp ce Domnul Isus, Mijlocitorul nostru, pledează pentru noi în ceruri, Duhul Sfânt lucrează în noi ca să avem și dorința, și faptele, potrivit cu buna Sa plăcere. Întregul cer este interesat de mântuirea sufletului. Atunci, ce motiv avem să ne îndoim că Domnul ne ajută și ne va ajuta? Noi, cei care îi învățăm pe oameni, trebuie să avem o legătură vitală cu Dumnezeu. În Duh și în Cuvânt, ar trebui să fim pentru oameni ca un izvor, pentru că Hristos este în noi un izvor de apă care țâșnește spre viața veșnică. Necazurile și durerea ne pot pune la încercare răbdarea și credința, dar strălucirea prezenței Celui Nevăzut este cu noi și noi trebuie să ne ascundem cu totul în Isus.

Vorbește-le despre curaj celor din biserică, înalță-i la Dumnezeu în rugăciune! Spune-le că, atunci când simt că au păcătuit și nu se pot ruga, atunci este momentul cel mai potrivit să se roage. Mulți se simt umiliți de eșecurile lor, de faptul că au fost învinși de vrăjmaș în loc să biruiască. Iubirea de lume, egoismul și poftele firii i-au slăbit și cred că nu mai are rost să se apropie de Dumnezeu, dar acest gând este o sugestie a vrăjmașului. Pot fi rușinați și profund umiliți, dar trebuie să se roage și să creadă. Pe măsură ce își mărturisesc păcatele, Cel ce este credincios și drept le va ierta păcatele și îi va curăți de orice nelegiuire (vezi 1 Ioan 1:9). Chiar dacă mintea poate rătăci în rugăciune, nu te descuraja, adu-o înapoi la tron și nu părăsi scaunul milei până nu ai biruința.

Crezi că biruința ta va fi dovedită de emoții puternice? Nu! „Ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Domnul îți cunoaște dorința; prin credință, rămâi aproape de El și așteaptă să primești Duhul Sfânt!

Duhul Sfânt are puterea de a controla toate exercițiile noastre spirituale. Tatăl L-a dat pe Fiul Său pentru noi, pentru ca, prin Fiul, Duhul Sfânt să vină la noi și să ne conducă la Tatăl. Prin lucrarea divină, avem duhul de mijlocire, prin care putem cere cu stăruință de la Dumnezeu, așa cum insistă un om pe lângă prietenul său. – *Ye Shall Receive Power*, p. 351

Domnul Hristos a făcut cu putință ca orice membru al familiei omenești să poată rezista ispitei. Toți cei care vor să trăiască o viață evlavioasă vor putea birui, așa cum a biruit Domnul Hristos.

Pentru a putea avea harul lui Dumnezeu, trebuie să ne îndeplinim partea. Domnul nu Și-a propus să exercite în locul nostru nici voința, nici înfăptuirea. Harul Său este dat să lucreze în noi și voința, și înfăptuirea, dar niciodată ca un înlocuitor pentru efortul nostru. Sufletele noastre trebuie trezite pentru a coopera. Duhul Sfânt lucrează în noi pentru ca noi să continuăm să ne ducem la capăt propria mântuire. ... Calitățile mintale nobile și un nivel înalt de moralitate a caracterului nu sunt rezultatul unui accident. Dumnezeu creează oportunități, succesul depinde de modul în care sunt folosite. Ușile deschise de Providență trebuie să fie observate imediat și apoi folosite degrabă. Sunt mulți care ar putea să devină oameni puternici dacă, asemenea lui Daniel, ar vrea să depindă de Dumnezeu pentru harul lui care îi va face biruitori, pentru a primi puterea și eficiența necesare împlinirii lucrării lor. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 13 aprilie, p. 111

Luni, 26 ianuarie

Lumină într-o lume întunecată

Noi trebuie să reflectăm caracterul lui Isus. Peste tot, fie în biserică, fie în casele noastre, fie în relațiile cu vecinii noștri, ar trebui să lăsam să se vadă imaginea frumoasă a lui Isus. Nu putem face acest lucru decât dacă suntem umpluți de plinătatea Lui. Dacă vrem să-L cunoaștem mai bine pe Isus, ar trebui să-L iubim pentru bunătatea și desăvârșirea Lui și ar trebui să dorim să devenim atât de asemănători

cu caracterul Său divin, încât toți să știe că am fost cu Isus și că am învățat de la El.

Prin punerea în practică în viața noastră a principiilor curate ale Evangheliei lui Hristos, noi Îl onorăm și Îl glorificăm pe Tatăl nostru, care este în ceruri. Când facem aceasta, reflectăm lumina dată de Cer asupra lumii întunecate din jurul nostru. Păcătoșii vor fi constrânși să mărturisească atunci că nu suntem copii ai întunericului, ci copii ai luminii. Cum vor ști ei acest lucru? După roadele pe care le aducem. Oamenii își pot avea numele în registrul bisericii, dar asta nu îi face copii ai luminii. Ei pot deține poziții onorabile și pot primi laudele oamenilor, însă acestea nu îi fac să fie copii ai luminii. ... Trebuie să existe o lucrare profundă a harului – dragostea lui Dumnezeu în inimă, iar această dragoste este exprimată prin ascultare.

Dacă Hristos locuiește în suflet, El ne dă putere spirituală și ne face canale de lumină. Cu cât avem mai multă lumină, cu atât putem oferi mai mult celor din jurul nostru. Cu cât trăim mai aproape de Isus, cu atât vom avea o perspectivă mai clară asupra frumuseții Sale. Pe măsură ce Îl privim în puritatea Sa, ne vedem mai clar propriile defecte de caracter. Atunci vom tânji după El și după acea plinătate care este în El și care strălucește în desăvârșirea caracterului Său ceresc și, privind, suntem schimbați după chipul Său. ...

În fiecare zi, noi semănăm o sămânță. Dacă semănăm semințele necredinței, vom secera necredință; dacă semănăm mândrie, vom secera mândrie; dacă semănăm încăpățănare, vom secera încăpățănare, „căci ce seamănă omul, aceea va și secera”. ...

Inimile noastre pot fi umplute cu toată plinătatea lui Dumnezeu, dar există ceva ce trebuie să facem noi. Noi nu trebuie să ne cocoloșim greșelile și păcatele, ci să le dăm la o parte și să ne grăbim să ne punem inimile în ordine. După ce am făcut aceasta, să luăm cheia credinței și să deschidem comoara binecuvântărilor bogate ale lui Dumnezeu. ... Există o bogăție infinită din care să luăm și avem promisiunea Domnului nostru divin: „Facă-ți-se după credința ta!” Putem să câștigăm cununa vieții, un loc la dreapta lui Dumnezeu și, când vom intra porțile de mărgăritar, să auzim cuvintele, mai dulci decât orice muzică: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23). – *Lift Him Up*, p. 266

Marți, 27 ianuarie

O jertfă vie

Domnul a atras atenția poporului Său asupra reformei sănătății. Aceasta este una dintre marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului omului. Ioan Botezătorul a ieșit în duhul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea Domnului. ...

Ioan s-a separat de prieteni și de luxul vieții. Simplitatea îmbrăcăminte sale, o haină țesută din păr de cămilă, a fost o muștrare permanentă la adresa extravaganței și etalării preoților evrei și a oamenilor, în general. Dieta sa, pur vegetală, de lăcuste și miere sălbatică, a fost o muștrare la adresa îngăduirii poftei și a lăcomiei care predominau pretutindeni. ... Cei care trebuie să pregătească calea pentru a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați de credinciosul Ilie – Ioan a venit în duhul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos. Marele subiect al reformei trebuie să fie adus în atenție. ... Cumpătarea în toate lucrurile trebuie să fie legată de mesaj, pentru a-l întoarce pe poporul lui Dumnezeu de la idolatria, lăcomia și extravaganța în îmbrăcăminte și alte lucruri.

Abnegația, smerenia și cumpătarea cerute de la cei drepti, pe care Dumnezeu îi călăuzește și îi binecuvântează în mod special, trebuie prezentate oamenilor în contrast cu obiceiurile extravagante, care distrug sănătatea, ale celor care trăiesc în această epocă degenerată. ... Nu poate fi găsită niciunde o cauză atât de mare de degenerare fizică și morală ca în neglijarea acestui subiect important. Cei care își satisfac pofta și pasiunea și își închid ochii la lumină, de teamă că vor vedea plăceri păcătoase pe care nu sunt dispuși să le părăsească, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. Oricine se întoarce de la lumina privitoare la un anumit lucru își împietrește inima pentru a ignora lumina în alte chestiuni. Oricine încalcă obligațiile morale în materie de mâncare și îmbrăcăminte pregătește calea pentru încălcarea cerințelor lui Dumnezeu cu privire la interesele veșnice. Trupurile noastre nu ne aparțin. Dumnezeu are dreptul să ne ceară să avem grijă de corpul pe care ni l-a dat, ca să ne putem aduce trupul înaintea Lui ca o jertfă vie, sfântă și plăcută. – *Conflict and Courage*, p. 273

Dacă ar fi posibil să fim primiți în cer așa cum suntem acum, câți dintre noi ar putea să-L privească pe Dumnezeu? Câți dintre noi sunt îmbrăcați în haina de nuntă? Câți dintre noi sunt fără pată, fără

zbârcitură sau altceva de felul acesta? Câți dintre noi sunt vrednici să primească cununa vieții? ... Nu poziția îl face pe om. Hristos care trăiește în el îl face pe om vrednic să primească cununa vieții, care nu se veștejește.

Mi-a fost arătată rămașița de pe pământ. Îngerul le-a spus: „Veți putea voi să scăpați de ultimele șapte plăgi?... Voi trebuie să muriți ca să trăiți. Fiți gata, fiți gata, fiți gata! Pregătirea voastră trebuie să fie mai profundă decât cea pe care o aveți acum. ... Jertfiți totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul Său – eul, averea și tot ce aveți – ca o jertfă vie. Va fi nevoie de totul pentru a intra în slavă!”

Hristos vine cu putere și cu mare slavă. El vine în slava Lui și cu slava Tatălui. ... În timp ce nelegiuirii fug de prezența Lui, urmașii lui Hristos se vor bucura. ... Pentru urmașii Săi credincioși, Hristos a fost un tovarăș zilnic și un prieten bine cunoscut. Ei au trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu și în comuniune continuă cu El. Peste ei a răsărit slava Domnului. ... Acum, ei se bucură de razele depline ale strălucirii și gloriei Împăratului în măreția Lui. Ei sunt pregătiți pentru părtășia cu cerul, pentru că au cerul în inima lor.

Dacă ești împăcat cu Dumnezeu astăzi, ești gata dacă Hristos ar fi să vină astăzi. – *Maranatha*, 31 martie, p. 98

Miercuri, 28 ianuarie

Caracterul încercat

Pavel îl iubea pe Timotei, „fiul său în credință” (1 Timotei 1:2). Marele apostol îl învăța adesea pe ucenicul mai tânăr, întrebându-l cu privire la istoria Scripturii și, în timp ce călătoreau din loc în loc, îl învăța cu grijă cum să facă o lucrare cu succes.

Afecțiunea dintre Pavel și Timotei a început odată cu convertirea lui Timotei, iar legătura lor se întărise pe măsură ce împărtășiseră speranțele, pericolele și ostenele vieții misionare, până când păreau să fie ca unul. Diferența de vârstă și diferența de caracter făceau ca iubirea unul pentru celălalt să fie mai vie. Spiritul arzător, zelos și ferm al lui Pavel își găsea odihnă și mângâiere în firea blândă, supusă și retrasă a lui Timotei. Slujirea credincioasă și dragostea caldă a acestui tovarăș încercat luminaseră multe ore întunecate din viața apostolului. ... Tot ce putea să fie un fiu pentru un tată iubit și onorat era tânărul Timotei pentru Pavel, cel încercat și singuratic.

Pavel îl iubea pe Timotei pentru că Timotei îl iubea pe Dumnezeu. Cunoașterea sa luminată a evlaviei practice și a adevărului l-a făcut să fie distins și influent. Evlavia și atmosfera care au existat în viața sa de familie nu erau ceva ieftin, ci erau pure, sensibile și necorupte de sentimente false. ... Cuvântul lui Dumnezeu era regula care îl călăuzea pe Timotei. ... În mintea Sa rămăseseră imprimate învățături de cel mai înalt nivel. Instructorii săi de acasă au cooperat cu Dumnezeu în educarea acestui tânăr ca el să poată purta poverile care urmau să vină asupra lui la o vârstă fragedă.

În lucrarea sa, Timotei a căutat continuu sfatul și îndrumarea lui Pavel. Nu a acționat din impuls, ci a dat dovadă de chibzuință și de o gândire calmă. ... Duhul Sfânt a găsit în el pe cineva care putea fi modelat și cizelat ca un templu pentru locuirea Prezenței divine.

Pe măsură ce sunt aplicate în viața de zi cu zi, învățăturile Bibliei au o influență profundă și durabilă asupra caracterului. Timotei a învățat și a pus în practică aceste învățături. – *Conflict and Courage*, p. 346

Vedem avantajul pe care Timotei l-a avut într-un exemplu corect de evlavie și viață curată, plăcută lui Dumnezeu. Religia era atmosfera căminului său. Puterea spirituală vădită a evlaviei din cămin îl menținea curat în vorbire și liber de orice sentimente corupătoare.

Dumnezeu le poruncise evreilor să-i învețe pe copiii lor cerințele Sale și să-i familiarizeze cu felul în care Se purtase cu părinții lor în vechime. Aceasta era una dintre îndatoririle speciale ale fiecărui părinte, datorie care nu trebuia lăsată în seama altcuiva. Nu buzele unor străini, ci inimile iubitoare ale tatălui și mamei trebuiau să le dea instrucțiuni copiilor lor. Gândurile despre Dumnezeu trebuiau asociate cu toate evenimentele vieții de zi cu zi. Lucrările puternice ale lui Dumnezeu în eliberarea poporului Său și făgăduințele despre un Mântuitor care avea să vină trebuiau spuse iar și iar în casele copiilor lui Israel. ... Marile adevăruri despre providența lui Dumnezeu și despre viața viitoare erau astfel întipărite în mintea tânără. Aceasta era antrenată să-L vadă pe Dumnezeu deopotrivă în scenele naturii și în cuvintele revelației. Stelele cerului, copacii și florile câmpului, munții înalți, pâraiele care curg – toate vorbeau despre Creator. Slujba solemnă de jertfă și închinare de la sanctuar și cuvintele profeților erau o descoperire a lui Dumnezeu. – *Conflict and Courage*, p. 345

Joi, 29 ianuarie

Apreciați-i pe astfel de oameni!

În Epistola către evrei este subliniat scopul sincer care ar trebui să caracterizeze alergarea creștinului pentru viața veșnică. ... Invidia, răutatea, gândurile rele, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutăți pe care creștinul trebuie să le lase deoparte dacă vrea să alerge cu succes în cursa pentru nemurire. Orice practică și obicei care duc la păcat și aduc dezonoare asupra lui Hristos trebuie înlăturate, oricât ar costa. ... „Nu știți”, a întrebat Pavel, „că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul?” Oricât de dornici ar fi fost și oricât de mult s-ar fi străduit alergătorii, premiul putea fi acordat doar unuia singur. ...

Nu tot așa stau lucrurile în lupta creștinului. Niciunul dintre cei care se conformează condițiilor nu va fi dezamăgit la sfârșit. ... Nu cei iuți câștigă alergarea, nici cei viteji, războiul. Cel mai slab sfânt, precum și cel mai puternic, pot purta coroana gloriei nemuritoare. ...

Ca să nu alerge fără să știe încotro în cursa creștină, Pavel s-a supus unui antrenament sever. Cuvintele „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire” (în engl.: Îmi țin trupul sub control) înseamnă literalmente să îți învingi prin disciplină severă dorințele, impulsurile și pasiunile. ...

Acest scop sincer de a câștiga cursa pentru viața veșnică era ceea ce Pavel tânjea să vadă descoperit în viața credincioșilor din Corint. Știa că, pentru a atinge idealul lui Hristos pentru ei, aveau în față o luptă a vieții pe care nu puteau să o ocolească nicicum. I-a îndemnat să se lupte după legi, căutând zi de zi evlavia și o moralitate înaltă. I-a implorat să lase deoparte orice i-ar trage înapoi și să alerge înainte spre țintă – desăvârșirea în Hristos.

Având în vedere ce este pus în joc, nimic nu este prea mic ca să ajute sau să împiedice. Fiecare faptă își are greutatea ei în balanța care determină biruința sau înfrângerea în viață. Iar răsplata acordată celor care câștigă va fi proporțională cu energia și seriozitatea cu care s-au luptat. – *Conflict and Courage*, p, 351

Dumnezeu le-a încredințat uneltelor Sale omenеști datoria de a descoperi caracterul lui Dumnezeu, dând mărturie despre harul, înțelepciunea și bunăvoința Sa, manifestate prin iubirea Sa plină de rafinament, delicatețe și milă. ...

Lucrarea noastră este aceea de a reface chipul moral al lui Dumnezeu în om prin harul îmbelșugat dat nouă de Dumnezeu prin Isus Hristos. ... O, cât de mult avem nevoie să-L cunoaștem pe Domnul Isus și pe Tatăl nostru ceresc pentru a putea reprezenta caracterul divin!

Omul care este transformat prin harul lui Hristos va admira caracterul Său divin. ... Cu cât vom încerca să ne prețuim mai puțin, cu atât vom căuta să prețuim mai mult infinita curăție a Mântuitorului nostru și minunata Sa dragoste. Recunoașterea păcătoșeniei noastre ne îndreaptă către Acela care poate oferi iertare și când, dându-și seama de neputința lui, păcătosul Îl va căuta pe Hristos, atunci El i Se va descoperi în toată puterea. Cu cât nevoia noastră devine mai chinuitoare, împingându-ne mai aproape de El și de Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai înalte vor fi perspectivele noastre despre caracterul Său și cu atât mai clar vom reflecta chipul Său. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 9 august, p. 229

Vineri, 30 ianuarie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Untdelemn pentru candelile noastre”, 25 iulie, p. 214; *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, „Să-L primim pe Hristos, Sursa vieții”, 1 octombrie, p. 281.

Încredere numai în Hristos

Sabat după-amiază, 31 ianuarie

Pentru a îndeplini cerințele legii, credința noastră trebuie să se prindă de neprihănirea lui Hristos, să și-o însușească și ea să devină neprihănirea noastră. Prin unirea cu Hristos, prin acceptarea neprihănirii Sale prin credință, putem fi calificați să facem lucrările lui Dumnezeu, să fim împreună-lucrători cu Hristos. Dacă ești dispus să te lași purtat de curentul răului și nu cooperezi cu puterile cerești pentru a împiedica păcatul în familia ta și în biserică, pentru ca neprihănirea veșnică să poată fi adusă, tu nu ai credință.

Credința lucrează prin dragoste și purifică sufletul. Prin credință, Duhul Sfânt lucrează în inimă pentru a aduce în ea sfințenie, dar acest lucru nu se poate face decât dacă omul va coopera cu Hristos. Putem fi pregătiți pentru cer doar prin lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, pentru că avem nevoie de neprihănirea lui Hristos ca să putem veni înaintea Tatălui. Pentru a putea avea neprihănirea lui Hristos, trebuie să fim transformați zilnic prin influența Duhului, să devenim părtași naturii divine. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a eleva gustul, de a sfinți inima, de a înnobila omul întreg. Sufletul să privească la Isus! „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Nimeni nu va fi forțat să privească la Hristos, ci glasul invitației răsună într-un apel plin de dor: „Priviți și veți trăi!” Privind la Hristos, vom vedea că dragostea Lui este fără egal, că El a luat locul păcătosului vinovat și i-a atribuit neprihănirea Sa fără pată.

Când Îl vede pe Mântuitorul său murind pe cruce sub blestemul păcatului în locul lui, când vede iubirea Sa iertătoare, în inima păcătosului se trezește dragostea. Păcătosul Îl iubește pe Hristos, pentru că Hristos l-a iubit mai întâi, iar dragostea este împlinirea legii. Sufletul pocăit își dă seama că Dumnezeu „este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Duhul lui Dumnezeu lucrează în sufletul credinciosului, permițându-i

să înainteze de la o treaptă de ascultare la alta, mergând din putere în putere și din har în har, în Hristos Isus. – *Ye Shall Receive Power*, p. 60

Domnul Isus este puterea și fericirea noastră, la El sunt rezerve nesecate din care, în fiecare ocazie, oamenii pot lua putere. Pe măsură ce Îl studiem și vorbim despre El, devenim din ce în ce mai capabili să privim la El; pe măsură ce folosim orice ocazie de a beneficia de harul Său și primim binecuvântările pe care ni le oferă, avem ceva cu care să-i ajutăm pe alții. Plini de recunoștință, le oferim și altora binecuvântările care ne-au fost date fără plată. Astfel, primind și împărțind, creștem în har și un curent bogat de laudă și recunoștință curge constant de pe buzele noastre; spiritul plăcut al lui Isus aprinde în inimile noastre recunoștința, iar sufletele noastre sunt înălțate cu un sentiment de siguranță. Neprihănirea plină de credincioșie și inepuizabilă a lui Hristos devine neprihănirea noastră, prin credință. – *My Life Today*, p. 171

Duminică, 1 februarie

Bucuria în Domnul

Creștinului i se oferă bucuria de a aduna raze de lumină veșnică de la tronul slavei și de a reflecta aceste raze nu numai pe calea lui, ci și pe cărările celor cu care vine în contact. Prin cuvinte de speranță și încurajare, de laudă, de recunoștință și de voieșie, el se poate strădui să-i facă mai buni pe cei din jurul său, să-i înalțe, să le îndrepte privirea spre cer și spre slavă și să-i ajute să caute, mai presus de toate lucrurile pământești, cele veșnice, moștenirea nepieritoare și bogățiile veșnice.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!”, spune apostolul. „Iarăși zic: Bucurați-vă!” Oriunde mergem, ar trebui să răspândim o atmosferă de speranță și de voieșie creștină; atunci, cei care nu sunt în Hristos vor fi atrași de religia pe care o mărturisim; necredincioșii vor vedea consecvența credinței noastre. Trebuie să vedem cerul mai clar, țara în care totul este strălucire și bucurie. Trebuie să aflăm mai mult despre plinătatea fericitei noastre speranțe. Dacă ne „bucurăm în nădejde” în mod constant, vom putea spune cuvinte de încurajare celor pe care îi întâlnim. ...

Trebuie să-L laudăm pe Dumnezeu spunându-ne adesea unii altora cuvinte de recunoștință și bucurie, dar nu numai în relațiile zilnice cu credincioșii și necredincioșii. Creștini fiind, suntem îndemnați să

nu părăsim adunarea noastră, și aceasta pentru înviorarea noastră și pentru a împărtăși cu alții mângâierea pe care am primit-o. În aceste întâlniri, ținute săptămână de săptămână, ar trebui să ne oprim asupra bunătății și milei Sale de a mântui de păcat. Prin expresia feței, prin felul de a fi, prin cuvinte, prin caracterul nostru, trebuie să arătăm că este bine să Îl slujești pe Dumnezeu. În acest fel proclamăm că „Legea Domnului este desăvârșită și înviează sufletul”.

Întâlnirile noastre pentru rugăciune și discuții ar trebui să fie momente de sprijin și de încurajare specială. Acest lucru se poate face cel mai bine dacă avem zilnic o experiență nouă în lucrurile lui Dumnezeu și dacă nu ezităm să vorbim despre dragostea Lui în adunările popoului Său. ... Dacă ne-am gândi și am vorbi mai mult despre Isus și mai puțin despre noi înșine, am avea parte mult mai mult de prezența Lui. Dacă vom rămâne în El, vom fi atât de plini de pace, credință și curaj și, când vom merge la biserică, vom avea o experiență atât de triumfătoare de povestit, încât ceilalți vor fi înviați de mărturia noastră clară și puternică pentru Dumnezeu. Aceste mărturii, aduse spre lauda slavei harului Său, atunci când sunt susținute de o viață asemenea celei a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru mântuirea sufletelor. – *Our Father Cares*, p. 335

Luni, 2 februarie

„Vechea viață” a lui Pavel

Eu doresc fierbinte să am putere fizică, sănătate și o minte limpede, ca să-I pot aduce lui Dumnezeu o slujire plăcută Lui. „Nu voi M-ați ales pe Mine”, a spus Hristos, „ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod și rodul vostru să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 15:16).

Cuvântul este plin de făgăduințe prețioase. Eu voi putea să văd bine, voi avea o minte puternică, voi avea concepții clare și inspirația Duhului Sfânt, pentru că le cer în Numele lui Isus. Scump Mântuitor! El Și-a dat viața pentru mine. „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și, în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin” (Romani 11:33-36).

Eu doresc fierbinte beneficiile pe care le putem primi toți prin credință. Acum este ocazia noastră de a ne ascunde viața cu Hristos în Dumnezeu. Fiecare clipă a timpului nostru este prețioasă. Valoroasele talente pe care ni le-a împrumutat Dumnezeu trebuie folosite în slujba Lui. „Nu știți că ... voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți deci pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:19,20).

Da, suntem moștenirea Domnului, cumpărată cu preț de sânge. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Dumnezeu cere acest lucru de la fiecare dintre cei care vor alcătui familia Lui în Împărăția cerurilor. Orice egoism trebuie învins. Trebuie să Îi fim credincioși lui Dumnezeu, credințioșii față de toate poruncile Sale să fie tare ca oțelul. Oamenii formulează legi și sunt foarte zeloși pentru adoptarea lor. În același timp, ei calcă cea mai înaltă lege a Celui mai puternic Suveran. Ei încearcă să o facă nulă și fără efect. Ei înalță umanul mai presus de divin. „Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri? zice Domnul” (Jeremia 5:9). Da, Dumnezeu va răsplăti fiecărui om după faptele lui. – *Astăzi cu Dumnezeu*, 30 iulie, p. 220

Cel mai aproape de tron sunt aceia care odinioară au fost zeloși pentru cauza lui Satana, dar care, ca niște tăciuni scoși din foc, L-au urmat pe Mântuitorul lor cu un devotament profund și puternic. Apoi stau aceia care au clădit caractere creștine în mijlocul minciunii și necredinței, aceia care au respectat Legea lui Dumnezeu atunci când lumea creștină o declara fără valoare și milioane din toate veacurile care au suferit moartea de martir pentru credința lor. Iar mai departe este „gloata cea mare pe care n-o poate număra nimeni, din toate popoarele, neamurile și limbile ... înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de finic în mâini” (Apocalipsa 7:9). Lupta lor s-a sfârșit, au câștigat biruința. Au alergat și au căpătat premiul. Ramura de palmier din mâinile lor este simbolul biruinței și haina albă este însemnul neprihănirii lui Hristos care acum este a lor. – *Tragedia veacurilor*, p. 665

Marti, 3 februarie

Lucrurile care contează

Noi trebuie să fim martori pentru Hristos și vom fi atunci când vom crește zilnic până la statura deplină de bărbați și femei în Isus Hristos. Este privilegiul nostru să creștem zilnic, mai mult și tot mai mult, în

asemănare cu El. Atunci vom dobândi puterea de a ne exprima dragostea față de El într-o vorbire mai elevată, mai curată; atunci ideile noastre vor fi mai larg cuprinzătoare și mai profunde, iar judecata noastră va deveni mai sănătoasă și mai vrednică de încredere, în timp ce mărturia noastră va avea mai multă viață și mai multă siguranță. Noi nu trebuie să cultivăm limbajul pământesc și să fim atât de familiarizați cu limbajul oamenilor, încât limbajul Canaanului să fie pentru noi nou și străin. Noi trebuie să învățăm în școala lui Hristos. Cu toate acestea, realitatea este că mulți sunt satisfăcuți cu o experiență foarte limitată în lucrurile spirituale, deoarece demonstrează, în rugăciunile și în mărturia lor, o slabă cunoaștere a lucrurilor spirituale. Se dă pe față o judecată mai puțin sănătoasă în aspectele care privesc interesele noastre veșnice decât în problemele noastre pământești, trecătoare.

Creștinii trebuie să fie elevi credincioși în școala lui Hristos, învățând mereu mai mult despre cer, mai mult din cuvintele și din voia lui Dumnezeu, mai mult despre adevăr și despre cum să folosească apoi cu credincioșie cunoștința pe care au dobândit-o. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, 6 martie, p. 72

În mare parte, în slujirea care se pretinde că este făcută pentru Dumnezeu, există egoism și înălțare de sine. Dumnezeu urăște prefăcătoria. Când primesc botezul Duhului Sfânt, oamenii își vor mărturisi păcatele și vor primi iertarea, ceea ce înseamnă că le-a fost acordată neprihănirea. Dar nu trebuie să ne bazăm pe înțelepciunea oamenilor care nu se pocăiesc și nu se smeresc, pentru că ei sunt orbi cu privire la ce înseamnă neprihănirea și sfințirea prin adevăr. Numai când sunt dezbrăcați de îndreptățirea de sine, oamenii își văd sărăcia spirituală. Atunci se vor apropia de acea stare de iubire frățească ce va arăta că ei sunt în părtășie cu Hristos. Ei vor putea aprecia caracterul înalt al lucrării misionare a bisericii creștine. ...

Mulți sunt gata să se mulțumească atunci când Îi oferă Domnului fapte mărunte de slujire. Creștinismul lor este slab. Hristos S-a dat pe Sine pentru păcătoși. Cu câtă preocupare pentru mântuirea sufletelor ar trebui să fim umpluți când vedem ființe omenești pierind în păcat! Aceste suflete au fost cumpărate cu un preț. Moartea Fiului lui Dumnezeu pe crucea Calvarului este măsura valorii lor. Zi de zi, ei decid într-o chestiune de viață și de moarte – dacă vor avea viață veșnică sau nimicire veșnică. Și totuși, oameni care mărturisesc că Îi slujesc Domnului sunt mulțumiți să-și ocupe timpul și atenția cu

lucruri de mică importanță. Se complac în conflict unii cu alții. Dacă ar fi consacrați lucrării Domnului, nu s-ar lupta și nu s-ar certa ca o familie de copii neascultători. Fiecare mână ar fi angajată în slujire. Fiecare ar sta la postul datoriei sale, lucrând din toată inima și cu tot sufletul ca misionar al crucii lui Hristos. Duhul lui Hristos ar rămâne în inimile lucrătorilor și s-ar face fapte de dreptate. Lucrătorii ar aduce cu ei în slujba lor împreună simțire și rugăciunile unei biserici trezite la viață. Ei ar primi porunci de la Hristos și nu ar găsi timp pentru certuri sau conflicte. – *Astăzi cu Dumnezeu*, 13 noiembrie, p. 326

Miercuri, 4 februarie

Credința lui Hristos

O mare lucrare trebuie îndeplinită prin prezentarea adevărilor mântuitoare ale Bibliei. Ele constituie mijloace rânduite de Dumnezeu pentru stăvilirea valului de stricăciune morală de pe pământ. Hristos Și-a dat viața pentru a face posibil ca omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu. Puterea harului Său este cea care aduce oamenii laolaltă, în ascultare de adevăr. Cei care vor experimenta în sufletul lor mai mult din sfințirea adevărului trebuie să prezinte acest adevăr și celor care nu îl cunosc. Ei nu vor găsi niciodată o lucrare mai nobilă și mai înălțătoare. ... Nimeni nu este calificat pentru această lucrare, dacă nu se pregătește zilnic, învățând să spună cuvintele Învățătorului trimis de Dumnezeu. Acum este timpul pentru semănat sămânța Evangheliei. Trebuie să semănăm sămânța care va produce roadele cele mai alese. Nu avem timp de pierdut. Lucrarea școlilor noastre este aceea de a se confunda din ce în ce mai mult cu lucrarea lui Hristos. Numai puterea harului lui Dumnezeu, lucrând în inima și mintea omului, va face și va păstra curată atmosfera din bisericile și din școlile noastre. ...

În soliile care ne-au fost trimise din timp, avem adevăruri care vor împlini o minunată lucrare de reformă în caracterele noastre, dacă nu o împiedicăm. Ele ne vor pregăti pentru intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Este privilegiul nostru să facem continuu progrese spre un grad mai înalt de viață creștină. ...

Avem nevoie să fim convertiți de la viața noastră greșită la credința Evangheliei. Urmașii lui Hristos nu trebuie să încerce să lumineze. Dacă vor privi constant la viața lui Hristos, ei vor fi schimbați, în inimă și minte, după chipul Lui. Atunci ei vor străluci de la sine, în mod natural. Dumnezeu nu cere paradă de bunătate. În darul Fiului Său,

El a făcut posibil ca viața noastră să fie marcată de principiile cerului. Tocmai valorificarea acestei posibilități va duce la prezentarea lui Isus în fața lumii. Când cei din poporul lui Dumnezeu experimentează nașterea din nou, atunci cinstea lor, dreptatea, credincioșia și principiile lor corecte, o vor dovedi negreșit. – *Lift Him Up*, p. 171

Cuvântul lui Dumnezeu conține polița noastră de asigurare de viață. A mânca trupul și a bea sângele Fiului lui Dumnezeu înseamnă a studia Cuvântul și a-l aduce în viață, ascultând de toate preceptele lui. Cei care se împărtășesc astfel cu Fiul lui Dumnezeu devin părtași ai naturii divine, una cu Hristos. Ei respiră o atmosferă sfântă, în care sufletul poate trăi cu adevărat. Ei poartă în viața lor o asigurare a principiilor sfinte primite din Cuvânt – viețile lor sunt transformate prin puterea Duhului Sfânt și, prin moartea și învierea lui Hristos, ei au siguranța nemuririi. Dacă trupul pământesc se distruge, principiile credinței lor îi susțin, pentru că ei sunt părtași ai naturii divine. Deoarece Hristos a înviat din morți, ei se prind de făgăduința învierii care le-a fost făcută și răsplata lor este viața veșnică.

Acest adevăr este un adevăr veșnic, pentru că Hristos Însuși ne-a învățat acest lucru. El S-a angajat să-i învie pe cei dreپți, pentru că Și-a dat viața pentru viața lumii. „După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine” (Ioan 6:57). „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată” (vers. 35). – *The Upward Look*, p. 78

Joi, 5 februarie

Un singur lucru: să-L cunosc pe Hristos

Pavel a făcut multe. A fost un învățător înțelept. Numeroasele sale scrisori sunt pline de lecții instructive care prezintă principii corecte. A lucrat cu mâinile sale, căci știa să facă corturi, și în felul acesta își câștiga pâinea cea de toate zilele. ... A purtat o povară grea pentru biserici. Și-a dat toată silința să le arate credincioșilor când greșeau, ca să se poată corecta și să nu fie înșelați și îndepărtați de Dumnezeu. El căuta mereu să-i ajute în greutățile lor, și totuși declară: „Un lucru fac”... Responsabilitățile vieții sale erau multe, totuși el a ținut mereu înaintea sa acest „un lucru”. Simțul constant al prezenței lui Dumnezeu l-a constrâns să-și țină privirea mereu ațintită asupra lui Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței sale.

Ținta cea mare care l-a constrâns pe Pavel să stăruie în alergarea sa, în ciuda greutăților și a dificultăților, ar trebui să-l determine pe fiecare lucrător să se consacre pe deplin slujirii lui Dumnezeu. Atracțiile lumii vor fi înfățișate în așa fel încât să-i abată atenția de la Mântuitorul, dar el trebuie să stăruie înainte spre țintă, arătându-le lumii, îngerilor și oamenilor că nădejdea de a vedea fața lui Dumnezeu este demnă de orice efort și sacrificiu pe care le-ar cere împlinirea acestei speranțe.

Cel mai umil ucenic al lui Hristos poate deveni un locuitor al cerului, un moștenitor al lui Dumnezeu dobândind acea moștenire neștirăcioasă și care nu se poate veșteji. O, de-ar putea fiecare să aleagă darul ceresc, să devină un moștenitor al lui Dumnezeu al acelei moșteniri al cărei titlu este asigurat împotriva oricărui distrugător, pentru totdeauna! O, nu alege lumea, ci alege moștenirea mai bună! Mergi înainte, aleargă spre țintă – premiul chemării tale cerești în Hristos Isus! În curând vom fi martori la încoronarea Regelui nostru. Cei a căror viață a fost ascunsă cu Hristos, cei care pe acest pământ au luptat lupta cea bună a credinței, vor străluci cu slava Mântuitorului în Împărăția lui Dumnezeu. – *Conflict and Courage*, p. 353

Hristos este o revelație perfectă a lui Dumnezeu. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu”, spune El; „singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” Numai cunoscându-L pe Hristos Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Și pe măsură ce Îl privim, vom fi schimbați după chipul Lui, pregătiți să-L întâmpinăm la venirea Lui. ...

Acum este timpul să ne pregătim pentru venirea Domnului nostru. Pregătirea pentru a-L întâmpina nu poate fi realizată într-o clipă. Pregătirea pentru acea scenă solemnă trebuie să fie așteptare și veghere vigilentă, combinate cu un efort stăruitor. Așa Îl glorifică pe Dumnezeu copiii Săi. În mijlocul tumultului vieții, vocile lor se vor auzi rostind cuvinte de încurajare, speranță și credință. Tot ce au și sunt este consacrat în slujba Stăpânului. Astfel, ei se pregătesc să-L întâmpine pe Domnul lor și, când El va veni, ei vor spune cu bucurie: „Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui ..., acum să ne înveselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui.” – *Maranatha*, p. 76

Vineri, 6 februarie

Studiu suplimentar

În locurile cerești, „O credință activă”, 12 aprilie, p. 109.

Cetățenia cerească

Sabat după-amiază, 7 februarie

Ascultarea de Legea lui Dumnezeu dezvoltă în om un frumos caracter care este în armonie cu tot ce este curat, sfânt și nepătat. În viața unui astfel de om, mesajul Evangheliei lui Hristos este făcut clar. Acceptând mila lui Dumnezeu și vindecarea de puterea păcatului, el este adus într-o relație bună cu Dumnezeu. Viața sa, curățită de vanitate și egoism, este plină de iubirea lui Hristos. Ascultarea sa zilnică de Legea lui Dumnezeu are ca urmare un caracter care-i asigură viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

În viața Sa de pe pământ, Mântuitorul ne dă exemplul unei vieți sfințite, care poate fi a noastră dacă ne consacram timpul pentru a face bine sufletelor care au nevoie de ajutorul nostru. Este privilegiul nostru să le aducem bucurie celor care trec prin necazuri, lumină celor din întuneric și viață celor care pier. Mesajul Domnului ni se adresează, spunând: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” (Matei 20:6) Domnul a spus: „Cât este ziua trebuie să lucrez..., vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). Fiecare cuvânt pe care îl rostim și fiecare acțiune pe care o aducem la îndeplinire, care au ca efect fericirea altora, ne vor aduce fericire și nouă și vor face ca viața noastră să fie asemenea vieții Domnului Hristos.

Îndatoririle noastre zilnice trebuie să fie acceptate și aduse la îndeplinire cu bucurie. Principala noastră datorie este aceea de a descoperi în cuvinte și comportament o viață care să manifeste atributele Cerului. Cuvântul vieții ne este dat pentru a-l studia și a-l trăi. Faptele noastre trebuie să fie în strictă conformitate cu legile Împărăției cerului. Numai atunci Cerul va aproba lucrarea noastră, iar talentele pe care le folosim în slujba Domnului se vor înmulți pentru o mai mare folosință. Viața consacrată va străluci în mijlocul întunericului moral al lumii, călăuzind spre Cuvântul adevărului sufletele care pier. ...

Prin darul Său oferit lumii, Domnul a arătat cât este de dornic ca noi să purtăm în viața noastră semnele cetățeniei cerești, lăsând ca fiecare rază de lumină pe care am primit-o să se vadă în fapte bune făcute pentru aproapele nostru. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, 5 februarie, p. 42

Să analizăm individual ce este consemnat în cărțile cerului cu privire la viața, la caracterul nostru și la atitudinea noastră față de Dumnezeu. A crescut dragostea noastră pentru Dumnezeu în ultimul an? Dacă Hristos locuiește într-adevăr în inimile noastre, Îl vom iubi pe Dumnezeu, ne va plăcea să ascultăm de toate poruncile Sale, iar această dragoste va deveni mai profundă și mai puternică. Dacă Îl reprezentăm pe Hristos înaintea lumii, vom fi curați în inimă, în viață, în caracter, vom fi sfinți în vorbire și nu va exista viclenie în inima sau pe buzele noastre. Să ne examinăm viața din trecut și să vedem dacă am dat dovadă de iubire față de Domnul Isus căutând să fim ca El și lucrând așa cum a lucrat El pentru a-i mântui pe cei pentru care a murit.

Despre ucenicii zeloși și jertfitori ai lui Hristos este scris că lui Isus nu I-a fost rușine să-i numească frați, atât de mult au manifestat ei Duhul Său și au purtat asemănarea cu El. Prin faptele lor, ei au mărturisit constant că această lume nu era casa lor, cetățenia lor era sus; ei căutau o țară mai bună, o țară cerească. Discuțiile și sentimentele lor erau îndreptate spre lucrurile cerești. Ei erau în lume, dar nu din lume; în spirit și practică erau separați de învățăturile și obiceiurile ei. Exemplul lor zilnic a mărturisit că trăiau pentru slava lui Dumnezeu. Marele lor interes, la fel ca cel al Învățătorului lor, era mântuirea sufletelor. Pentru aceasta, ei au trudit și s-au sacrificat, renunțând chiar la viața lor. Prin viața și caracterul lor, au croit o cale luminoasă spre cer. Isus poate privi cu satisfacție la astfel de ucenici ca fiind reprezentanții Săi. Caracterul Său nu va fi reprezentat greșit prin ei. – *Lift Him Up*, p. 325

Duminică, 8 februarie

Exemple demne de urmat

Cei ce formează poporul lui Dumnezeu – adevăratul Israel – cu toate că sunt risipiți printre toate neamurile, nu sunt decât peregrini pe pământ, cetățenia lor este în ceruri.

Condiția de a fi primit în familia Domnului este să ieși din lume și să te separi de toate influențele ei molipsitoare. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să aibă nici o legătură cu idolatria, sub niciuna dintre formele ei. Credincioșii Săi trebuie să atingă un standard mai înalt. Noi trebuie să fim deosebiți de lume și atunci Dumnezeu ne spune: „Vă voi primi ca membri ai familiei Mele regale, copii ai Împăratului ceresc.” Deoarece credem în adevăr, prin ceea ce facem, noi trebuie să ne deosebim de păcat și păcătoși. Cetățenia noastră este în ceruri.

Noi trebuie să fim mai conștienți de valoarea făgăduințelor pe care ni le-a dat Dumnezeu și să prețuim mai mult onoarea pe care ne-a făcut-o. Dumnezeu nu le poate acorda muritorilor o onoare mai mare decât aceea de a-i adopta în familia Sa, dându-le privilegiul de a-L numi Tată. Nu este o înjosire să devenim copii ai lui Dumnezeu.

Noi suntem străini și călători pe acest pământ. Avem datoria să așteptăm, să veghem, să ne rugăm și să lucrăm. Ființa noastră întreagă, inima, mintea, sufletul și toată puterea noastră sunt răscumpărate cu prețul sângelui Fiului lui Dumnezeu. Nu trebuie să credem că datoria noastră este doar să purtăm veșmântul de peregrin, de aceeași culoare, același model, ci o haină curată și modestă, așa cum ne învață Cuvântul Inspirației. Dacă inimile noastre sunt unite cu inima lui Hristos, vom avea cea mai arzătoare dorință de a fi îmbrăcați în neprihănirea Sa. Nu vom purta nimic care să atragă atenția sau să creeze discuții.

Creștinismul – cât de mulți sunt cei care nu știu ce înseamnă! Creștinismul nu este ceva care se poate îmbrăca, așa ca o haină. Este o viață lăuntrică întrețesută cu frumusețea vieții lui Isus. Aceasta înseamnă că noi purtăm haina neprihănirii lui Hristos.

Cetățenii cerului vor fi cei mai buni cetățeni aici, pe pământ. O percepție corectă a datoriei noastre față de Dumnezeu conduce la o înțelegere mai clară a datoriei pe care o avem față de semenii noștri. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 18 februarie, p. 57

Nu ne putem permite ca exemplul nostru să pară că aprobă comiterea răului. Avem de câștigat un cer și de evitat un iad. În bisericile mari de credincioși ... există pericolul deosebit de a coborî standardul. Acolo unde se adună mulți, unii sunt mai înclinați să devină nepăsători și indiferenți decât ar fi dacă ar fi izolați sau ar trebui să stea

singuri. Dar chiar și în împrejurări adverse, putem veghea în rugăciune și putem fi un exemplu de conversație evlavioasă, care să fie o mărturie puternică în favoarea binelui. ... Nu ne putem permite să rostim cuvinte care i-ar descuraja pe tovarășii noștri peregrini pe calea creștină. Hristos Și-a dat viața pentru ca noi să putem trăi cu El în slavă. De-a lungul veșniciei, El va purta în palmele Sale urmele cuielor crude cu care a fost pironit pe crucea de pe Calvar. ...

Ne pregătim acum pentru viața veșnică și, în curând, dacă vom fi credincioși, vom vedea porțile cetății Dumnezeuului nostru dându-se înapoi pe balamalele lor strălucitoare ca popoarele care au păzit adevărul să poată intra în moștenirea lor veșnică. – *În locurile cerești*, 19 octombrie, p. 299

Luni, 9 februarie

„Rămâneți tari în Domnul!”

Adevărul lui Dumnezeu ascultat și trăirea prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu sunt suficiente pentru a ne face, pe oricare dintre noi, să rezistăm în aceste vremuri rele. Satana face jocul vieții pentru suflet. ...

Există oportunități și avantaje la îndemâna tuturor pentru a-și întări puterile morale și spirituale. Minteă poate fi dezvoltată și înnobită și ar trebui făcută să se concentreze asupra lucrurilor cerești. ... Dacă nu merge într-o direcție cerească, ea devine o pradă ușoară pentru ispita lui Satana de a se angaja în proiecte și întreprinderi lumești care nu au nicio legătură cu Dumnezeu. Și tot zelul, devotamentul, energia nestăvilită și dorința aprinsă sunt aduse în această lucrare, iar diavolul stă deoparte și râde văzând efortul omului care se luptă atât de perseverent pentru un obiectiv pe care nu îl va atinge niciodată, care îi scapă. ... Planurile și proiectele pe care le inventează Satana prind sufletul în cursă, iar bieteile ființe umane înșelate merg mai departe cu ochii legați spre propria ruină...

Există o singură apărare împotriva înșelăciunilor și curselor lui Satana, și anume adevărul, așa cum este el în Isus. Adevărul sădit în inimă, hrănit prin veghere și rugăciune, hrănit de harul lui Hristos, ne va da discernământ. Adevărul trebuie să rămână în inimă, să fie simțit în puterea sa, în ciuda tuturor farmecelor ademenitoare ale lui Satana, iar experiența ta și a mea trebuie să fie dovada că adevărul poate curăți, călăuzi și binecuvânta sufletul. ...

Vrăjmașul este pe urmele fiecăruia dintre noi și, dacă vrem să rezistăm ispitelor care ne asaltează din exterior și din interior, trebuie să ne asigurăm că suntem de partea Domnului, că adevărul Său este în inimile noastre, că veghează în sufletele noastre, gata să tragă un semnal de alarmă și să ne cheme la acțiune împotriva fiecărui dușman. Fără această apărare în mijlocul dușmanilor nevăzuți vom fi ca salcia care se apleacă în bătaia vântului, smulsă de vânt și aruncată. Dar, dacă Hristos rămâne în suflet, putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Sale. – *That I May Know Him*, p. 301

Puterea vine prin exercițiu. Toți cei care își pun la lucru abilitățile pe care li le-a dat Dumnezeu vor fi din ce în ce mai capabili să se dedice lucrării de a-I sluji. Cei care nu fac nimic în lucrarea lui Dumnezeu nu vor crește în har și în cunoștința adevărului. Un om care preferă să zacă întins și refuză să-și miște membrele va pierde în curând orice putere de a le folosi. Tot la fel, creștinul care nu folosește puterile pe care i le-a dat Dumnezeu nu numai că nu crește în Hristos, dar își pierde și puterea pe care o are și devine un paralic din punct de vedere spiritual. Aceia care, cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii, se străduiesc să-i ajute pe alții devin statornici, tari și bine întemeiați în adevăr. Adevăratul creștin lucrează pentru Dumnezeu nu din impuls, ci din principiu, și nu doar o zi sau o lună, ci toată viața.

O, dacă fiecare ar aprecia cum se cuvine calitățile care i-au fost date de Dumnezeu! Prin Isus Hristos poți urca scara progresului și aduce fiecare putere sub controlul lui Isus. ... În puterea ta nu poți face nimic, dar, prin harul lui Isus Hristos, poți să-ți folosești puterile în așa fel, încât să aduci cel mai mare bine sufletului tău și cea mai mare binecuvântare sufletelor altora. Prinde-te bine de Isus și vei face cu sânguință lucrările lui Hristos și, în final, vei primi răsplata veșnică. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 25 octombrie, p. 306

Marti, 10 februarie

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!”

Creștinului i se oferă bucuria de a aduna raze de lumină veșnică de la tronul gloriei și de a reflecta aceste raze nu numai pe propria cale, ci și pe cărările celor cu care vine în contact. Rostind cuvinte de speranță și încurajare, de laudă recunoscătoare și de voieșie liniștită, el se poate

strădui să-i facă mai buni pe cei din jurul său, să-i înalțe, să le îndrepte privirea spre cer și glorie și să-i conducă să caute, mai presus de toate lucrurile pământești, ceea ce este veșnic, moștenirea nepieritoare, bogățiile care nu se pierd.

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!”, spune apostolul. „Iarăși zic: Bucurați-vă!” Oriunde mergem, ar trebui să ducem cu noi o atmosferă de speranță și voioșie creștină; atunci, cei care nu sunt în Hristos vor vedea atractivitatea religiei pe care o mărturisim; necredincioșii vor vedea consecvența credinței noastre. Trebuie să avem o viziune mai clară a cerului, țara unde totul este strălucire și bucurie. Trebuie să știm mai mult despre plinătatea fericitei noastre speranțe. Dacă ne „bucurăm în nădejde” în mod constant, vom putea spune cuvinte de încurajare celor pe care îi întâlnim. ...

Trebuie să-L glorificăm pe Dumnezeu spunându-ne adesea unii altora cuvinte de recunoștință și bucurie, nu numai în relațiile zilnice cu cei credincioși și cei necredincioși. În calitate de creștini, suntem îndemnați să nu părăsim adunarea noastră și aceasta pentru propria învioreare și pentru a putea să împărtășim mângâierea pe care am primit-o. În aceste întâlniri, ținute săptămână de săptămână, ar trebui să ne oprim asupra bunătății și milei lui Dumnezeu de a mântui de păcat. Prin expresia feței, prin atitudine, prin cuvinte, prin caracter, trebuie să mărturisim că slujirea lui Dumnezeu este plăcută și bună. Astfel, proclamăm că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul”.

Întâlnirile noastre pentru rugăciune și pentru discuții ar trebui să fie momente de ajutor și încurajare specială. ... Cel mai bine se poate realiza acest lucru având o experiență zilnică nouă în lucrurile lui Dumnezeu și neezitând să vorbim despre dragostea Lui în adunările poporului Său. ...

Dacă ne-am gândi și am vorbi mai mult despre Isus și mai puțin despre noi înșine, am avea parte mult mai mult de prezența Lui. Dacă rămânem în El, vom fi atât de plini de pace, de credință și curaj și vom avea o experiență atât de victorioasă de povestit atunci când vom veni la aceste întâlniri, încât alții vor fi înviorați de mărturia noastră clară și puternică pentru Dumnezeu. Aceste mărturii, aduse spre lauda slavei harului Său, atunci când sunt susținute de o viață asemenea celei a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru mântuirea sufletelor. – *Asemenea lui Hristos*, 25 iulie, p. 220

Miercuri, 11 februarie

Gândește-te la aceste lucruri...

Dacă mintea este educată să contemple lucrurile cerești, nu vom mai fi satisfăcuți cu ceea ce este ieftin și obișnuit. Trebuie să nu uităm că Domnul este pregătit să facă lucruri mărețe pentru noi, dar noi trebuie să fim pregătiți să primim aceste lucruri alungând din inimă mulțumirea de sine și încrederea în noi înșine. Numai Domnul trebuie să fie înălțat. „Voi cinsti”, spune El, „pe cine Mă cinstește” (1 Samuel 2:30). Nu trebuie să ne străduim să fim recunoscuți, căci „Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”. Cei care nu își pun încrederea în ei înșiși, ci privesc cu neîncredere la propria lor lucrare sunt cei cărora Domnul le va descoperi slava Sa. Ei vor folosi cel mai bine binecuvântările primite. Din toți cei care beau din izvoarele curate ale Libanului va izvorî apa vieții, iar acest lucru nu poate fi împiedicat. ...

Domnul știe că, dacă ne uităm la om și ne încredem în el, ne sprijinim pe un braț de carne. El ne îndeamnă să avem încredere în El. Puterea Lui nu are limite. Gândiți-vă la Domnul Isus, la meritele Sale și la dragostea Lui, dar nu căutați să găsiți defectele și să vă opriți asupra greșelilor pe care le-au făcut alții. Aduceți-vă aminte de lucrurile demne de recunoașterea și lauda voastră și, dacă sunteți abili în a observa greșelile altora, folosiți-vă abilitatea pentru a recunoaște binele și a-l lăuda. S-ar putea, dacă vă analizați pe voi înșivă, să găsiți lucruri la fel de neplăcute ca acelea pe care le vedeți la alții. Atunci să lucrăm constant pentru a ne întări unii pe alții în cea mai sfântă credință.

În scrisoarea lui către filipeni, Pavel spune: „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii: Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:1-6). Să ne însușim cu toții acest spirit. – *Astăzi cu Dumnezeu*, 18 octombrie, p. 300

Joi, 12 februarie

Principii ale mulțumirii

Religia curată aduce pace, fericire și mulțumire; evlavie este benefică pentru această viață și pentru viața viitoare.

Neliniștea și nemulțumirea care duc la frământări și plângeri constituie păcat, dar nemulțumirea față de sine, care îndeamnă la un efort mai serios pentru o mai bună cultivare a minții, pentru a fi mai de folos, este demnă de laudă. Această nemulțumire nu duce la dezamăgire, ci la acumularea de putere pentru a fi mai folositor în domenii mai înalte și mai extinse. Fii întotdeauna echilibrat prin principii religioase ferme și o conștiință sensibilă, având mereu înaintea temerea de Dumnezeu și, cu siguranță, vei prospera în pregătirea ta pentru ca viața ta să fie cu rost.

Ar trebui ca noi să trăim pentru lumea viitoare. Este atât de jalnic să ne trăim viața la întâmplare, fără niciun scop! Ne dorim un obiectiv în viață – să trăim cu un scop. Dumnezeu să ne ajute pe toți să fim mai gata de sacrificiu de sine, mai puțin preocupați de noi înșine, să uităm de noi și de interesul egoist și să facem bine, nu pentru onoarea pe care ne așteptăm să o primim aici, ci pentru că acesta este scopul vieții noastre și va răspunde scopului existenței noastre. Rugăciunea noastră zilnică să se înalțe către Dumnezeu, ca El să ne elibereze de egoism. ...

Am văzut că cei care trăiesc cu un scop, căutând să-i ajute pe semenii lor și să le aducă binecuvântare, să-L onoreze pe Mântuitorul și să-I aducă slavă, sunt cu adevărat fericiți pe pământ, în timp ce omul care este neliniștit, nemulțumit și caută și încearcă și una și alta, sperând să găsească fericirea, se plânge mereu de dezamăgire. El este mereu în lipsă, niciodată satisfăcut, pentru că trăiește numai pentru sine. Scopul tău să fie să faci bine, să-ți îndeplinești partea ta în viață cu credință.

Fii preocupat și dornic să crești în har, căutând o înțelegere mai distinctă și mai clară a voinței lui Dumnezeu cu privire la tine, luptând cu stăruință pentru ținta care îți este pusă înaintea, premiul alergării. Numai desăvârșirea creștină va câștiga hainele imaculate ale caracterului care te vor îndreptăți să stai înaintea tronului lui Dumnezeu în mulțimea care și-a spălat hainele în sângele Mielului și ține în mână ramura de palmier a victoriei veșnice și a triumfului veșnic. – *Our High Calling*, p. 242

Sufletul care este adus în contact personal cu Hristos devine un templu sfânt pentru Domnul, căci Isus este făcut pentru credincios înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Cel care s-a predat pe deplin lui Dumnezeu este continuu conștient de prezența mântuitoare a lui Hristos. El are răbdare spirituală și are odihnă sufletească, pentru că el învață de la Acela care este blând și smerit cu inima. Încercându-se în Isus ca fiind priceperea și neprihănirea sa, sufletul lui este plin de o mulțumire plăcută.

Care este bucuria creștinului? Este urmarea conștientizării prezenței lui Hristos. Ce este dragostea creștinului? Este reflectarea iubirii lui Hristos. Este efectul lucrării Duhului Sfânt. Privind la crucea de pe Calvar, Îl vedem pe Isus murind pentru păcatele lumii, pentru ca, prin moartea Sa, să fie aduse la lumină viața și nemurierea pentru sufletul care se smerește. Isus este totul în toți și fără El nu putem face nimic. Fără Hristos, viața spirituală ar fi imposibilă. – *Ye Shall Receive Power*, p. 83

Vineri, 13 februarie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Să aducă mângâiere”, 24 aprilie, p. 122.

Întâietatea lui Hristos

Sabat după-amiază, 14 februarie

Când era în cer, înainte de a se răzvrăti, Lucifer a fost un înger onorat și înălțat, al doilea ca poziție de cinste după Fiul cel iubit al lui Dumnezeu. Înfațișarea lui, asemenea înfațișării celorlalți îngeri, era prietenoasă și exprima fericire. Fruntea lui era înaltă și lată, indicând existența unui intelect puternic. Trupul lui era desăvârșit, iar purtarea lui era nobilă și maiestuoasă. Chipul lui radia de o lumină deosebită și strălucea mai puternic și mai frumos decât al celorlalți îngeri, totuși Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, era mai presus de toată oștirea îngerească. El a fost una cu Tatăl încă dinainte de a fi fost creați îngeri. Lucifer era invidios pe Hristos și, treptat, și-a atribuit o poziție de conducere care I se cuvenea numai lui Hristos.

Marele Creator a convocat oștirea îngerească, pentru ca, în prezența tuturor îngerilor, să-I poată conferi Fiului Său o cinste deosebită. Fiul ședea pe scaunul de domnie, alături de Tatăl, iar mulțimea cerească a îngerilor sfinți era adunată în jurul Lor. Atunci, Tatăl le-a făcut cunoscut faptul că El Însuși a rânduit ca Hristos, Fiul Său, să fie egal cu Sine, așa încât oriunde era prezent Fiul Său, era prezent El Însuși. Cuvântul Fiului trebuia să fie la fel de respectat ca și cuvântul Tatălui. El Îl investise pe Fiul Său cu autoritatea de a conduce oștirea cerească. Îndeosebi Fiul Său avea să conlucreze cu El la crearea pământului și a tuturor făpturilor vii care aveau să existe pe pământ, lucrare ce urma să aibă loc în curând. Fiul Său avea să aducă la îndeplinire voința și scopurile Sale, dar nu avea să facă nimic de la Sine Însuși. Voia Tatălui avea să se îplinească prin El.

Lucifer a fost invidios și gelos pe Isus Hristos. Totuși, când îngerii s-au aplecat înaintea lui Isus pentru a-I recunoaște supremația, înalta autoritate și domnia Sa de drept, el s-a aplecat împreună cu ei, însă inima lui era plină de invidie și de ură. ...

Îngerii credincioși și loiali au căutat să-l readucă pe îngerul acesta îngâmfat și răzvrătit în armonie cu voia Creatorului său. Ei au îndreptățit faptul că Dumnezeu I-a conferit cinste lui Hristos și, prin argumente puternice, au căutat să-l convingă pe Lucifer că el nu beneficia de o cinste mai mică acum decât a beneficiat înainte ca Tatăl să fi proclamat cinstea pe care I-o conferise Fiului Său. Ei au arătat cu claritate că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care existase alături de El înainte ca îngerii să fi fost creați, că El stătuse dintotdeauna la dreapta lui Dumnezeu, că, până atunci, autoritatea Sa blândă și iubitoare nu mai fusese pusă sub semnul întrebării și că El nu dăduse niciodată o poruncă pe care oștirea îngerească să nu se bucure să o îplinească. Ei au susținut că, prin faptul că Hristos primise o cinste deosebită din partea Tatălui în prezența îngerilor, cinstea pe care Lucifer o primise până atunci nu fusese micșorată. Îngerii au plâns. Ei au căutat cu îngrijorare să-l determine să renunțe la planul lui nelegiuit și să se supună Creatorului lor, pentru că totul fusese până atunci plin de pace și armonie. ... Lucifer a refuzat să asculte. – *Lift Him Up*, p. 18

Duminică, 15 februarie

„Chipul Dumnezeului nevăzut”

Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său ca Ființă personală. Isus, strălucirea slavei Tatălui „și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3), a venit în lume ca persoană, în calitatea Sa de Mântuitor. Tot ca Mântuitor personal S-a urcat la cer. Ca Mântuitor, ca persoană, mijlocește în curțile cerești. Înaintea tronului lui Dumnezeu slujește în favoarea noastră „Cineva care seamăna cu Fiul omului” (Apocalipsa 1:13), [așa cum a văzut Ioan].

Hristos, Lumina lumii, Și-a acoperit splendoarea orbitoare a divinității și a venit să locuiască în chip de om printre oameni, ca ei să-L poată cunoaște pe Creatorul lor fără să fie nimiciți. De când păcatul a creat o ruptură între om și Creatorul lui, nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, cu excepția momentului în care El S-a descoperit prin Hristos.

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30), a declarat Hristos. „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11:27).

Hristos a venit să-i învețe pe oameni ceea ce dorește Tatăl ca ei să știe. În cerurile înalte, pe pământ și în apele vaste ale oceanului vedem lucrările lui Dumnezeu. Toate cele create mărturisesc despre puterea Sa, despre înțelepciunea și iubirea Sa. Și totuși nu de la stele, de la ocean sau de la cascade putem învăța despre Persoana lui Dumnezeu, așa cum ne-a fost descoperită în Hristos.

Dumnezeu a văzut că era nevoie de o descoperire mai clară decât cea dată prin natură pentru a zugrăvi atât individualitatea, cât și caracterul Său. El L-a trimis pe pământ pe Fiul Său pentru a descoperi, atât cât putea suporta privirea umană, natura și atributele Dumnezeului nevăzut. ...

Luând natura umană asupra Sa, Hristos a venit să fie una cu omenirea și, în același timp, să-L descopere pe Tatăl ceresc ființelor omenesti păcătoase. Cel care a fost în prezența Tatălui de la început și care era întipărire Ființei Celui nevăzut era singurul capabil să-i descopere omenirii caracterul Dumnezeirii. El S-a asemănat fraților Săi în toate lucrurile. El S-a făcut trup, asemenea nouă. I-a fost foame și sete și a fost obosit. El Se întărea prin hrană și Se refăcea prin somn. A împărtășit aceeași soartă cu oamenii, cu toate acestea, El era Fiul fără vină al lui Dumnezeu. ... Blând, milos, înțelegător, mereu atent față de ceilalți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu și a fost neîncetat angajat în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Răscumpărarea va fi subiectul care va ocupa mintea și vorbirea celor mântuiți de-a lungul veacurilor veșniciei. Reflectarea slavei lui Dumnezeu va străluci veșnic de la fața Mântuitorului. – *Asemenea lui Hristos*, 25 ianuarie, p. 39

Luni, 16 februarie

Întâiul Născut din lumea creată

Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să refacă omenirea. El era Calea, Adevărul și Viața. Fiecare cuvânt pe care l-a rostit era duh și viață. El a vorbit cu autoritate, conștient de puterea Sa de a binecuvânta omenirea și de a-i elibera pe captivii pe care Satana îi ținea legați; de asemenea, El știa că, prin prezența Sa, putea aduce lumii plinătatea bucuriei. El tânjea să-l ajute pe fiecare membru asuprit și suferind al familiei umane și să arate că venise să aducă binecuvântare, nu să condamne.

Nu era ceva nedrept ca Hristos să facă lucrările lui Dumnezeu, căci El venise din cer în acest scop și comorile veșniciei erau la îndemâna Lui pentru a face acest lucru. El putea oferi darurile Sale așa cum dorea, fără limite. El a trecut pe lângă cei care se înălțau pe ei înșiși, pe lângă cei onorați și cei bogați și S-a amestecat cu cei săraci și asupriți, aducând în viața lor o strălucire, o speranță și năzuințe pe care nu le cunoscuseră niciodată mai înainte. El a rostit o binecuvântare pentru toți cei care aveau să sufere pentru El, declarând: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră.” ...

Hristos Și-a asumat în mod distinct dreptul la autoritate și supunere. „Voi Mă numiți Învățătorul și Domnul”, a spus El, „și bine ziceți, căci sunt.” „Unul singur este Învățătorul vostru, Hristos.” Astfel, El Și-a susținut demnitatea care aparținea Numelui Său și autoritatea și puterea pe care le avea în cer.

Au fost ocazii când El a vorbit cu demnitatea adevăratei Sale măreții. „Cine are urechi de auzit”, a spus El, „să audă.” În aceste cuvinte, El nu făcea decât să repete porunca lui Dumnezeu, când, din slava Sa extraordinară, Cel Infinit declarase: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.” Stând în mijlocul fari-seilor încruntați, care căutau să-și facă simțită importanța, Hristos nu a ezitat să Se compare cu cei mai distinși oameni reprezentativi care umblaseră pe pământ și să-Și revendice întâietatea asupra lor.

Iona a fost unul dintre acești oameni foarte apreciați de națiunea iudaică. ... Atunci când le-a reamintit ascultătorilor Săi mesajul lui Iona și faptul că el fusese mijlocul de salvare pentru acel popor, Hristos a spus: „Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona, și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.”

Hristos știa că israeliții îl considerau pe Solomon cel mai mare împărat care a ținut vreodată sceptrul în mână, stăpânind peste o împărăție pământească. ... Și totuși, Hristos declară: „... Și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” – *Lift Him Up*, p. 37

Marți, 17 februarie

Capul trupului (bisericii)

De la înălțare, Hristos Și-a continuat lucrarea Sa pe pământ prin soli aleși, prin care El le vorbește fiilor oamenilor și slujește nevoilor lor.

Marele Conducător al bisericii îngrijește de lucrarea Sa prin uneltele omenești alese de Dumnezeu ca reprezentanți ai Săi.

Poziția acelor care au fost chemați de Dumnezeu să lucreze prin cuvânt și învățătură pentru zidirea bisericii Sale este o poziție de o covârșitoare răspundere. În locul lui Hristos, ei trebuie să stăruie pe lângă bărbați și femei să se împace cu Dumnezeu și își pot aduce la îndeplinire misiunea numai dacă primesc înțelepciune și putere de sus.

Slujitorii lui Hristos sunt păzitorii spirituali ai poporului încredințat grijii lor. Lucrarea lor a fost asemănată cu aceea a străjerilor. În vremurile din vechime, deseori erau așezate santinele pe zidurile cetăților, de unde, din anumite puncte mai înalte, ei puteau să supravegheze locurile importante care trebuiau păzite și să dea de veste despre apropierea vrăjmașului. De credincioșia lor depindea siguranța celor dinăuntru. La intervale hotărâte, li se cerea să se cheme unul pe altul pentru a se convinge că toți erau treji și că nu i se întâmplase nimic rău vreunuia. Strigățul de îmbărbătare și avertizare era purtat de la unul la altul, fiecare repetând chemarea, până ce ecoul ei dădea ocol cetății. ...

Este privilegiul străjerilor de pe zidurile Sionului să trăiască atât de aproape de Dumnezeu și să fie atât de sensibili la intervenția Duhului Sfânt, încât El să poată lucra prin ei pentru a le spune oamenilor despre primejdia în care se află și să le arate locul unde pot fi în siguranță. Ei sunt credincioși ca să-i avertizeze despre urmarea sigură a nelegiuirii și sunt la fel de credincioși pentru a apăra interesele bisericii. Vigilența lor nu trebuie să scadă nicio clipă. ... Glasurile lor trebuie să se ridice ca un sunet de trâmbiță și niciodată ei nu trebuie să scoată o notă șovăielnică, nesigură. ...

Cel care slujește sub steagul însângerat al lui Emanuel va avea de îndeplinit lucruri care cer eforturi eroice și răbdare stăruitoare. Însă ostașul crucii stă neclintit în prima linie a luptei. Când vrăjmașul se aruncă asupra lui să-l atace, el se îndreaptă spre cetățuie după ajutor și, prezentându-I Domnului făgăduințele Cuvântului, el este întărit pentru datoriile aceluia ceas. El își dă seama de nevoia pe care o are de a primi putere de sus. Biruințele pe care le dobândește nu-l fac să se îngâmfe, ci îl îndeamnă să se sprijine cu și mai multă greutate pe Cel tare. Sprijinindu-se pe această Putere, el este făcut destoinic să prezinte solia mântuirii cu atâta putere, încât aceasta face să vibreze și alte minți. ...

Văzându-L pe Cel care este nevăzut se dobândesc putere și vigoare pentru suflet, iar puterea păcatului asupra minții și a caracterului este zdrobită. – *Lift Him Up*, p. 288

Miercuri, 18 februarie

„Începutul” (și Întemeietorul)

Creșterea noastră în har, bucuria noastră, utilitatea noastră – toate depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea cu El zilnic, în fiecare ceas, rămânând în El, trebuie să creștem în har. El nu este doar Autorul, ci și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos este primul și ultimul și [Același] întotdeauna. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și la sfârșitul drumului nostru, ci la fiecare pas. – *The Faith I Live By*, p. 125

Legea și Evanghelia merg mână în mână. Una o completează pe cealaltă. Fără credința în Evanghelia lui Hristos, legea nu îl poate mântui pe cel care o calcă. Evanghelia fără lege este inefficientă și neputincioasă. Legea și Evanghelia sunt un întreg perfect. Domnul Isus a pus temelia clădirii și El a pus piatra din capul unghiului, „în mijlocul strigătelor de: «Îndurare, îndurare cu ea!»” (Zaharia 4:7). El este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cele două îmbinate – Evanghelia lui Hristos și Legea lui Dumnezeu – produc dragostea și credința neprefăcute. – *Our High Calling*, p. 141

Pentru El, prezentul și viitorul, ceea ce este aproape și ceea ce este îndepărtat, erau același lucru. Avea în vedere nevoile întregii omeniri. Înaintea minții Sale se desfășurau toate eforturile și realizările omenesti, toate ispitele și conflictele, toate încurcăturile și primejdii-le. Orice inimă, orice familie, orice plăcere, bucurie și aspirație Îi erau cunoscute. ...

... „Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”.

Educația adevărată își găsește centrul în Învățătorul trimis de Dumnezeu. Fără îndoială, la fel ca despre educația pe care a întemeiat-o acum două mii de ani, Mântuitorul spune și despre cea din zilele noastre următoarele:

„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu” (Apocalipsa 1:17,18).

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul” (Apocalipsa 21:6).

În prezența unui astfel de Învățător, care ne oferă oportunitatea unei educații divine, ar fi o nebunie să căutăm o educație departe de El, să căutăm să fim înțelepți departe de Înțelepciune, să vrem să spunem adevărul în timp ce respingem Adevărul, să căutăm iluminarea fugind de Lumină și viața în afara Vieții, să ne îndepărtăm de Izvorul de apă vie și ne să săpăm puțuri crăpate, care nu țin apa.

El încă ne invită: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:37,38). „Apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). – *Educație*, p. 82, 83

Joi, 19 februarie

„Să împace totul”

Deși un vâl acoperă viitorul, voi cunoașteți îndurarea Domnului din trecut. Nu permiteți greutăților să vă descurajeze. Ați trecut prin încercări și veți fi chemați să treceți din nou prin încercări. A trebuit să treceți prin experiențe nu într-un totu plăcute, iar aceste experiențe se pot repeta. Ispitele au venit la voi și vor veni din nou la voi ispite.

Noi nu știm ce este înaintea noastră, dar știm că avem privilegiul de a ne încredința sufletele lui Dumnezeu, ca unui Creator credincios. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că avem un refugiu în încercare. Să ne amintim că Hristos este un ajutor prezent în orice nevoie. Promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu sunt bogate, desăvârșite și oferite fără plată. Dumnezeu este cu noi; El are grijă de noi.

Dumnezeu ni Se descoperă în Hristos. Mântuitorul nostru este chipul Dumnezeului nevăzut. O, cât de aproape de cer putem fi! „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”, a declarat Hristos.

Să nu permitem niciunei preocupări lumești să ne absoarbă energiile. Să nu permitem ca vreun lucru să ia locul pe care trebuie să-l aibă Dumnezeu. Trebuie să avem perioade de odihnă, timp rezervat pentru meditație și rugăciune și pentru înviorare spirituală. Hristos a umblat făcând bine, vindecând orice fel de boală și iertând păcatele, mângâindu-i pe cei îndurerați și alungând tristețea prin prezența Sa. Să-L privim – El era întruchiparea milei și a bunătății iubitoare a lui Dumnezeu Însuși.

Să-L căutăm pe Domnul. ... Nu uitați niciodată că sunteți copilașii lui Dumnezeu. Nu vă îngăduiți să vă îngrijorați pentru ceea ce nu puteți face. Dacă faceți greșeli, mergeți la Mântuitorul cel plin de milă și cereți-I iertare. Spuneți-I că vreți să urmați voia Lui. Fiți plini de respect înaintea lui Dumnezeu. Amintiți-vă că El are grijă de voi și că vă va fi un ajutor nelipsit în orice nevoie. „Îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.”

Este privilegiul nostru să ne deschidem inimile și să-L lăsăm pe Mântuitorul să intre. Să-L lăudăm pentru strălucirea prezenței Sale. Să purtăm strălucirea iubirii Sale pe chipurile noastre și să o aducem în cuvintele noastre. Atunci bucuria Lui va fi în noi, iar bucuria noastră va fi deplină. ...

În lucrarea noastră trebuie insuflat suflul unei vieți superioare. Aceasta ne va lega unii de alții și de Dumnezeu. În experiența noastră trebuie să existe dragostea lui Hristos. Atunci ne vom iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. – *The Upward Look*, p. 142.

Împăcare și speranță

Sabat după-amiază, 21 februarie

În Apocalipsa, el [Satana] este numit „pârâșul fraților noștri”, „care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru” (Apocalipsa 12:10). Lupta se repetă în dreptul fiecărui suflet care este răscumpărat din puterea răului și al cărui nume este scris în cartea vieții Mielului. Niciodată nu este cineva primit din familia lui Satana în familia lui Dumnezeu fără să stârnească împotrivirea hotărâtă a celui rău. ...

El îi împinge pe oameni la scepticism, făcându-i să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de dragostea Sa, îi ispitește să calce Legea Sa și apoi îi pretinde ca sclavi ai lui, contestând dreptul lui Hristos de a-i lua din mâna lui. El știe că aceia care Îl caută pe Dumnezeu în mod stăruitor ca să primească iertare și har le vor obține, de aceea, el le prezintă păcatele pentru a-i descuraja. ... Prin nenumărate strategii, dintre cele mai subtile și mai pline de cruzime, el se străduiește să facă sigură condamnarea lor.

Omul nu poate să răspundă singur la aceste acuzații. El stă înaintea lui Dumnezeu cu hainele murdare de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și prin credință, I-au încredințat Lui paza sufletului lor. El pledează pentru cauza lor și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. ...

Mântuitorul nu va permite să treacă sub puterea vrăjmașului niciun suflet care, în pocăință și credință, a cerut protecția Sa. Cuvântul Său este garanția: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” Făgăduința le este dată tuturor: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele ... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici” (Zaharia 3:7). Îngerii

lui Dumnezeu vor merge alături de ei, de o parte și de alta, chiar în lumea aceasta și, la sfârșit, ei vor sta în mijlocul îngerilor care înconjoară tronul lui Dumnezeu. – *The Faith I Live By*, p. 324

Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să le fie Răscumpărător. ... Când primim pâinea și vinul care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație, ne alăturăm la scena împărtășirii din camera de sus. Ni se pare că trecem și noi prin grădina sfântă de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul de mântuire este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota trezește în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; mândria și lauda de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota. – *The Faith I Live By*, p. 300

Duminică, 22 februarie

Împăcați și iertați

Prin Hristos, omului îi sunt oferite atât împăcarea, cât și refacerea. Crucea de pe Golgota a fost pusă ca o punte peste prăpastia făcută de păcat. Prin Isus, a fost plătită o răscumpărare deplină, în virtutea căreia păcătosul este iertat, iar dreptatea legii este păstrată. Toți aceia care cred că Domnul Hristos este jertfa de ispășire pot să vină și să primească iertarea pentru păcatele lor, deoarece, prin meritele lui Hristos, este deschisă o cale de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu poate să mă primească așa ca pe un copil al Său, iar eu pot să-L numesc Tatăl meu iubitor și să mă bucur de El. Centrul speranțelor noastre să fie numai Domnul Hristos, pentru că El este Înlouitorul și Garantul nostru. ...

Cele mai bune eforturi pe care este în stare să le facă omul prin puterile proprii, pentru a împlini cerințele legii celei drepte și sfinte pe care a călcat-o, sunt lipsite de valoare, dar, prin credința în Hristos, el poate să ceară neprihănirea Fiului lui Dumnezeu, care este într-un tot îndestulătoare. Domnul Hristos a împlinit cerințele legii în natura

Sa omenească. El a purtat blestemul legii pentru omul păcătos și a făcut ispășire pentru el, așa încât oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Adevărata credință își însușește neprihănirea lui Hristos, iar cel păcătos este făcut biruitor împreună cu Hristos, pentru că este făcut părtaș naturii divine și, astfel, natura divină și cea omenească sunt combinate.

Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile fapte de respectare a legii încearcă o imposibilitate. Omul nu poate să fie mântuit fără ascultare, dar faptele lui nu vin de la el. Hristos este acela care lucrează în el și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. ... Tot ce poate să facă omul fără Hristos este întinat de egoism și de păcat, dar tot ce este făcut prin credință este bine primit de Dumnezeu. Când căutăm să obținem cerul prin meritele lui Hristos, sufletul progresează. Dacă privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, noi putem să creștem în putere și să înaintăm din biruință în biruință, pentru că harul lui Dumnezeu a realizat prin Hristos mântuirea noastră deplină.

Nu putem estima răscumpărarea prețioasă plătită pentru mântuirea omului căzut. Pentru o iubire atât de minunată, ar trebui să fie oferite în schimb cele mai bune și cele mai sfinte sentimente ale inimii. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 18 iunie, p. 177

Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și este pusă în acord și cu Legea Sa. Când această schimbare categorică a avut loc în cel păcătos, el a trecut din moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea legii și răzvrătire, la ascultare și la credincioșie. Viața veche, de înstrăinare de Dumnezeu, a luat sfârșit și viața nouă, de împăcare, de credință și iubire, a început. Atunci, „porunca legii” va fi „împlinită în noi, care trăim nu după îndemnulurile firii pământești, ci după îndemnulurile Duhului” (Romani 8:4). Iar glasul sufletului va fi: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea” (Psalmii 119:97). ... Fără lege, oamenii nu au o concepție dreaptă despre curăția și sfințenia lui Dumnezeu sau despre vinovăția și necurăția lor. Ei nu au o convingere dreaptă despre păcat și nu simt nevoia de pocăință. Nevăzându-și starea pierdută de călcători ai Legii lui Dumnezeu, ei nu-și dau seama de nevoia lor de sângele ispășitor al lui Hristos. Nădejdea de mântuire este primită fără o schimbare radicală a inimii sau o reformă a vieții. În felul acesta, abundă o pocăință

superficială și se unesc cu biserica mulțimi de oameni care nu s-au unit niciodată cu Hristos. – *Tragedia veacurilor*, p. 468

Luni, 23 februarie

Dacă vom persevera în credință

Dumnezeu vrea să ne încredem în El și să ne bucurăm de bunătatea Lui. Zi de zi, El ne oferă și noi trebuie să avem ochi și putere de percepție pentru a înțelege. Oricât de mare și glorioasă ar fi eliberarea deplină și perfectă de rău pe care o vom avea în cer, nu trebuie păstrat totul pentru timpul eliberării finale. Dumnezeu o aduce în viața noastră prezentă. Trebuie să cultivăm zilnic credința într-un Mântuitor prezent. Încrezându-ne într-o putere din afara și de deasupra noastră, exercitând credința în sprijinul nevăzut și în puterea care așteaptă cererea celor nevoiași și dependenți, putem avea încredere atât când zilele sunt înnorate, cât și în cele însorite și putem cânta despre eliberarea prezentă și despre bucuria prezentă a iubirii Sale. Viața pe care o trăim acum trebuie să fie trăită prin credința în Fiul lui Dumnezeu.

Viața creștinului este un amestec ciudat de tristeți și bucurii, dezamăgiri și speranțe, temeri și încredere. El va simți o mare nemulțumire față de sine, pe măsură ce își vede propria inimă atât de profund stârnită și agitată de patimi care par să treacă peste orice, apoi vin remuscări, tristețe și pocăință, însă acestea sunt urmate de pace și bucurii adânci și ascunse, deoarece știe că, pe măsură ce credința sa se prinde de făgăduințele descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, el are iubirea iertătoare a unui Mântuitor îndelung răbdător. Și el caută să-L aducă pe acel Mântuitor în viața sa, să-L țeasă în caracterul său.

Aceste dezvăluiri, aceste descoperiri ale bunătății lui Dumnezeu fac sufletul să fie smerit și să strige cu recunoștință: „... Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Avem motive să fim mângâiați. Încercări grele venite din afară pot apăsa sufletul în care locuiește Isus. Să ne întoarcem spre El pentru mângâierile pe care ni le-a oferit în Cuvântul Său. Izvoarele de aici, de jos, ale speranței și mângâierii pot părea că au secăt, dar izvoarele de sus, care alimentează râul lui Dumnezeu sunt pline și nu pot seca niciodată. Dumnezeu vrea să vă întoarceți privirea de la cauza necazurilor voastre către El, care este Proprietarul sufletului, trupului și duhului. El este cel care iubește sufletul. El cunoaște valoarea sufletului. El este

adevărata Viță, iar noi suntem mlădițele. Nu vom avea hrană spiritu-
ală decât dacă o luăm de la Isus, care este viața sufletului. – *Astăzi cu
Dumnezeu*, 23 februarie, p. 62

Numai influența harului lui Dumnezeu îi va conduce pe oameni să
ia poziție de partea cea nobilă a renunțării la sine. Cauza lui Dumnezeu
nu trebuie să fie împiedicată în niciun caz. Mesajul „Pocăiți-vă
și întoarceți-vă la Dumnezeu” trebuie să ajungă în toată lumea.
Dumnezeu ne-a dăruit fără plată comorile Sale de soare și ploaie, pen-
tru ca vegetația să crească frumos și El așteaptă ca fiecare credincios
să dea dovadă de generozitate în înaintarea cauzei adevărului. Acum
trebuie să lucrăm așa cum nu am mai lucrat niciodată înainte, pentru
ca Evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, să
poată fi vestită în întreaga lume, iar cei care sunt convertiți la ade-
văr trebuie să fie mijloacele, prin sacrificiul lor de sine, prin care să
fie alimentată vistieria ca să fie hrană în casa Domnului. – *Astăzi cu
Dumnezeu*, 4 decembrie, p. 347

Marti, 24 februarie

Planul veșnic al lui Dumnezeu

Păcatul a luat naștere prin egocentrism. Lucifer, heruvimul acoperi-
tor, a dorit să fie cel dintâi în cer. El a căutat să câștige controlul asu-
pra ființelor cerești, să le îndepărteze de Creatorul lor și să își asigure
închinarea lor. De aceea, el L-a reprezentat în mod fals pe Dumnezeu,
atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în sea-
ma Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. Așa i-a înșelat
pe îngeri. Așa i-a înșelat și pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoia-
lă Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa.
Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și de o extraordinară
măreție, Satana i-a determinat pe oameni să-L considere aspru și ne-
iertător. În felul acesta, el i-a atras să i se alăture în rebeliune împotri-
va lui Dumnezeu și bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului
lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi risi-
pite și lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare
a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă
prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor de guvernare
ale lui Dumnezeu. El dorește numai o slujire din iubire, iar iubirea

nu poate fi impusă. Ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi. Caracterul Său trebuia să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face o singură Ființă din tot universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu putea să o facă cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsără Soarele neprihănirii, cu tămăduirea „sub aripile Lui” (Maleahi 4:2).

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacurile veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. Dumnezeu și Domnul Hristos au știut de la început de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu nu a poruncit ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. ...

De când Isus a venit să locuiască printre noi, știm că Dumnezeu este familiarizat cu încercările noastre și simte cu noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare faptă de iubire, în fiecare aspect atrăgător din viața Mântuitorului pe pământ, vedem că „Dumnezeu este cu noi”. – *Asemenea lui Hristos*, 9 ianuarie, p. 23

Miercuri, 25 februarie

Taina lui Dumnezeu, descoperită

Marele plan de răscumpărare se încheie prin readucerea deplină a lumii în grația lui Dumnezeu. Tot ce a fost pierdut prin păcat este refăcut. Nu numai omul, ci și pământul este răscumpărat, pentru a fi locuința veșnică a celor ascultători. Timp de șase mii de ani, Satana s-a luptat să-și mențină stăpânirea asupra pământului. Acum, este împlinit scopul pe care l-a avut Dumnezeu când l-a creat. „Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” (Daniel 7:18).

„De la răsăritul soarelui până la apusul lui, fie Numele Domnului lăudat” (Psalmii 113:3). „... Toate poruncile Lui sunt adevărate,

întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire” (Psalmii 111:7,8). Rânduielile sfinte pe care Satana le-a urât și pe care a căutat să le distrugă vor fi onorate de întregul univers sfânt și fără păcat.

Prin lucrarea de răscumpărare a lui Hristos se recunoaște justetea guvernării lui Dumnezeu. Cel Atotputernic este făcut cunoscut ca fiind Dumnezeu iubirii. Acuzațiile lui Satana sunt respinse și caracterul său este demascat. Niciodată rebeliunea nu se mai poate declanșa. Niciodată păcatul nu mai poate pătrunde iarăși în univers. Pentru veacurile veșnice, toți sunt asigurați împotriva apostaziei. Prin jertfirea de sine a iubirii, locuitorii pământului și ai cerului sunt legați de Creatorul lor cu legăturile unirii indisolubile.

Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde a fi al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creațiune, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit, aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și „El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor” (Apocalipsa 21:3). Iar prin veacurile nesfârșite, când cei răscumparați vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare – Emanuel, „Dumnezeu cu noi”. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 28 decembrie, p. 370

De o valoare deosebită pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ de astăzi – păzitorii viei Sale – sunt mesajele de sfat și îndemn date prin profeți, care au clarificat scopul Său etern în favoarea omenirii. În învățăturile profeților, dragostea Sa pentru rasa pierdută și planul Său pentru mântuirea ei sunt revelate clar. – *Profeți și regi*, p. 22

Joi, 26 februarie

Puterea Evangheliei

Prin însăși natura ei, Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare. Ea este descoperirea voinței și a caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire și Legea Sa este iubire. Cele două mari principii ale ei

sunt iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de om. ... Caracterul lui Dumnezeu este neprihănire și adevăr; aceasta este și natura Legii Sale. ...

La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în armonie desăvârșită cu natura și cu Legea lui Dumnezeu, principiile dreptății erau înscrise în inima sa. Dar păcatul l-a înstrăinat de Creatorul său. El n-a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în luptă cu principiile Legii lui Dumnezeu. ... Însă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”, pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele Domnului Hristos, el poate fi readus în armonie cu Creatorul său. Inima lui trebuie să fie reînnoită prin harul divin, el trebuie să aibă o viață nouă de sus. Această schimbare este nașterea din nou. ...

Primul pas în împăcarea cu Dumnezeu este convingerea de păcat. ... „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20). Pentru a-și vedea vinovăția, păcătosul trebuie să-și confrunte caracterul cu marele standard de neprihănire al lui Dumnezeu. El este o oglindă care îi arată desăvârșirea unui caracter neprihănit și-l face în stare să vadă defectele din caracterul său. Legea îi descoperă omului păcatul lui. ... Ea declară că moartea este partea călătorului ei. Numai Evanghelia lui Hristos îl poate elibera de sub condamnarea sau de întinarea păcatului. El trebuie să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu, a cărui Lege a călcat-o, și să creadă în Hristos și în jertfa Sa ispășitoare. ...

Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu pentru că este pusă în acord cu Legea Sa. Când această schimbare categorică a avut loc în cel păcătos, el a trecut din moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la călcarea legii și răzvrătire, la ascultare și credincioșie. ... Urmașii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui și, prin harul lui Dumnezeu, să-și formeze caractere în armonie cu principiile sfintei Sale Legi. Aceasta este sfințirea biblică. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 12 ianuarie, p. 20

Vineri, 28 februarie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Dreptatea lui Dumnezeu dovedită”, 31 decembrie, p. 373; *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, „Apărători ai credinței”, 19 septembrie, p. 269.

Desăvârșiți în Hristos

Sabat după-amiază, 28 februarie

Faptul că oamenii nu au același caracter nu este un motiv pentru care să se separe unul de altul. Dacă suntem copii ai Regelui ceresc, nu vom fi într-un dezacord atât mare, încât să ne stăm în cale unii altora.

Prin hotărârea Domnului, slujitorii Săi au daruri variate. Este planul Său ca oameni cu minți diferite să fie aduși în biserică pentru a fi împreună-lucrători cu El. Întâlnim oameni care gândesc diferit și este nevoie de daruri diferite. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze în perfectă armonie. Îi mulțumesc Domnului că nu suntem toți exact la fel, dar toți trebuie să avem același spirit – spiritul care era în Hristos. Apostolul Ioan nu era la fel ca apostolul Petru. Fiecare a trebuit să-și supună particularitățile și să-și îmblânzească firea, ca să se poată ajuta reciproc, prin credința în adevăr și sfințirea lucrată de el.

Neprihănirea lui Hristos merge înaintea noastră. Noi trebuie să imităm caracterul Său. Și apoi? – Slava Domnului ne va urma. Conducătorul nostru merge înaintea noastră și, pe măsură ce Îl urmăm, El ne împărtășește neprihănirea Sa, care se vedește în viețile noastre printr-o viață bine ordonată și o vorbire evlavioasă. Credința și faptele sunt cele care ne fac creștini, pregătindu-ne să stăm împreună cu Hristos în locurile cerești.

Este cumva Hristos împărțit? Nu. Hristos, care rămâne în sufletul meu, nu se va certa cu Hristos care este în alt suflet. Trebuie să învățăm să fim îngăduitori cu particularitățile celor din jurul nostru. Dacă voința noastră este sub controlul voinței lui Hristos, cum putem fi în conflict cu frații noștri? Dacă suntem în conflict, putem ști că acest lucru se întâmplă fiindcă eul trebuie să fie răstignit. Cel pe care Hristos îl eliberează este cu adevărat liber. Nu suntem desăvârșiți în Hristos dacă nu ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos pe noi. Când facem

aceasta, așa cum ne-a poruncit El, vom da dovadă că suntem pe deplin în El. Trebuie să avem credința pe care au prezis-o profeții și au povăduțit-o apostolii – credința care lucrează prin dragoste și purifică sufletul. – *Astăzi cu Dumnezeu*, 10 septembrie, p. 262

Domnul Isus lucrează prin Duhul Sfânt, căci El este reprezentantul Său. Prin intermediul Lui, El infuzează viață spirituală în suflet, înviorându-i energiile spre bine, curățindu-l de întinăciunile morale și făcându-l potrivit pentru Împărăția Sa. Isus are mari binecuvântări de oferit, daruri bogate de dat oamenilor. El este Sfătuitoarea minunată, fără margini în înțelepciune și în putere și, dacă vom cunoaște puterea Duhului Său și ne vom lăsa modelați de El, vom rămâne cu totul în El. Ce gând minunat! În Hristos „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Și voi sunteți desăvârșiți în El” (Coloseni 2:9,10 – KJV). – *Our High Calling*, p. 152

Duminică, 1 martie

Înțelepciunea și cunoașterea

Revelația iubirii lui Dumnezeu față de om se concentrează pe cruce. Înțelegerea ei semnificație nu se poate exprima în cuvinte, condeiul nu o poate descrie, mintea omului nu o poate cuprinde. ... Hristos răstignit pentru păcatele noastre, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat la cer – aceasta este știința mântuirii pe care trebuie să o studiem și să o predicăm.

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat (în engl.: S-a golit) pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:6-8). „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu” (Romani 8:34). „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiesc pe pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). ...

Aici se află înțelepciunea infinită, iubirea infinită, dreptatea infinită, mila infinită – „adâncul bogăției înțelepciunii și științei lui Dumnezeu” (Romani 11:33).

Prin darul lui Hristos primim fiecare binecuvântare. Prin acest dar vine la noi zi de zi torentul nesecat al bunătății lui Iehova. Fiecare

floare, cu nuanțele ei delicate și parfumul ei plăcut, este oferită spre desfătarea noastră prin acel unic Dar. Soarele și luna au fost făcute de El, nu există nicio stea dintre toți aștrii care înfrumusețează cerurile pe care să nu o fi făcut El. Nu există niciun aliment pe mesele noastre de care să nu Se fi îngrijit El pentru hrana noastră. Semnătura lui Hristos este pe toate acestea. Totul îi este oferit omului prin unicul Dar de nedescris, singurul Fiu al lui Dumnezeu. El a fost pironit pe cruce pentru ca toate aceste bunătăți să se poată revărsa spre capodopera creației lui Dumnezeu.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Cu siguranță că nimeni nu poate, privind bogățiile harului Său, să se abțină să exclame împreună cu apostolul: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 19 iunie, p. 178

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului divinului său Autor, cuprinde taine care niciodată nu vor putea fi pe deplin înțelese de ființele mărginite. ... Dacă ar fi fost posibil pentru ființele create să ajungă la o completă înțelegere a lui Dumnezeu și a lucrărilor Lui, atunci odată ajunși la acest punct, pentru oameni n-ar mai exista posibilitatea unor noi descoperiri ale adevărului, nici a creșterii cunoștinței și nici o mai mare dezvoltare a minții și caracterului. Atunci Dumnezeu n-ar mai fi Ființa Supremă, iar omul, ajungând la limitele cunoașterii și dezvoltării, ar înceta să mai progreseze. Să mulțumim lui Dumnezeu că lucrurile nu stau așa. Dumnezeu este de necuprins; „în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3). Și, în veacurile nesfârșite, cei mântuiți vor cerceta continuu, vor învăța întruna, totuși, niciodată comorile înțelepciunii, ale bunătății și puterii Sale nu se vor epuiza. – *The Faith I Live By*, p. 14

Luni, 2 martie

„Înrădăcinați și zidiți în Hristos”

Dintre lecțiile aproape fără număr predate în cadrul proceselor variate de creștere, unele dintre cele mai prețioase sunt transmise în pilda Mântuitorului despre creșterea seminței. ... Sămânța are în sine principiul germinator, un principiu pe care Dumnezeu Însuși l-a sădit. Cu

toate acestea, dacă ar fi lăsată pur și simplu, sămânța nu ar avea nicio putere să crească. Omul își are partea sa de îndeplinit pentru a contribui la creșterea seminței, însă există un punct dincolo de care el nu poate face nimic. El trebuie să depindă de Cel care a legat semănatul și seceratul prin verigile minunate ale atotputerniciei Sale.

Există viață în sămânță, există putere în pământ. Însă, dacă puterea infinită nu este la lucru zi și noapte, sămânța nu va aduce roade. Ploaia trebuie să învioreze câmpiile însetate, soarele trebuie să dea căldură, curentul electric trebuie să fie transmis seminței îngropate în pământ. Numai Creatorul poate face să răsară viața pe care tot El a sădit-o. Fiecare sămânță încolțește și fiecare plantă crește prin puterea lui Dumnezeu. ...

Germinarea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei simbolizează dezvoltarea caracterului. Nu poate exista viață fără creștere. Planta nu poate decât să crească sau să moară. După cum dezvoltarea unei plante este tăcută și imperceptibilă, dar continuă, tot așa este și dezvoltarea caracterului. Viața noastră poate fi perfectă la fiecare treaptă de dezvoltare, totuși, dacă planul lui Dumnezeu pentru noi este îndeplinit, va exista un progres constant.

Planta crește primind ceea ce îi oferă Dumnezeu pentru a-și menține viața. În același fel, noi creștem spiritual cooperând cu influențele divine. După cum planta prinde rădăcini în pământ, și noi trebuie să prindem rădăcini în Hristos. După cum planta primește lumina soarelui, roua și ploaia, tot așa trebuie să primim și noi Duhul Sfânt. Dacă inimile noastre sunt legate de Hristos, El „va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul” (Osea 6:3). Ca Soare al Neprihănirii, El va răsări asupra noastră, iar „tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2). Vom „înflori ca floarea de crin”, „vo[m] prinde viață ca grâul, vo[m] înflori ca via” (Osea 14:5,7 – NTR). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 8 iulie, p. 197

Creștinul este asemănat cu cedrul din Liban. Am citit că acest copac face mai mult decât să-și înfigă câteva rădăcini scurte în pământul care îl ține. Își înfige rădăcini puternice adânc în pământ și acestea se întind tot mai departe ca să se prindă și mai puternic. Și, în vântul puternic al furtunii, el stă neclintit, susținut de rețeaua sa de rădăcini de dedesubt.

Tot așa, creștinul își înfige rădăcinile adânc în Hristos. El are credință în Răscumpărătorul său. El știe în cine crede. El este pe deplin convins că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul păcătoșilor. ... Rădăcinile credinței pătrund adânc. Creștinii adevărați, la fel ca cedrul din Liban, nu cresc în solul moale de la suprafață, ci sunt înrădăcinați în Dumnezeu, fixați în crăpăturile stâncilor munților. – *Our High Calling*, p. 331

Marți, 3 martie

Pironit pe cruce

În Sabat am avut un timp plăcut și glorios. ... Ne-am bucurat să-L slăvim pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui nemărginită față de noi. ... Eu am fost luată în viziune. ...

Am văzut că noi intuim și înțelegem doar în mică măsură importanța Sabatului, față de ceea ce ar trebui să pricepem și să mai aflăm încă despre importanța și gloria lui. Am văzut că nu știam încă ce înseamnă să umbli pe înălțimile pământului și să te bucuri de moștenirea lui Iacov. Dar, când va veni ploaia târzie înviorătoare, din prezența Domnului și din slava puterii Sale, vom ști ce înseamnă să fii hrănit cu moștenirea lui Iacov și să umbli pe înălțimile pământului. Atunci vom vedea Sabatul mai bine în importanța și gloria sa. Dar nu îl vom vedea în toată slava și importanța lui până când glasul lui Dumnezeu nu va fi încheiat cu noi legământul de pace, când porțile de mărgăritar ale Noului Ierusalim se vor deschide larg și se vor întoarce pe balamalele lor strălucitoare, iar vocea scumpului Domn Isus, plină de încântare și bucurie, se va auzi mai bogată decât orice muzică ce a ajuns vreodată la urechea unui muritor, invitându-ne să intrăm. [Am văzut] că aveam un drept deplin în cetate, pentru că noi am păzit poruncile lui Dumnezeu, iar cerul, plăcutul cer este casa noastră.

Am văzut Cele Zece Porunci scrise [pe tablele de piatră] cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau scrise patru, iar pe cealaltă, șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca referitoare la Sabat, strălucea mai puternic decât toate celelalte, deoarece Sabatul a fost pus deoparte ca să fie păzit în cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta măreț – în jurul lui era o aureolă de slavă. Am văzut că porunca legată de Sabat nu a fost pironită la cruce. Dacă ar fi fost pironită, atunci și

celelalte nouă porunci ar fi fost și ni s-ar fi lăsat libertatea de a le călca pe toate la fel ca și pe a patra. ...

Am văzut că Sabatul sfânt este și va fi zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și cei necredincioși și că Sabatul reprezintă marele semn ce va uni inimile sfinților scumpi lui Dumnezeu care sunt așteptători. – *Maranatha*, 25 august, p. 245

În lumea creștină, mulți au o maramă pe ochii și inima lor. Ei nu înțeleg scopul ceremoniilor care au fost înlăturate. Ei nu înțeleg faptul că numai legea ceremonială a fost abrogată la moartea lui Hristos. Ei pretind că Legea morală a fost pironită pe cruce. Marama care le întunecă înțelegerea este groasă. Inima multora este în conflict cu Dumnezeu. Ei nu sunt supuși Legii Sale. Numai dacă vor ajunge în armonie cu regula guvernării Sale, Hristos poate să aibă valoare pentru ei. Ei pot să vorbească despre Hristos ca fiind Mântuitorul lor, dar, în cele din urmă, El le va spune: Nu vă cunosc. Voi nu v-ați pocăit sincer față de Dumnezeu pentru călcarea Legii Sale sfinte și nu puteți avea o credință adevărată în Mine, pentru că misiunea Mea a fost să înalț Legea lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 1, p. 239

Miercuri, 4 martie

Umbră sau realitate?

Hristos îi cheamă pe membrii bisericii să iubească adevărul, speranța veritabilă a Evangheliei. El le îndreaptă atenția spre cer, asigurându-i clar că bogățiile trainice sunt cele de sus, nu cele de jos. Speranța lor este în cer, nu pe pământ. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”, ne spune El, „și toate aceste lucruri” – tot ce este esențial pentru bunăstarea noastră – „vi se vor da pe deasupra.”

Pentru mulți, realitățile acestei lumi întunecă scena glorioasă a măsurii veșnice de slavă care îi așteaptă pe sfinții Celui Preaînalt. Ei nu pot discerne ceea ce este adevărat, real și trainic de ceea ce este fals, contrafăcut, o umbră efemeră. Hristos îi îndeamnă să îndepărteze dinaintea ochilor lor ceea ce le întunecă imaginea realităților veșnice. El insistă ca ei să renunțe la tot ce îi determină să confunde fantasmеle cu realitatea și realitatea cu fantasmеle. Dumnezeu îi roagă fierbinte pe copiii Săi să își întrebuinteze puterea fizică, mintală și sufletească în slujba pe care El o așteaptă de la ei. Face apel la ei să fie capabili

să recunoască personal că avantajele și câștigul din viața aceasta nu merită să fie comparate cu bogățiile care sunt păstrate pentru căutătorul sânguincios și înțelept al vieții veșnice. – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 218

„Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său” (Apocalipsa 11:19). Chivotul legământului lui Dumnezeu se află în Sfânta Sfințelor, a doua despărțitură a Sanctuarului. În serviciul sanctuarului pământesc, care slujea ca o preînchipuire și „o umbră a lucrurilor cerești”, această despărțitură era deschisă numai în marea Zi a Ispășirii, pentru curățirea sanctuarului. De aceea, anunțul că Templul lui Dumnezeu a fost deschis în ceruri și a fost văzut chivotul legământului Său arată către deschiderea Locului Preasfânt din sanctuarul ceresc, în anul 1844, când Hristos a intrat acolo pentru a aduce la îndeplinire încheierea lucrării de ispășire. Aceia care, prin credință, L-au urmat pe Marele lor Preot când Și-a început lucrarea în Locul Preasfânt au văzut chivotul legământului Său. Când au studiat subiectul sanctuarului, au ajuns să înțeleagă schimbarea locului slujirii Mântuitorului și au văzut că El mijlocea acum cu sângele Său, înaintea chivotului lui Dumnezeu, în favoarea păcătoșilor.

Chivotul din sanctuarul de pe pământ conținea cele două table de piatră pe care erau înscrise preceptele Legii lui Dumnezeu. Chivotul era doar un locaș pentru tablele Legii, iar prezența acestor precepte divine îi dădea valoare și sfințenie. Când Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, s-a văzut chivotul legământului Său. În Sfânta Sfințelor din sanctuarul din cer, Legea divină este înconjurată de sfințenie – Legea care a fost vestită de Însuși Dumnezeu în mijlocul tunetelor de pe Sinai și scrisă cu degetul Său pe table de piatră. – *Tragedia veacurilor*, p. 433

Joi, 5 martie

Porunci omenеști

Astăzi, ca și în zilele lui Ilie, linia de despărțire dintre poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu și închinătorii dumnezeilor falși este trasată în mod clar. „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împărați 18:21). Și solia pentru astăzi

este: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18:2,4,5).

Nu este departe vremea când încercarea va veni pentru orice ființă. Păzirea sabbatului fals ne va fi impusă. Lupta va fi între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. Aceia care se supun pas cu pas cerințelor lumii și se conformează obiceiurilor ei, mai degrabă se vor supune puterilor existente decât să se expună batjocurii, insultei, amenințărilor cu închisoarea și moartea. În vremea aceea, aurul va fi despărțit de zgură. Adevărata evlavie va fi deosebită clar de cea aparentă și superficială. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor prăbuși în întuneric. Aceia care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar care nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei goliciuni.

Printre locuitorii pământului, răspândiți pe tot cuprinsul lui, sunt cei care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal. Asemenea stelelor cerului care se văd numai noaptea, acești credincioși vor străluci atunci când întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele. În Africa păgână, în țările catolice ale Europei și Americii de Sud, în China, în Italia, în India, în insulele mării, în cele mai întunecate colțuri ale pământului, Dumnezeu are în rezervă o constelație a celor aleși, care vor străluci în mijlocul întunericului, făcând cunoscută în mod lămurit unei lumii decăzute puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa. Chiar și acum ei se arată în fiecare popor, între cei ce vorbesc fiecare limbă și în fiecare națiune, iar în ceasul celei mai cumplite apostazii, când Satana depune efortul suprem de a face ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13:16) să primească, sub pedeapsa cu moartea, semnul de supunere pentru o zi falsă de odihnă, acești credincioși „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină”... vor „străluci ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). – *Lift Him Up*, p. 164

Vineri, 6 martie

Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Întristat de îndoielile noastre”, 27 iulie, p. 216; *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, „Să rămânem în Hristos, sursa puterii”, 2 octombrie, p. 282.

Viața împreună cu Hristos

Sabat după-amiază, 7 martie

Trebuie să ne ridicăm la un nivel mai înalt în ce privește credința. Avem prea puțină credință. Cuvântul lui Dumnezeu este siguranța noastră. Trebuie să-l acceptăm, crezând pur și simplu fiecare cuvânt. Cu această asigurare, putem cere lucruri mari și, potrivit cu credința noastră, acestea ne vor fi date. ... Dacă ne smerim inimile înaintea lui Dumnezeu, dacă ne străduim să rămânem în Hristos, vom avea o experiență mai înaltă, mai sfântă. ...

Adevărata credință constă în a face exact ce a poruncit Dumnezeu, nu lucruri pe care El nu le-a poruncit. Dreptatea, adevărul și mila sunt rodul credinței. Noi trebuie să umblăm în lumina Legii lui Dumnezeu și atunci faptele bune vor fi rodul credinței noastre, beneficiile unei inimi reînnoite în fiecare zi.

Nu trebuie să ne facem în niciun fel un idol din egoul nostru. Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși să moară pentru noi, ca să ne poată curăți de orice nelegiuire. Domnul va duce mai departe această lucrare pe care a început-o în noi, dacă Îi vom permite să preia controlul. ...

Lucrarea neprihănirii nu poate fi dusă mai departe decât dacă avem o credință deplină. Înaintați în fiecare zi sub puterea mântuitoare a lui Dumnezeu! Rodul neprihănirii este pacea și liniștea pe vecie. Dacă am fi avut mai multă credință în Dumnezeu și ne-am fi încrezut mai puțin în propriile idei și în înțelepciunea noastră, Dumnezeu Și-ar fi manifestat mai mult puterea asupra inimilor omenești. Printr-o unire cu El, printr-o credință vie, avem privilegiul de a ne bucura de beneficiile și eficiența mijlocirii Sale. Deci, pentru că am fost răstigniți împreună cu Hristos, noi am murit împreună cu Hristos și suntem înviați împreună cu Hristos, pentru o viață nouă, trăită împreună cu El.

Nu trebuie să ne ținem soarta în mâna noastră. Trebuie să ne lăsăm cu totul în mâna lui Dumnezeu. ... Lipsa noastră de credință este

motivul pentru care nu am văzut mai mult din puterea lui Dumnezeu. Noi ne încredem mai mult în ce facem noi decât în lucrarea lui Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu intenționează să facă tot ce poate fi făcut pentru a ne permite să stăm inimă lângă inimă, minte lângă minte, umăr lângă umăr. Lipsa de iubire și de încredere unii în alții ne slăbește credința în Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm așa cum nu ne-am rugat niciodată mai înainte pentru botezul cu Duhul Sfânt, căci, dacă a existat vreodată un timp în care să avem nevoie de acest botez, acum este acest timp. Nu există nimic despre care Domnul să ne fi spus mai des că ne va da și nimic prin care Numele Său să fie mai glorificat, decât prin acest dar, prin revărsarea Duhului Sfânt. Când ne împărtășim din acest Duh, oamenii vor experimenta nașterea din nou. ... Sufletele care erau cândva pierdute vor fi găsite și aduse înapoi. – *The Upward Look*, p. 346

Duminică, 8 martie

Cu gândul la lucrurile de sus

Chiar și creștinii cu experiență îndelungată sunt adesea asaltați de cele mai teribile îndoieli și șovăieli. ... Nu trebuie să considerați că, din cauza acestor ispite, cazul vostru este fără speranță. ... Puneți-vă nădejdea în Dumnezeu, încredeți-vă în El și odihniți-vă în promisiunile Sale!

Când diavolul vine cu îndoielile sale și cu necredință, închideți-i ușa inimii voastre! Închideți ochii ca să nu vă mai opriți asupra umbrei sale diabolice! Ridicați-i spre cer, acolo unde pot privi la lucrurile veșnice și veți avea putere în fiecare ceas. Încercarea credinței voastre este mult mai de preț decât aurul. ... Vă dă curaj să luptați în bătălia Domnului. ...

Satana intră în legătură cu toți cei care se vor conecta în vreun fel cu el. Dacă îi poate ademini pe cei care au avut o experiență în credință, ei vor fi cei mai eficienți agenți ai săi pentru a ajunge la oameni și a le învâluia sufletele în necredință. Nu vă puteți permite să lăsați îndoielile să vină în mintea voastră. Nu-i faceți pe plac diavolului atât de mult, încât să vorbiți despre poverile teribile pe care le purtați. De fiecare dată când faceți așa, Satana râde că puterea lui vă poate controla și că L-ați pierdut din vedere pe Isus Hristos, Mântuitorul vostru. ...

Trebuie să-L înălțăm pe Acela care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Printr-o credință vie noi putem să ne odihnim în

lumina Sa. Prin credință vie ne bucurăm de această lumină în fiecare zi. Nu trebuie să vorbim despre îndoielile și încercările noastre, pentru că ele devin mai mari de fiecare dată când le amintim. De fiecare dată când vorbim despre ele, Satana a câștigat victoria, dar când spunem: „Îi voi încredința sufletul meu Domnului ca unui martor credincios”, atunci mărturisim că ne-am predat lui Isus Hristos fără nicio rezervă și Dumnezeu ne dă lumină și ne bucurăm de El.

Omul care Îl iubește pe Dumnezeu se ridică deasupra ceții îndoielii, el câștigă o experiență luminoasă, largă, profundă și vie și devine blând și asemenea lui Hristos. Sufletul său este predat lui Dumnezeu, ascuns cu Hristos în Dumnezeu. – *Our High Calling*, p. 86

Cultivă o inimă bună, caldă și plină de compasiune și nu numi niciodată aceste atribute slăbiciune, căci sunt atributele lui Hristos. Fii atent ce influență exerciți! Fă-o să fie atât de curată și plăcută, încât să nu-ți fie niciodată rușine să o vezi reproducă în alții.

După cum râul este format din picături de apă, tot așa și viața este făcută din lucruri mici. Viața este un râu liniștit, limpede și plăcut sau este un râu turbure, care aruncă mereu mocirlă și murdărie. În această viață te poți pune sub disciplina Duhului Sfânt. Prin sfințirea Duhului, vei crește astfel din ce în ce mai mult în asemănarea cu Hristos. – *That I May Know Him*, p. 209

Luni, 9 martie

Opriți firea pământească!

Slavă Domnului că avem un Mare-Preot plin de compasiune și blândețe, care are milă de slăbiciunile noastre. Aici nu ne putem aștepta la odihnă. Nu, nu. Calea către cer înseamnă să purtăm crucea; drumul este drept și îngust, dar vom merge înainte pe el cu bucurie, știind că Împăratul slavei a mers pe el înaintea noastră.

Nu ne vom plânge de asprimea cărării, ci vom fi urmași smeriți ai lui Isus, călcând pe urmele Sale. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. El S-a făcut sărac pentru noi, ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Ne vom bucura în strâmtorări și vom păstra în minte răsplata – „o greutate veșnică de slavă”.

Nu vom avea niciun gând de murmurare din cauza încercărilor. Copiii scumpi ai lui Dumnezeu au trecut întotdeauna prin încercări,

iar fiecare încercare trecută cu bine aici ne va face bogați în glorie. Îmi doresc cu ardoare experiența suferinței. Chiar dacă aş putea, nu aş merge la cer fără să sufăr, pentru că acolo mă voi întâlni cu Isus care, a suferit atât de mult pentru noi ca să ne ofere o moștenire atât de mare, și cu martirii care și-au dat viața pentru adevăr și pentru Isus. Nu, nu. Vreau să ajung desăvârșită prin suferințe. Îmi doresc foarte mult să iau parte cu Hristos la suferințele Sale, pentru că, în acest fel, știu că voi avea parte cu El și la slava Sa. Isus este modelul nostru. Să ne străduim ca viața noastră să fie cât mai asemănătoare cu cea a lui Hristos.

Sufletul meu strigă după Dumnezeu cel viu. Ființa mea tânjește după El. O, cât îmi doresc să reflect perfect chipul Său minunat! O, cât de mult îmi doresc să fiu pe deplin consacrată Lui! O, cât de greu moare eul! Putem să ne bucurăm pe deplin în Mântuitorul nostru, Cel care ne mântuiește de orice păcat. Putem rămâne cu Dumnezeu în fiecare zi și putem spune: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” și îmi dă „după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”. Slavă lui Dumnezeu! Știu că viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Perdeaua a fost dată la o parte. Am văzut răsplata bogată pregătită pentru sfinți. Am gustat din bucuriile lumii viitoare, iar lumea aceasta nu mi s-a mai părut la fel de frumoasă. Sentimentele mele, preocupările și speranțele mele, toate se leagă de ceruri. Doresc mult să-L văd pe Împărat în frumusețea Sa, pe Acela pe care sufletul meu Îl iubește. Cer, dulce cer! Mi-e dor să ajung acolo și gândul că este atât de aproape mă face să aștept cu nerăbdare venirea lui Hristos. Slavă Domnului pentru fericita speranță a nemuririi și a vieții veșnice prin Isus Hristos! – *Asemenea lui Hristos*, 2 decembrie, p. 350

Marti, 10 martie

Înnouiți prin cunoaștere

Când a ieșit din mâinile Creatorului, Adam purta în natura sa fizică, mintală și spirituală asemănarea cu Făcătorul Său. ...

Prin păcat, asemănarea cu divinul a fost mânjită și aproape că s-a șters. Puterile fizice ale omului au slăbit, capacitatea sa mintală a scăzut, percepția spirituală s-a încetșat. Omul a devenit supus morții. Cu toate acestea, neamul omenesc nu a fost lăsat pradă deznădejdi. Prin iubirea și mila infinită a lui Dumnezeu fusese făcut planul de

mântuire, așa că omului i-a fost acordată o viață întreagă în care să fie pus la probă. Prin lucrarea de răscumpărare, se urmărea refacerea chipului Creatorului în om, readucerea lui la starea de perfecțiune în care a fost creat, dezvoltarea trupului, a minții și a sufletului astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui.

Deși chipul moral al lui Dumnezeu a fost aproape șters prin păcatul lui Adam, prin meritele și puterea lui Isus, el poate fi reînnoit. Omul poate rămâne cu chipul moral al lui Dumnezeu în caracterul său, căci Isus i-l va da.

A fost un lucru minunat pentru Dumnezeu să creeze omul, să-i creeze mintea. Gloria lui Dumnezeu trebuie să fie descoperită în crearea omului după chipul lui Dumnezeu, dar și în răscumpărarea lui. Un suflet este mai de preț decât o lume întreagă. ... Domnul Isus Hristos este Autorul ființei noastre și, de asemenea, este Autorul răscumpărării noastre, iar toți cei care vor intra în Împărăția lui Dumnezeu vor dezvolta un caracter care este copia caracterului lui Dumnezeu.

Prin adevărurile directe și hotărâte pentru aceste zile din urmă, Domnul separă de lume un popor și îl curățește pentru a fi al Său. Mândria și modele nesănătoase, plăcerea de etalare, dorința de a fi aprobat de oameni – toate trebuie să fie părăsite odată cu lumea, dacă vrem să fim înnoiți în cunoștință, după chipul Celui care ne-a creat.

Prin lucrarea transformatoare a harului Său, chipul lui Dumnezeu este reprodus în ucenic și el devine o făptură nouă.

Duhul Sfânt, Mângâietorul pe care Isus a spus că Îl va trimite în lume, este Cel care ne schimbă caracterul după chipul lui Hristos, iar când acest lucru este împlinit, noi reflectăm, ca într-o oglindă, slava Domnului. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 26 august, p. 246

Dragostea lui Hristos în inimă, dezvăluind prin felul de viață puterea Sa minunată – aceasta este cea mai mare minune care poate fi înfăptuită înaintea unei lumi decăzute și pline de conflicte. Să încercăm să facem această minune nu prin puterea noastră, ci în Numele Domnului Isus Hristos, căci noi suntem ai Lui și Îi slujim Lui. Să ne îmbrăcăm în Hristos, iar puterea făcătoare de minuni a harului Său va fi atât de clar descoperită în transformarea caracterului nostru, încât lumea va fi convinsă că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a-i face pe oameni ca îngerii în caracter și viață.

Cei care cred cu adevărat în Hristos stau împreună cu El în locurile cerești. Să primim însemnul creștinismului. Acesta nu este un semn exterior, nu înseamnă purtarea unei cruci sau a unei coroane, ci este ceva care dezvăluie unirea omului cu Dumnezeu. Să ne dezbrăcăm „de omul cel vechi, cu faptele lui”, și să ne îmbrăcăm „cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce L-a făcut” (Coloseni 3:9,10). Frumusețea sfințeniei este descoperită pe măsură ce creștinii se apropie unii de alții, uniți printr-o iubire ca a lui Hristos. – *Our Father Cares*, p. 306

Miercuri, 11 martie

Caracterul vieții noi

Foarte rar găsim două persoane exact la fel. Printre ființe, ca și printre lucrurile din lumea naturală, există diversitate. Unitate în diversitate printre copiii lui Dumnezeu – manifestarea iubirii și a îngăduinței în ciuda deosebirilor de temperament – aceasta este mărturia că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să-I mântuiască pe păcătoși. Unitatea care există între Isus și urmașii Săi nu distruge personalitatea niciunuia dintre ei. În minte, scop și caracter, ei sunt una, dar nu în persoană.

Prin părtășia cu Duhul lui Dumnezeu, omul devine părtaș al naturii divine. Hristos îi aduce pe urmașii Săi într-o legătură vie cu Sine și cu Tatăl. Prin lucrarea Duhului Sfânt asupra minții omenesci, omul este făcut desăvârșit în Hristos Isus. Unitatea cu Hristos stabilește o legătură a unității unul cu celălalt. Această unitate este cea mai convingătoare dovadă pentru lume a maiestății și a virtuții lui Hristos, precum și a puterii Sale de a îndepărta păcatele.

Puterile întunericului au slabe șanse de a se împotrivi credincioșilor care se iubesc unii pe alții așa cum i-a iubit Hristos pe ei, care refuză să producă înstrăinare și ceartă, care stau laolaltă, care sunt buni, curtenitori și blânzi, cultivând credința ce lucrează prin dragoste și curățește sufletul.

Noi trebuie să avem spiritul lui Hristos, altfel nu suntem ai Lui. În unitate este tărie, în dezbinare este slăbiciune. Cu cât este mai strânsă unirea noastră cu Hristos, cu atât mai strânsă va fi și unirea noastră unul cu altul. Diferențele și nemulțumirea, egoismul și îngâmfwarea se luptă pentru supremație. Acestea sunt roadele unei inimi împărțite,

deschise influenței vrăjmașului sufletelor. Satana triumfă atunci când poate semăna semințele discordiei.

În unitate există viață, o putere ce nu poate fi obținută pe nicio altă cale. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, 6 octombrie, p. 286.

Cei care Îl iubesc pe Isus își vor aduce întreaga viață în armonie cu voința Sa. ... Prin harul lui Dumnezeu, ei sunt făcuți în stare să-și păstreze neîntinată curăția principiilor. Îngerii sfinți sunt chiar lângă ei și Hristos este descoperit în aderarea lor statornică la adevăr. Ei sunt slujitorii lui Hristos, dând, ca niște martori credincioși, o mărturie hotărâtă în favoarea adevărului. Ei arată că există o putere spirituală care îi poate face pe oameni în stare să nu se abată niciun pas de la adevăr și dreptate, nici chiar pentru toate darurile pe care le-ar revărsa oamenii asupra lor. Unii ca aceștia, oriunde s-ar afla, vor fi onorați de Cer, pentru că și-au conformat viața voinței lui Dumnezeu, fără să se teamă de sacrificiile pe care sunt chemați să le facă. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 27 august, p. 247

Joi, 12 martie

Trăirea vieții noi

Religia Bibliei nu este o haină pe care poți să o îmbraci și să o dezbraci după cum vrei. Ea este o putere care pătrunde totul, care ne face să fim răbdători, niște urmași ai lui Hristos jertfitori de sine, făcând ce a făcut El, umblând cum a umblat El. ...

Dacă nu ai fi întâlnit pe nimeni care să aibă nevoie de simpatia ta, de cuvintele tale de înțelegere și bunătate, atunci ai fi fără vină înaintea lui Dumnezeu pentru că nu ai reușit să pui la lucru acest dar prețios, însă fiecare urmaș al lui Hristos va găsi o ocazie de a arăta bunătate și iubire creștină și, făcând astfel, va dovedi că are religia lui Isus.

Această religie ne învață să avem răbdare și îndelungă răbdare când suntem în situații în care avem parte de un tratament aspru și nedrept. ... „Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:9). ... Când a fost insultat, Hristos nu a răspuns prin insultă. ... Religia Lui aduce un spirit blând și liniștit. ...

Avem nevoie continuu de răbdare, de blândețe, de renunțare la sine și de jertfire de sine în trăirea religiei Bibliei. Însă, când Cuvântul

lui Dumnezeu este făcut să fie un principiu viu în viața noastră, orice lucru cu care avem de a face, fiecare cuvânt și fiecare faptă mărunță vor descoperi că suntem supuși lui Isus Hristos. ... Dacă este primit în inimă, Cuvântul lui Dumnezeu ne va goli sufletul de îngâmfare și independență. Viața noastră va fi o putere spre bine, pentru că Duhul Sfânt umple mintea noastră cu lucrurile lui Dumnezeu. ...

Prin noi înșine nu putem nici să dobândim, nici să trăim religia lui Hristos, pentru că inima noastră este nespus de înșelătoare, dar Isus... ne-a arătat cum putem să fim curățați de păcat. „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9) ne spune El. Dacă vom privi la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, vom surprinde lumina înfățișării Sale, vom reflecta chipul Său și vom crește până la înălțimea deplină a staturii de bărbați și femei în Isus Hristos. Religia noastră va fi atrăgătoare, pentru că va avea parfumul plăcut al neprihănirii lui Hristos. Vom fi fericiți, pentru că hrana și apa vieții noastre spirituale vor fi neprihănirea, pacea și bucuria. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 28 august, p. 248

Vineri, 13 martie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, prin botez”, 20 octombrie, p. 299.

Viața împreună cu oamenii

Sabat după-amiază, 14 martie

Unde vom găsi curăția, bunătatea și sfințenia în care vom fi în siguranță? Unde este staulul în care nu vor intra lupi? Vă spun... Domnul are o comunitate organizată prin care va lucra. În mijlocul ei pot fi mulți Iuda; poate exista un Petru pripit care, în situații de încercare, se va lepăda de Domnul său; pot exista persoane ca Ioan, pe care Isus l-a iubit, dar al cărui zel cerea distrugerea vieții oamenilor, chemând foc din cer asupra lor pentru a răzbuna o insultă adusă lui Hristos și adevărului. Dar marele Învățător căuta să dea lecții de îndrumare pentru a corecta aceste rele existente. El face același lucru astăzi cu urmașii Săi. El le arată pericolele. El le prezintă mesajul către Laodiceea.

El le arată că orice formă de egoism, de mândrie, de înălțare de sine, de necredință și prejudecată, care duce la împotrivire față de adevăr și la îndepărtare de lumina adevărată, este periculoasă și că, dacă nu se pocăiesc de ele, cei care le nutresc vor fi lăsați în întuneric, la fel ca poporul evreu. Fiecare suflet să se străduiască acum să răspundă la rugăciunea lui Hristos. Fiecare suflet să repete această rugăciune în minte, în cereri, în îndemnuri, pentru ca toți să fie una, așa cum Hristos este una cu Tatăl, și să lucreze împreună cu ceilalți în acest scop. În loc să întoarcă armele să lupte împotriva membrilor noștri, să le întoarcă împotriva vrăjmașilor lui Dumnezeu și ai adevărului. Repetați rugăciunea lui Hristos cu toată inima: „Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi. ... Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:11-15).

Ușa inimii trebuie deschisă înaintea Duhului Sfânt, pentru că El este Cel care sfințește prin intermediul adevărului. Trebuie să existe

o acceptare a adevărului așa cum este el în Isus. Aceasta este singura sfințire autentică: „Cuvântul Tău este adevărul”. O, citiți rugăciunea lui Hristos pentru unitate: „Păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una cum suntem și Noi.” Rugăciunea lui Hristos nu este doar pentru cei care sunt acum ucenicii Săi, ci pentru toți cei care vor crede în Hristos prin cuvintele ucenicilor Săi, până la sfârșitul timpului. ...

Domnul a avut încă din acele zile o biserică, ce a rezistat prin toate scenele schimbătoare ale istoriei până în vremea de acum. ...

Biblia ne pune înaintea o biserică-model. Membrii ei trebuie să fie uniți între ei și trebuie să fie una cu Dumnezeu. Când credincioșii sunt una în Hristos, Viața cea vie, ei vor fi asemenea lui Hristos – plini de înțelegere, de bunătate și de iubire. – *Asemenea lui Hristos*, 4 iulie, p. 199

Duminică, 15 martie

Soți și soții

Câtă tulburare, câtă revărsare de durere și nefericire ar putea fi evitate dacă bărbații și femeile ar continua să cultive grijă, atenție, cuvinte de apreciere și mici gesturi de tandrețe, care țin iubirea vie și pe care le-au considerat necesare ca să atragă compania celor pe care i-au ales! Dacă ar continua să cultive aceste dovezi de atenție care hrănesc iubirea, soțul și soția ar fi fericiți în compania reciprocă și ar avea o influență sfințitoare asupra familiei lor. Ei ar avea pe cont propriu o mică lume de fericire și nu și-ar mai dori să plece în afara acestei lumi după noi atracții și cuceriri. ...

Multe femei tânjesc după cuvinte de iubire și amabilitate, după atenție obișnuită și delicatețe de la soții lor, care le-au ales să le fie însoțitoare pe viață. ... În viață, fericirea este făcută din aceste mici atenții și gesturi de tandrețe. ...

În familiile noastre, dacă inimile ar fi înconjurată de tandrețe, dacă s-ar manifesta un respect nobil și generos față de gusturile și opiniile celorlalți, dacă soția ar căuta ocazii să-și exprime dragostea prin gesturi pline de curtoazie față de soțul ei și dacă soțul ar manifesta aceeași considerație și grijă amabilă față de soția lui, atunci și copiii ar fi părtași aceluiași spirit. Această influență ar depăși pragul casei și ce valuri de nefericire s-ar putea evita în cadrul familiilor! ...

Partenerii care își unesc viața ar trebui să caute să își facă viața unul altuia cât mai fericită posibil. Noi căutăm să păstrăm lucrurile pe care le prețuim și să le sporim valoarea dacă putem. În contractul căsătoriei, bărbatul și femeia au făcut o înțelegere, o investiție pe toată viața și ar trebui să facă tot ce pot mai bine ca să-și controleze cuvintele de nerăbdare și de iuțime. Ar trebui să facă acest lucru cu mult mai multă atenție decât înainte de căsătorie, pentru că acum destinele lor sunt unite pentru toată viața ca soț și soție și fiecare dobândește valoarea în aceeași proporție cu efortul dureros de a păstra proaspătă dragostea, cu aceeași dorință cu care o căutau și o apreciau înainte de căsătorie. – *În locurile cerești*, 18 iulie, p. 206

În loc să-și închidă iubirea și simpatia în manifestarea doar unul pentru altul, partenerii ar trebui să profite de fiecare ocazie de a contribui la binele altora, răsfrângând abundența afecțiunii lor în forma unei iubiri caste și sfinte pentru suflete care, în ochii lui Dumnezeu, sunt la fel de prețioase ca ei și care au fost cumpărate cu jertfa infinită a singurului Său Fiu. Cuvinte amabile, priviri empaticе, expresii de apreciere ar putea fi, pentru mulți oameni care se luptă și sunt singuri, ca un pahar cu apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de simpatie, un act de bunătate ar putea ridica poverile care apasă greu pe umerii unora. Iar cuvintele de sfătuire, de mustrare sau de avertizare venite dintr-o inimă sfințită de iubire sunt la fel de vitale ca exprimarea sentimentelor de iubire și cuvintele de apreciere. Fiecare cuvânt sau faptă de bunătate altruistă față de persoanele pe cu care venim în legătură este o expresie a iubirii pe care Isus a manifestat-o pentru întreaga familie umană. – *În locurile cerești*, 19 iulie, p. 207

Luni, 16 martie

Părinți și copii

Părinții ar trebui să fie uniți în credința pe care o au, pentru a putea fi uniți în eforturile de a-și crește copiii în credința adevărului. Într-un sens special, mamei îi revine lucrarea de a modela mintea copiilor mici. ... Ocupația îl ține adesea pe tată mai mult plecat de acasă și îl împiedică să aibă parte egală în educarea copiilor, dar, ori de câte ori poate, el ar trebui să se asocieze cu mama în această lucrare. Părinții să acționeze în unitate, insuflând în inimile copiilor lor principiile neprihănirii.

S-au făcut prea puține eforturi concrete în pregătirea copiilor noștri pentru încercările de care toți avem parte când intrăm în contact cu lumea și influențele ei. Copiii nu au fost ajutați așa cum ar fi trebuit ca să-și formeze caractere suficient de puternice pentru a rezista ispitei și a rămâne cu fermitate la principiile neprihănirii, în încercările teribile care stau înaintea tuturor celor care rămân credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Isus Hristos.

Părinții au nevoie să înțeleagă ispitele cu care tinerii trebuie să se confrunte zilnic și să-i învețe cum să le facă față. Există influențe în școală și în lume de care părinții trebuie să-i ferească. Dumnezeu vrea să ne întoarcem ochii de la deșertăciunile, plăcerile și ambițiile lumii și să-i îndreptăm spre răsplata glorioasă și nemuritoare a celor care aleargă cu răbdare pe drumul trasat înaintea lor în Evanghelie. El vrea să ne educăm copiii să evite influențele care i-ar putea îndepărta de Hristos. Domnul vine curând și noi trebuie să ne pregătim pentru acest eveniment solemn. ...

Fie ca viața voastră de zi cu zi din cămin să dovedească principiile vii ale Cuvântului lui Dumnezeu! Agenții cerești vor coopera cu tine în timp ce cauți să atingi standardul perfecțiunii și cauți să-ți înveți copiii cum să-și aducă viața în armonie cu principiile neprihănirii. Domnul Hristos și ființele cerești așteaptă să-ți stimuleze sensibilitățile spirituale, să-ți înnoiască activitățile și să te învețe despre lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. – *În locurile cerești*, 20 iulie, p. 208

Nicio barieră de răceală sau rezervă nu trebuie îngăduită între părinți și copii. Părinții să se apropie de copiii lor, căutând să le înțeleagă gusturile și mentalitatea, să pătrundă în simțămintele lor și să-i determine să spună ce au pe suflet.

Părinți, faceți-i pe copii să vadă că îi iubiți și veți face tot ce vă stă în putere ca ei să fie fericiți. Dacă veți face astfel, restricțiile necesare, pe care le impuneți, vor avea mai multă greutate asupra lor. Călăuziți-i pe copiii voștri cu duioșie și milă, fără a uita cuvintele Domnului: „... Îngerii lor văd neconținut fața Tatălui Meu care este în ceruri.” Dacă doriți ca îngerii să facă pentru copiii voștri lucrarea dată lor de Dumnezeu, colaborați cu ei, făcându-vă partea voastră. – *Căminul adventist*, p. 193

Marți, 17 martie

Relații de lucru

Printre ucenicii care i-au slujit lui Pavel la Roma era și Onisim, un sclav fugar din cetatea Colose. Stăpânul său, pe nume Filimon, era creștin, membru al bisericii din Colose. Dar Onisim își păgubise stăpânul și fugise la Roma. ... În bunătatea inimii sale, apostolul a căutat să aline sărăcia și suferința nenorocitului fugar și apoi s-a străduit să reverse lumina adevărului în mintea sa întunecată. Onisim a ascultat cu atenție cuvintele vieții pe care odinioară le disprețuise și a fost convertit la credința lui Hristos. El și-a mărturisit păcatul împotriva stăpânului său și a acceptat cu recunoștință sfatul apostolului.

El fusese îndrăgit de Pavel, care îi aprecia evlavია, blândețea și sinceritatea, nu mai puțin decât grija delicată cu care îi aducea mângâiere apostolului și zelul său de a promova lucrarea Evangheliei. Pavel a văzut în el trăsături de caracter care l-ar fi putut face un ajutor util în munca misionară și l-ar fi ținut cu bucurie la Roma. Dar nu voia să facă acest lucru fără deplinelul consimțământ al lui Filimon.

Prin urmare, a hotărât ca Onisim să se întoarcă imediat la stăpânul său. ... Era o încercare grea pentru acest sclav să se predea astfel stăpânului pe care îl nedreptățise, dar el era cu adevărat convertit și, oricât de dureros ar fi fost, nu s-a dat înapoi de la această datorie. Pavel l-a făcut pe Onisim purtătorul unei scrisori către Filimon, în care, cu mare delicatețe și bunătate, pleda cauza sclavului pocăit și își exprima dorințele sale cu privire la el. ...

El îi cere lui Filimon să-l primească pe Onisim ca pe copilul său. Îi spune că ar fi dorit să-l păstreze ca să-l poată ajuta în continuare, slujindu-i când el era în lanțuri, așa cum ar fi făcut Filimon. Dar nu își dorea aceste servicii decât dacă Filimon l-ar fi eliberat de bunăvoie; pentru că, spunea el, s-ar putea ca, în providența lui Dumnezeu, să-și fi părăsit stăpânul pentru o vreme într-un mod atât de nepotrivit, pentru ca, odată convertit, la întoarcere să fie iertat și primit cu atâta afecțiune, încât să aleagă să rămână la stăpânul său, care îl va avea „pentru veșnicie, dar nu ca pe un rob, ci mai presus decât pe un rob, ca pe un frate preaiubit”. ...

Cât de potrivită ilustrare a iubirii lui Hristos față de păcătoșii care se pocăiesc! Așa cum slujitorul care și-a înșelat stăpânul nu avea cu ce să plătească paguba făcută, tot așa păcătoșii care L-au jefuit pe

Dumnezeu de ani de slujire nu au nicio posibilitate de a-și anula datoria; Domnul Isus Se așază între ei și mânia dreaptă a lui Dumnezeu și spune: „Eu voi plăti datoria. Să fie cruțați de pedeapsa pentru vina lor. Voi suferi Eu în locul lor.” – *To Be Like Jesus*, p. 377

Miercuri, 18 martie

Rugați-vă unii pentru alții!

Noi nu înțelegem măreția și maiestatea lui Dumnezeu și nici nu ne amintim de distanța de nemăsurat dintre Creator și creaturile modelate de mâinile Sale. Cel care stă în ceruri, ținând în mâinile Sale sceptorul Universului, nu judecă după standardele noastre limitate și nici nu socotește după modul nostru de a socoti. Greșim dacă gândim că ceea ce este mare pentru noi trebuie să fie mare și pentru Dumnezeu și ceea ce este mic pentru noi trebuie să fie mic și pentru El. ...

Niciun păcat nu este mic înaintea lui Dumnezeu. Păcatele asupra cărora oamenii sunt dispuși să privească și să le socotească mici pot să fie unele pe care Dumnezeu le socotește ca fiind nelegiuiri mari. Bețivul este disprețuit și se spune că păcatul său îl va exclude din ceruri, în timp ce mândria, egoismul și lăcomia trec nemustrate. Dar, pentru Dumnezeu, acestea sunt păcate în mod deosebit jignitoare. ... Avem nevoie de un discernământ clar, ca să măsurăm păcatul după măsurătoarea Domnului.

Acum, cât încă mai este timp de probă, nu este potrivit ca un om să rostească sentințe asupra altora, considerând că el este un model. Hristos este Modelul nostru; imitați-L, călcați pe urmele Lui. Puteți să declarați că voi credeți fiecare punct al adevărului prezent, dar, dacă nu practicați aceste adevăruri, nu vă va folosi la nimic. Noi nu trebuie să-i condamnăm pe alții, aceasta nu este lucrarea noastră, ci noi trebuie să ne iubim unii pe alții și să ne rugăm unii pentru alții. Când vedem că cineva se abate de la adevăr, să plângem pentru el așa cum a plâns Hristos pentru Ierusalim. Să vedem ce spune Tatăl nostru ceresc, în Cuvântul Său, cu privire la cei care greșesc: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6:1). ...

Isus este profund interesat de fiecare om ca și când nu ar mai fi altul pe fața pământului. Ca Dumnezeu, El Își exercită puterea în favoarea

noastră, în timp ce, ca Fratele nostru mai mare, simte împreună cu noi în toate necazurile noastre. Maiestatea cerului nu Se ține departe de omul degradat, păcătos. Noi nu avem un Mare-Preot care să fie atât de sus, atât de înălțat, încât să nu ne observe sau să nu poată simpatiza cu noi, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 11 martie, p. 78

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” de toate neputințele spirituale, ca firea păcătoasă să se poată schimba! Faceți o lucrare sânguincioasă pentru veșnicie! Rugați-vă cu toată ardoarea Domnului și țineți-vă tare de credință. Nu vă puneți încrederea în puterea omenească, ci încredeți-vă cu tărie în călăuzirea Domnului! Fiecare să spună acum: „Cât despre mine, eu voi ieși din lume și mă voi despărți de ea. voi sluji Domnului cu toată inima.” – *To Be Like Jesus*, p. 336

Joi, 19 martie

Umblând în înțelepciune

Nu ni s-a promis că vom avea putere astăzi pentru o situație dificilă viitoare, că se vor lua dinainte măsuri pentru un necaz ce va veni, înainte să vină peste noi. Dar, dacă umblăm prin credință, putem aștepta să primim putere și ajutor cât de repede o cer circumstanțele. Trăim prin credință, nu prin vedere. Modul în care Domnul a hotărât aceste lucruri este ca noi să-I cerem exact lucrurile de care avem nevoie. Harul de mâine nu va fi dat astăzi. Nevoia oamenilor este ocazia lui Dumnezeu. ... Harul lui Dumnezeu nu este dat niciodată pentru a fi risipit, pentru a fi folosit greșit sau pervertit sau pentru a fi lăsat să ruginască nefolositor. ...

În timp ce purtați responsabilitățile zilnice în dragoste și frică de Dumnezeu, ca niște copii ascultători care umblă în toată smerenia minții, Dumnezeu vă va da putere și înțelepciune ca să puteți face față oricărei situații grele. ...

Trebuie să stăm aproape de Sursa puterii noastre zi de zi, iar când vrăjmașul năvălește ca un potop, Duhul Domnului ridică un steag pentru noi împotriva vrăjmașului (în VDC: „când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă”). Făgăduința lui Dumnezeu este sigură – puterea ne va fi dată proporțional cu nevoile

zilei. Putem fi încrezători în ce privește viitorul doar în puterea care este dată pentru nevoile prezente. ... Nu vă îngrijorați de viitor. Ajung grijile zilei de azi.

Dar mulți sunt doborâți de anticiparea necazurilor viitoare. Ei caută mereu să aducă asupra zilei de azi poverile zilei de mâine. În felul acesta, o mare parte din încercările lor sunt imaginare. Pentru aceasta, Isus nu a pregătit resurse. El promite har doar pentru ziua de azi. El ne poruncește să nu ne împovărăm cu grijile și cu necazurile zilei de mâine. ...

Domnul ne cere să ne îndeplinim datoriile zilei de astăzi și să suportăm încercările ei. Astăzi trebuie să veghem ca să nu greșim în cuvânt sau în faptă. Astăzi trebuie să-L lăudăm și să-L onorăm pe Dumnezeu. Exercițând astăzi o credință vie, îl vom învinge pe vrăjmaș. Astăzi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu și să fim hotărâți să nu fim mulțumiți fără prezența Sa. Trebuie să veghem, să lucrăm și să ne rugăm ca și când aceasta ar fi ultima zi care ne este oferită. Cât de intensă și de plină de zel ar fi astfel viața noastră! Cât de aproape L-am urma pe Isus în toate cuvintele și faptele noastre! – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 10 septembrie, p. 261.

Să perseverăm în voia lui Dumnezeu!

Sabat după-amiază, 21 martie

Noi putem plănuî o direcție pentru viața noastră care să fie pornită din propriile ambiții sau din anumite scopuri egoiste. Domnul cunoaște sfârșitul de la început. El înțelege relația pe care fiecare om ar trebui să o aibă și să o păstreze cu Dumnezeu și cu aproapele său. Domnul poate vedea că legătura unui om cu alți oameni care au un anume caracter și anumite înclinații, îi va afecta pe cei cu care se asociază, provocându-le rău. S-ar putea ca el să nu fie o persoană care să poată gândi clar de la cauză la efect. Oamenii cu care este pus în legătură ar putea fi tocmai cei care nu-l vor ajuta acolo unde are nevoie de ajutor.

Sunt legături care pot avea urmări nefavorabile. Prin urmare, omul nu se poate încrede în propria judecată. Experiența îl va convinge de greșeala sa. Domnul Își propune să fie cel mai mare beneficiu spiritual pentru sufletul care stă în cumpănă, gata să înceapă ceva nou care înseamnă mai mult decât anticipează el. Ce ar trebui să facă o astfel de persoană? Unica sa siguranță constă în a-și lăsa deoparte preferințele și planurile, spunând: „Doamne, facă-se nu voia mea, ci voia Ta!”...

Atât în cele mai mici lucruri, cât și în cele mai mari probleme, prima mare întrebare este: Care este voia lui Dumnezeu în această privință, căci voia Lui este voia mea. „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15:22). Cine vă va face rău dacă urmați binele? Unui om i se poate cere de către Dumnezeu să facă o lucrare și să stea într-o poziție deosebit de grea și solicitantă. Domnul i-a încredințat o lucrare de făcut și el își riscă viața, viața sa veșnică viitoare, stând în acel loc. Aceasta a fost poziția pe care a ocupat-o Hristos când a

venit în lumea noastră, intrând în conflict cu conducătorul rebel al îngerilor căzuți. Dumnezeu a conceput un plan, iar Hristos a acceptat poziția. El a consimțit să înfrunte dușmanul de unul singur, așa cum trebuie să facă orice ființă umană. El a fost înzestrat cu toate puterile cerești pentru a-L ajuta în acest mare conflict, iar omul, dacă a umblat pe calea lui Dumnezeu și a urmat voia Lui, este înzestrat cu aceeași putere de susținere. Aceleași inteligențe cerești slujesc celor care vor fi moștenitori ai mântuirii, ca ei să poată birui orice ispită, mare sau mică, așa cum a biruit Hristos. Dar oricine se așază într-o poziție periculoasă din orice alt motiv decât ascultarea de voința lui Dumnezeu va cădea sub puterea ispitei. ...

Nimeni nu este în siguranță dacă crede că este privilegiul lui să aleagă singur. – *The Upward Look*, p. 48

Duminică, 22 martie

Lecții de misiune

Suntem familia Domnului, copiii Săi, și El trebuie să ne învețe cu privire la ceea ce se întâmplă acum și ceea ce va fi în viitor. Este nevoie de o așteptare vigilentă și o veghere serioasă în vederea pregătirii pentru evenimentele solemne care vor avea loc în curând. Cei care sunt desăvârșiți în Hristos, bărbați și femei, nu își petrec tot timpul în așteptare, în meditație și contemplare. Deși ar trebui să avem ore liniștite de rugăciune și meditație, atunci când părăsim aglomerația tumultuoasă ca să comunicăm cu Dumnezeu, să învățăm de la El, să înțelegem care este voia Lui cu privire la noi, nu trebuie să uităm că avem un mesaj pozitiv de avertizare pe care trebuie să-l ducem lumii.

Enoh a umblat cu Dumnezeu și a dus un mesaj de avertizare locuitorilor lumii din acea vreme. Cuvintele și faptele sale, exemplul său de evlavie, erau o mărturie continuă în favoarea adevărului. Într-o vreme care nu era mai favorabilă dezvoltării unui caracter curat și sfânt decât este cea de acum, el a trăit o viață de ascultare. Pământul era atât de plin de nelegiuire, încât Dumnezeu l-a spălat printr-un potop. El a întors efectiv lumea pe dos, pentru a o goli de corupție.

Enoh a fost sfânt pentru că a umblat cu Dumnezeu pe calea lui Dumnezeu. În el, lumea a avut un exemplu despre cum vor fi cei care, când va veni Hristos, vor fi ridicați în nori ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh. Așa cum a fost Enoh, așa trebuie să fim și noi.

Evlavia personală trebuie combinată cu cele mai serioase și energice avertismente și apeluri. Trebuie să arătăm spre ceea ce se întâmplă și ceea ce va urma în curând. Suntem învățați: „În sângeală, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Trebuie să fim serioși în eforturile noastre de a pregăti calea Domnului, de a pregăti un popor pentru venirea Sa. Toată fervoarea spiritului trebuie adusă în slujba noastră pentru Domnul. Candela sufletului trebuie păstrată plină și aprinsă.

Slujirea lui Dumnezeu cere întreaga ființă – inima, mintea, sufletul și puterea. Noi trebuie să ne oferim lui Dumnezeu fără nicio rezervă, pentru a putea reflecta imaginea cerului, și nu cea pământească. Trebuie să aibă loc o trezire a sensibilității și a minții față de lucrarea care trebuie făcută pentru toate clasele sociale, de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și ignoranți. Trebuie să arătăm delicatețea arătată de marele Păstor atunci când strânge mieii în brațele Sale și Își conduce cu grijă turma din locuri primejdioase pe căi sigure. Urmașii lui Hristos trebuie să arate blândețea și înțelegerea Sa, precum și intensitatea dorinței Sale de a împărtăși adevărurile care înseamnă viață veșnică pentru cei care le primesc. – *Hristos, Biruitorul*, 9 februarie p. 46

Luni, 23 martie

Legături între biserici

Fie ca aceste cuvinte să fie repetate adesea și fiecare suflet să-și folosească zilnic ideile, spiritul și acțiunile pentru a putea împlini această rugăciune a lui Isus Hristos. El nu cere lucruri imposibile de la Tatăl Său. El Se roagă chiar pentru lucrurile care trebuie să fie în ucenicii Săi ca ei să fie una și să fie una cu Dumnezeu și cu Isus Hristos. Orice altceva mai puțin decât aceasta nu atinge perfecțiunea caracterului creștin. Lanțul de aur al iubirii, care leagă inimile credincioșilor în unitate, în legături de părtășie și iubire și în unitate cu Hristos și cu Tatăl, face legătura perfectă și aduce lumii o mărturie despre puterea creștinismului, care nu poate fi contrazisă. ...

Atunci egoismul va fi smuls din rădăcină și necredința nu va mai exista. Nu vor mai fi certuri și dezbinări. Nu va mai fi încăpățănare în nimeni care este legat de Hristos. Nimeni nu va da dovadă de independență îndărătnică a copilului nesupus și impulsiv ce lasă mâna care îl conduce și alege să meargă singur și să se poticnească. ...

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34,35). Satana înțelege puterea unei astfel de mărturii ca o mărturie pentru lume despre ce poate face harul în transformarea caracterului. El nu este încântat ca o astfel de lumină să strălucească din partea celor care spun că ei cred în Isus Hristos și va folosi orice înșelătorie imaginabilă pentru a rupe acest lanț de aur care leagă laolaltă inimile celor care cred adevărul și îi unește într-o legătură strânsă cu Tatăl și cu Fiul. ...

Noi credem în Isus Hristos. Ne unim sufletele cu Hristos. El spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit ca să mergeți și să aduceți rod. ... Vă poruncesc aceste lucruri ca să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 15:16,17). – *That I May Know Him*, p. 173

Cei care au cu adevărat o relație cu Dumnezeu nu vor avea divergențe unii cu alții. Spiritul armoniei, al păcii și al iubirii și Duhul Său domnind în inimile lor vor crea armonie, iubire și unitate. Opusul acestui spirit lucrează în copiii lui Satana; între ei există o contradicție continuă. Certurile, invidia și gelozia sunt elementele dominante. Caracteristica de bază a creștinului este blândețea lui Hristos. Bunătatea, amabilitatea, mila și iubirea își au originea în Înțelepciunea Infinită, în timp ce opusul este rodul nesfânt al unei inimi care nu este în armonie cu Isus Hristos. – *Asemenea lui Hristos*, 13 octombrie, p. 300

Marti, 24 martie

Să perseverăm plini de convingere!

Cel Infinit – Singurul care a fost capabil să aducă ordine și frumusețe în haosul și confuzia întinericului natural – este capabil să supună inima rebelă a omului și să-i aducă viața în conformitate cu voința divină. Duhul Lui poate liniști temperamentul omului rebel. ...

Zi de zi construim caractere și le construim pentru eternitate. Dumnezeu dorește ca, prin viața noastră, să le oferim oamenilor din lume un exemplu de ceea ce ar trebui și ar putea să fie ei dacă ar asculta de Evanghelia lui Hristos. Să ne lăsăm în mâna Domnului să facă El cu noi ce crede că e mai bine! ... „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu,

clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). Dacă vom construi în cooperare cu El, structura pe care o edificăm va crește zi de zi mai frumoasă și mai echilibrată sub mâna Meșterului Constructor și va dăinui veșnic.

Sfințirea este o lucrare progresivă. Este o acțiune continuă care conduce ființele umane sus și tot mai sus. Iubirea nu este lăsată în urmă, ci este adusă în viață ca însăși esența creștinismului.

Hristos ne spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru crește este desăvârșit” (Matei 5:48). Isus este exemplul nostru. În timpul vieții Sale pe pământ, El a fost întotdeauna amabil și bun. Influența Lui era întotdeauna înmiresmată, pentru că în El locuia dragostea desăvârșită. El nu a fost niciodată acru și inabordabil și nu a făcut niciodată compromis cu răul pentru a avea ceva de câștigat. Dacă avem neprihănirea Lui, vom fi asemenea Lui în amabilitate, îngăduință și dragoste neegoistă. Locuind în lumina soarelui prezenței Sale, oare nu vom deveni noi mai blânzi prin harul Său? Să ne onorăm mărturisirea de credință! Să ne împodobim viața cu trăsături frumoase de caracter! Asprimea în vorbire și fapte nu este de la Hristos, ci de la Satana. Oare Îl vom face pe Hristos să Se rușineze de noi, rămânând lipiți de nedesăvârșirile și diformitățile noastre? Ne este promis harul Lui. Dacă îl vom primi, ne va înfrumuseța viața. ... Diformitatea va fi schimbată în bunătate și perfecțiune. Viața noastră va fi împodobită cu harul care a făcut ca viața lui Hristos să fie atât de frumoasă. – *În locurile cerești*, 25 ianuarie, p. 31

Domnul Isus acționează prin intermediul Duhului Sfânt, pentru că Acesta este reprezentantul Său. Prin Duhul Sfânt, El îi insuflă sufletului viață spirituală, îndreptându-i energiile în slujba binelui, curățindu-l de întinarea morală și pregătindu-l pentru Împărăția Sa. Isus are multe binecuvântări de dat și daruri bogate de împărțit oamenilor. El este Sfetnicul minunat, infinit în înțelepciune și putere, și, dacă vom ajunge să recunoaștem puterea Spiritului Sfânt și ne vom lăsa modelați de El, vom fi făcuți desăvârșiți în El. Ce gând minunat! „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El (în engl.: sunteți desăvârșiți în El).” Inima omului nu va ști niciodată ce este fericirea până când nu se va supune modelării Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt aduce sufletul reînnoit în

conformitate cu modelul dat de Isus Hristos. Prin influența Duhului Sfânt, vrăjmășia cu Dumnezeu este transformată în credință și iubire, iar mândria, în umilință. Sufletul vede frumusețea adevărului și Domnul Hristos este onorat prin desăvârșire și perfecțiunea caracterului. Când au loc aceste schimbări, îngerii izbucnesc în cântări pline de bucurie și Dumnezeu și Domnul Hristos Se bucură nespus pentru sufletele modelate după asemănarea cu divinul. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, 7 iulie, p. 196

Miercuri, 25 martie

În această lume, dar nu parte din ea

Daniel a fost un om de stat în Babilon. ... Prin slujirea sa credincioasă, el le-a arătat celor din Babilon că Dumnezeul său era un Dumnezeu viu, nu un chip, o icoană ca acelea la care se închinau ei. Planul lui Dumnezeu era să le arate babilonienilor că exista un împărat mai mare decât cel al Babilonului – Dumnezeul căruia I se închinau tinerii evrei. Acești tineri L-au înălțat pe Dumnezeu. Ei știau că trebuiau să pună în aplicare principiile adevărului și, de aceea, au refuzat carnea de la masa regală și vinul din pivnița regală. Abținerea lor de la mâncărurile care le fuseseră prescrise a făcut o distincție clară între înfățișarea lor și înfățișarea acelor care își satisfăceau apetitul.

Au fost mulți care făceau remarci răutăcioase, dar acești tineri au fost credincioși chiar și în lucrurile mici. Prin înfățișarea lor, au fost mult înaintea tinerilor care au mâncat de la masa împăratului. Dieta lor simplă le-a păstrat mintea limpede. Erau mai bine pregătiți pentru studii, pentru că nu cunoșteau niciodată neplăcerile cauzate de consumul de mâncăruri grele. Erau mai bine pregătiți fizic pentru muncă, fiindcă nu erau niciodată bolnavi. Având mintea limpede, puteau gândi și lucra cu vigoare. Ascultând de Dumnezeu, ei făceau exact lucrurile care le fortificau capacitatea de a gândi și de a memora. Dumnezeu a rânduit ca Daniel și tovarășii săi să fie în legătură cu marii oameni ai Babilonului, pentru ca acești oameni să poată să cunoască religia evreilor și să știe că Dumnezeu domnește peste toate împărățiile. ...

Domnul vrea ca adventiștii de ziua a șaptea să dea mărturie pentru El în același fel. Ei nu trebuie să se ascundă de lume. Ei trebuie să fie în lume, dar nu din ea. Ei trebuie să se deosebească de lume în felul lor

de a se comporta. Ei trebuie să arate că au un caracter curat, ca lumea să vadă că adevărul în care cred îi face să fie onești în acțiunile lor, ca oamenii cu care vin în contact să poată vedea că aceia care cred adevărul sunt sfințiți prin adevăr și că adevărul primit și ascultat îi face pe cei ce îl primesc fii și fiice ale lui Dumnezeu, copii ai Împăratului ceresc, membri ai familiei regale, credincioși, dreپți și nobili atât în lucrurile mici ale vieții, cât și în cele mari. ...

Tot ce merită făcut merită să fie făcut bine. Să fim credincioși în cele mai mici îndatoriri la fel ca în lucrarea care necesită cel mai mare sacrificiu. Tuturor celor care urmează exemplul lui Daniel, nu doar mărturisind adevărul, ci trăindu-l și acționând în conformitate cu principiile cumpătării, Domnul le va da un curaj la fel ca acela pe care i l-a dat lui Daniel. – *Hristos, Biruitorul*, 11 decembrie, p. 352

Joi, 26 martie

Un mesaj pentru Laodiceea

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilință ca să-l ridice pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălțime, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ spre a fi „străpuns pentru păcatele noastre” și „zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). În toate privințele, El a fost făcut asemenea fraților Săi. El a devenit trup, așa cum suntem noi. El știa ce înseamnă să fii flămând, însetat și obosit. El era întărit prin hrană și reînviat prin somn. El era străin și călător pe pământ – în lume, dar nu din lume; ispitit și încercat, așa cum sunt ispitiți și încercați bărbații și femeile de azi, trăind totuși o viață fără de păcat. Blând, milos, plin de sensibilitate față de alții, întotdeauna atent cu toți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:4).

Înconjurați de practicile și de influențele păgânismului, credincioșii coloseni erau în primejdia de a fi abătuți de la simplitatea Evangheliei, iar Pavel, avertizându-i împotriva acestui lucru, le îndreaptă atenția către Hristos, ca singura Călăuză sigură. „Vreau”, scria el, „în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl,

adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.

Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. ... Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.”

Hristos profetizase că se vor ridica mulți amăgitori, prin a căror influență fărădelegea se va înmulți și „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). El îi avertizase pe ucenici că biserica va fi într-o mai mare primejdie din cauza acestui rău decât din pricina prigoanei din partea vrăjmașilor lor. În repetate rânduri, Pavel i-a avertizat pe credincioși împotriva acestor învățători falși. Ei trebuiau să se păzească de acest pericol, mai mult decât de oricare altul, căci, prin primirea învățătorilor falși, ei aveau să deschidă ușa rătăcirilor prin care vrăjmașul avea să întunece simțul spiritual și să clatine încrederea celor de curând veniți la credința Evangheliei. Hristos era măsura prin care ei trebuiau să verifice învățăturile care li se aduceau. Trebuiau să respingă tot ce nu era în armonie cu învățăturile Sale. Hristos răstignit pentru păcat, Hristos înviat din morți, Hristos înălțat în slavă – aceasta era știința mântuirii pe care trebuiau să o învețe și să o predice ei. – *Faptele apostolilor*, p. 472, 473.

